DEVRİMCİ İŞÇİ

Nr. 21 05.07.1983 1,- DM

Mahkeme tutanaklarından

"Tarih önünde kendimi suçsuz görüyorum"

Sayfa 4

Gözlerindeki umut ışığı hiç sönmedi

Onlar ki halktır, ozanın dediği gibi, hem korkaktır hem cesurdur, tarihin gerçek kurucularıdır. Ve onların gözlerindeki umut ışığı yenilseler de hiç sönmemiştir. Bu umut ışığı yüreklerde biriken öfkenin ve gelişen yarına inancın ifadesidir. Analar, babalar, kardeşler faşist cuntanın baskı ve zulmüne rağmen evlatlarını, devrimcileri yalnız bırakmıyorlar.

Sabahın saat 5'inde Mamak Askeri Cezaevi Nizamiye'sine gelen tutuklu yakınları saatlerce bekledikten sonra ziyaretçi kartı alabiliyorlar. Yakalarında ziyaretçi kartı, gözlerinde umut bir an önce yakınlarıyla görüşmenin heyecanı içinde bekliyorlar. Çoğu zaman hakaret görüyor, horlanıyor ve coplanıyorlar ama herşeye rağmen yılmıyorlar. Haftada bir gün de olsa, bazen kilometrelerce uzaktan gelerek evlatlarını yalnız bırakmadıklarını gösteriyorlar. İşte, Mamak Nizamiyesi'nde bir gazeteci tarafından gizlice çekilen bu fotoğraf bunun bir kanıtıdır.

11 Haziran'da idamları, işkenceleri ve katliamları protesto miting ve yürüyüşleri 8 şehirde yapıldı

Devrimci Yol taraftarı 41 kişi için daha idam istendi

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı 77 kişi hakkında daha Devrimci Yol'a üye oldukları ve onu yönettikleri iddiasıyla dava açtı. Sanıklardan 41'i hakkında idam cezası isteniyor. İddianamede, 29 sanık hakkında 5-15 yıl arasında, 6 sanığın 3-5 yıl arasında, 1 sanığın 6 aydan 2 yıla kadar hapsi isteniyor.

İÇİNDEKİLER

Yunanistan'daki politik mülteciler BBC'den yaptıkları bir açıklamada bütün ilerici güçleri Türkiye halklarıyla dayanışmaya çağırdılar

Yunanistan'da yaşayan Türkiyeli politik mülteciler, 10 Haziran 1983 tarihinde İngiliz BBC Radyosuna bir açıklama yaptılar. Tüm politik mülteciler adına yapılan açıklamada faşist cuntanın ülkemizdeki uygulamalarına değinildikten sonra bütün ilerici ve demokrat güçler Türkiye halklarıyla dayanışmaya çağrıldı. Yunanistan'daki Türkiyeli politik mültecilerin demeci, BBC tarafından bütün dünyaya duyruldu. BBC, hergün Türkçe yayın da yapıyor. BBC'nin Türkçe yayınlarının 12 Eylül darbesinden sonra Türkiye'de yaygın şekilde dinlenildiği öğrenildi.

Yunanistan'daki Türkiyeli Politik Mültecilerin açıklamasını aşağıda yayınlıyoruz:

16 Mayısta Amerikancı Faşist Cunta demokrasiye geçişin bir basamağını oluşturan partilerin kurulmasına izin verdiğini açıkladı.

17 Mayısta 200.000 üyeli TÖB-DER Genel Saymanı Abdullah Gülbudak cezaevinde katledildi.

İdam edilenlerin sayısı 45'e yükseldi.

800 yurtsever işkencede, operasyonlarda ve cezaevlerinde öldürüldü.

500'e yakın kişi idamla yargılanıyor.

Bölgede dengeyi emperyalizm aleyhine çevirebilecek potansiyellerden birini oluşturan Kürt ulusuna, Türkiye sınırlarında dili bile kullandırılmazken, Irak Kürdistanında Saddam yönetiminin desteğiyle toplumsal muhalefeti yok etmeye yönelik bir saldırıya girişildi.

Kurulan partilerden birisi kapatıldı, parti kurma çalışmalarına katılan eski parlamenterler sürgüne gönderildi.

Cunta, kendi doğrudan denetiminde olmayan tutucu bir partinin kurulmasına bile karşı.

Öngörülen demokraside generaller, büyük sermayedarlar politika yapacaklar, ama kitleler; asla!

Bu demokraside ne sendikalara yer var, ne gerçek siyasi partilere, ne demokratik kitle örgütlerine.

Üniversitelerde öğretim üyeleri, öğrenciler askeri bir disiplin altında çalışmaya zorunlu.

Barış Derneği, Yazarlar Sendikası, Öğretmenler Derneği, Barolar sanık olarak yargılanıyor. Üyeleri toplama kamplarında tutuluyor.300 ü aşkın sendikacının idamı isteniyor.

Ekonomi bütünüyle dışa bağımlı hale getirildi, serbest bölgeler kurulmaya çalışılıyor.

Muhtemelen Kasım ayında Cunta sivilleşebilir. Onların demokrasileri, faşizmin yasallaşmasından öte gitmeyecektir.

Yalnız kendileri için demokrasi. Kitleleri açlık ve devlet terörü bekliyor.

Bugün Cezaevlerinden tutuklu ailelerinden güçlü direnişler, şimdilik küçük çaplı da olsa fabrikalardan grev, okullardan boykot haberleri geliyor.

Kırlarda ve şehirlerde direnişçiler yaşama savaşı veriyor. Örgütlenme çabalarını sürdürüyor, cuntayı yenebilecek bir alternatif yaratmaya çalışıyorlar.

......

Ülkemizde iktidarı gaspeden cuntaya yapılan yardımların kesilmesi, işkence ve katliamların düzeltilmesi, idamlara ve cuntanın bölge halklarına saldırılarına son verilebilmesi için sizleri DAYANIŞMA'ya çağırıyoruz.

FKBDC'nin çağrısı: Türkiye askeri faşist cuntasının saldırganlığına karşı birleşelim!

Emperyalizmin, iç bunalımı ve yükselen halk hareketleri karşısında giderek saldırganlaşan politikaları, Ortadoğu'da etkisini göstermektedir. Yıkılan Şahlığın yerini doldurmak üzere "yetiştirilen" Türkiye faşist cuntası ile, Filistin ve Arap halkların karşı ABD destekli saldırı politikalarını sürdüren İsrail'i böylesi bir politikanın uygulayıcısı olarak görebiliriz.

Lübnan'ın işgalini Lübnan'a dayattığı teslimiyet anlaşması ile tamamlamaya çalışan İsrail bunun gerçekleşmediği koşullarda yeni savaşlarda üretebilecek şekilde işgalini süreklileştirmeye hazırlanıyor. Böylece yeni bir "Camp David" veya ilhak etme tehdidi altında, ikinci dünya savaşından bu yana Filistin ve tüm Arap halklarına karşı sürdürdüğü haksız savaşı ABD emperyalizminin lehine geliştirmeye çalışıyor.

Bunun karşısında Filistin Kurtuluş Hareketinin ve Lübnan halkının İsrail işgali altında yükselttikleri mücadele bölge halklarının, ne kadar güçlü gözükürse gözüksün silahlı zorbalığa karşı teslimiyeti kabul etmeyeceğinin en açık delilidir. Anlaşmalarla pasifize edilip diplomasinin labirentlerinde eritilmeye çalışan Filistin direnişi kendini yenileyerek savaşını sürdürmeyi başaracaktır.

Diğer taraftan İran yönetimini devirme amacıyla başlayan, giderek emperyalizmin aleyhine gelişmelere de yolaçan İran-Irak savaşı, genel olarak Kürdistan'da bölge devletlerinin egemenliğini zayıflatan bir etken haline gelmiştir. Başlangıçta, Körfez ülkelerindeki gerici iktidarların varlığını tehdit eden savaş, bölgedeki iktidarlar ve emperyalizme karşı çok daha ciddi bir tehditin oluşumuna yardımcı oluyor. Kürdistan bir bütün olarak emperyalizmin egemenlik zincirine karşı, çok yönlü bir halk ayaklanmasının odağı olarak olgunlaşıyor. Öyleki, Arap, Türk, Fars ve Kürt halklarının emperyalizme karşı mücadelesinin ortak halkası haline dönüştü. Bu durumda Kürdistan'daki mücadelenin kendisini yenileyerek bir atılıma yönelmesinin kaçınılmazlaşması, emperyalizmin yöreye yönelik denetim çalışmalarının Kürdistan üzerinde yoğunlaşmasına yol açmıştır.

Çevik Kuvvetler adı altında geliştirilen hazırlıkların bir temel bacağı da Türkiye'dir. Türkiye'deki faşist yönetimin giderek askeri gücünü Kürdistan'a kaydırması, ABD finansmanlı havaalanı, depolama inşaatlarının başlaması ve en sonunda Erzurum'da bir ay sürmek üzere başlatılan "NATO Çevik Kuvvetlerinin" tatbikatı bu hazırlığın basamaklarını oluşturmuştur. Zorla yaratılmaya çalışılan tek sesli siyaset sahnesi ile beraber tam bir savaş makinası olarak örgütlendirilmeye çalışılan Türkiye, ABD adına bölge halklarına karşı güçlü bir karşı-devrimci sıçrama tahtası haline getirilmektedir.

Kuzey Kıbrıs'ın kesin ilhakına yönelik adımlarla, Türk şovenizmine güç kazandırılırken sessizce gerçekleştirilen Irak Kürdistan'ına müdahale bu açıdan çok önemlidir. Faşist cunta bölücülük suçlaması ile, PKK'nın merkez davasında 35 üyesine idam kararı vererek hazırladığı ortam içinde Hakkâri ve sınır bölgesi için "huzur harekâtına" yöneldiğini utanmadan ilan etmiştir. Huzur harekâtı adı altında bu alanı istila edip, binlerce Kürt köylüsünü topraklarından atarak, Kürdistan için direnen Ulusal Kurtuluş Savaşçılarının katliamına yöneldiğinden kuşku yoktur. Aslında huzur arayan, Kürdistan'ı egemenlikleri altında tutan bölge devletleridir. Böylece bir yandan Irak Kürdistan'ından esen özgürlük rüzgarlarıyla, Türkiye-Kürdistan'ı arasında insanlardan arıtılmış bir alan yaratmaya çalışırken, Türkiye Kürdistan'ında devletin 1930'lardaki gaddarlığa yeniden yönelebileceği, işkence ve kurşunla fiilen hatırlatılmaktadır.

Diğer yandan ise iç ve dış etkenler nedeniyle Irak Kürdistan'ında şu anda birbirine karşı mevzilenmiş durumdaki Kürdistanlı ve Iraklı ilerici ve yurtsever güçlere ciddi bir darbe indirilmeye çalışılmaktadır. Saddam ve Türkiye cuntasının ortaklaşa harekâtı 1950'lerden bu yana kaynayan Irak Kürdistan'ının katliamlarla bastırılmasına da yöneliktir.

Hareketin bir diğer dolaylı sonucu da, Güney cephesinde tıkanan Irak-İran savaşının Kürdistan'a yayılmasıyla, bundan güç kazanarak gelişebilecek ulusal kurtuluşçu harekete Türkiye'nin izin vermeyeceğini göstermesi olmuştur. Bu anlamda Saddam yönetimine destek vererek, İran'ı emperyalizm lehine bir barışa zorlamaktadır da. Türkiye ordusunun saldırısı ile beraber "Musul yolu gözüktü" diye iğrenç bir yaygaranın yükseldiği Türkiye'ye rağmen İran'ın Irak yönetimine karşı zafer kazanıp ABD'ye karşı bir İslam Cumhuriyeti kurdurabilme ümidi çok zayıflayacaktır.

Kürdistan'a yönelik bu açık saldırının zeminin bu derece hazırlanabilmesinde, *Kürdistan'lı ve Irak'lı ilerici* yurtsever güçlerin önemli hatalarının payının da olduğu acı bir gerçektir. İlerici yurtsever güçlerin karşı-devrime adeta başarı davetiyesi çıkarırcasına aralarındaki çelişkileri zora dayalı yöntemlerle çözmekte ısrar etmeleri ve hatta kıran *kırana kanlı bir çatışma ortamının sürekli* canlı tutulması tehlikeli bir sorumsuzluktur.

Özellikle Irak muhalefet güçleri arasında, Kürdistan'da sürdürülmekte olan bu çatışmalar, böylesi bir tarihsel dönemde bölge halk güçlerini mücadeleden alıkoymasının da ötesinde düşmanın ömrünü uzatan ve halk güçlerini zayıf düşürerek, emperyalizmin bölge politikasını uygulaması uygun *zemin yaratan son derece tehlikeli* bir gelişmedir. Çatışmalar düşmanın cüretini artırıp, ona yurtsever güçleri teker teker ezme olanağını vermektedir. 12 Eylül *öncesinde Türkiye'de varolan kaos, nasıl cuntanın siyasi* başarısının şartlarını yarattı ise cuntanın emperyalizm lehine Irak Kürdistan'ına yaptığı müdahalede ilerici güçlerin içine girdiği karmaşadan yararlanarak da gerçekleştirebilmiştir.

Bu bakımdan, Irak devrimci yurtsever güçleri, bölge devrimlerinin kendilerine yüklediği tarihi sorumluluğa sahip çıkarak bir an önce bu çatışmaları durdurup devrimci yurtsever bir program çerçevesinde mücadeleyi hızla yükseltmeli, Güney Kürdistan sahasını, İran-Irak savaşının taşınıldığı bir alan değil, faşist Türkiye ordusunun işgaline karşı daha da anlam kazanan bir direniş ile, Saddam ve Evren faşist yönetimlerinin şahsında, tüm bölge gericiliği ve emperyalizmin boğulduğu devrimci bir üs haline getirmelidirler. Böylesine güçlü bir içeriğe kavuşan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile, Irak devrimci demokrat hareketini görevlerini gerçekleştirmekten alıkoyacak bir iç çatışma, çatışan tarafların durumu ne olursa olsun, onların düşmanla yayana düşürme tehlikesini yaratacak ve hiçbir taraf bunun doğuracağı ağır tarihi sorumluluktan kendini kurtaramayacaktır.

Diğer taraftan, Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ı güçlerinin önünde, cuntanın kendisine karşı mücadele bayrağını yükseltme görevi durmaktadır. Irak deneyinin de çok açık bir şekilde gösterdiği gibi, bunun devrimci demokratik bir muhtevada ortak bir programa ve cephesel örgütlenmeye doğru yükseltilemediği koşullarda, ayrı kanallardan akan savaşçıların halklarımıza, uğrunda savaşabilecekleri güçlü, açık bir alternatif sunabilmesi mümkün değildir. Hatta halklarımızı direnişçi güçlere karşı hayırhah bir güvensizliğe götürebilecek bir kör döğüşünü yaratabilmesi de olasıdır. Tüm olumsuzlukların aşılabileceği, Türkiye devrimci demokrat hareketi ile Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin ortak bir program ve mücadele arkadaşlığında cephesel bir örgütlenme ile kaynaştırılabileceği bir süreci, güçlendirerek yükseltmekte, tüm ilerici güçlere ağır sorumluluk düşmektedir. Bizler FKBDC'yi bu anlamda atılmış olumlu bir adım olarak görmekteyiz. Halklarımızın, Kürdistan ve bölge halklarına karşı devrimci görevlerini yerine getirebileceği bir dayanışmayı gerçekleştirebilmesini, cuntanın haksız savaşını, devrimci bir iç savaşa dönüştürme sorumluluğunu duyan, tüm güçlerin ortak çabanın bir ürünü olabileceğine inanıyoruz. Bu doğrultuda Türkiye ve Türkiye-Kürdistanlı tüm güçleri ortak bir tavrın oluşturulabilmesi için biraraya gelmeye çağırıyoruz.

Türkiye cuntasının emperyalizm adına, Kürdistan'a gerçekleştirdiği işgal girişiminin, Ortadoğu halkları nezdinde teşhir edilebilmesi ve direnen ulusal güçlerle dayanışmanın gerçekleştirilebilmesinde böyle bir platformun zorunluluğu olduğuna inanıyoruz.

Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi
Yürütme Komitesi
3 Haziran 1983

Anama,

Düşmanın üstün,
Bizim yenik düştüğümüz,
yılgınlığın,
hainliğin,
korkaklığın
ve
zulmün kol gezdiği dönemde
Yani sözün kısası
dişediş mücadelede
ölümü,
severek kucaklayacağız
ölüm,
bu korkunç şeye
o kadar alıştık kı anne
ona yabancı değiliz
artık ayrılmaz parçamız oldu
Yoldaşlar etrafta nöbette
ve ben
dayamış başımı silahıma
biryandan açlığı, ölümü
bir yandan seni düşünüyorum anne
Şimdi bu an
çok ihtiyaç duyuyorum
dizinin dibinde oturmaya
doyasıya sımsıkı sarılmaya
canım annem demeye
Biliyorum anne,
seni çok üzdüm
Kırlaşmış saçlarının nedeni de benim
Burada yalnız değilim anne
yanımda canlarım var
herşeyimi paylaştıklarım
ölümü beraber kucakladıklarım
yoldaşlarım, anne
Hepsi anasından
kimileri yarinden, çocugundan
ayrı
Belki bir daha göremeyecekler
sevdiklerini
tutamayacak sevdalısının elinden
öpemeyecekler bebelerini
yavrum diyemeyecekler
sarılamayacaklar sevdiklerine,
analarına
Bazen fırsat buldukça anne
eğer hava rüzgarlı ise
sana rengarenk dağ çiçekleri
topluyor
seninle konuşuyor,
hasret gideriyorum
Topladığım çiçekleri
rüzgara verip
sana gönderiyorum
Böyle alıyorum özlemimi,
rahatlıyorum anne
Şimdi biz burada
hergün ölümle burun buruna
bazen yaşam tesadüflere bağlı
yaşıyoruz anne
Çok yorgunuz, bitkiniz, açız
düşman her gün koşturuyor
oyun oynar gibi
saklambaç oynuyoruz
Bunca zorluğa rağmen
düşmana inat bir gün daha fazla
yaşamak için
direniyoruz anacığım
Ölenlerden devir aldık nöbeti
ölene kadar taşıyacağız bayrağı
Belki namussuzun bir kurşunu

ayıracak beni senden,
sevdiklerimden
Kimbilir belli bile olmayacak
mezarımın yeri
ve sen elinde bir gülle
gelemeyeceksin mezarımın
başına
Senden isteğim canım anam
eğer belli değilse mezarım
sen her sene
aynı gün
en güzel elbisenle şafak vakti
iki gül ver rüzgara
ve ben
güllerin kokusunu alıp
yüreğinin sıcaklığını duyacağım
anacığım

Ali

SEN ÖĞRETTIN BANA

Yine seni düşledim.
Seni yaşadım
Elinde mavzerin
göğsün açık
haykırdığını işitir gibiyim
Sonra...

Karanlık gecede
Parlayan bir yıldız gibi
önümü aydınlattın
iyiyi doğruyu öğrettin
yapılan haksızlıkları,
susar isem ezileceğimi
sen öğrettin bana,
doğruyu, güzeli iyiyi, kötüyü,
Ve...

Bütün iğrençliği ile
bu düzenin pisliklerini
Sen öğrettin bana,
fabrikada, tarlada,
kırda, okulda direnmeyi
sen öğrettin bana,
ellerimiz sayesinde
herşeyi yaratanın
biz olduğumuzu,
Biz durunca hayatın duracağını
sen öğrettin,
şu anda yüreğim
delicesine atıyorsa
yarına olan umudumdandır.
Içimi sönmeyen isyan ateşi sarmışsa
sana olan inancımdandır.

Sen öğrettin çünkü bana
darağacında işkencehanelerde,
ve Kızılderede
esir yaşamaktansa ölmeyi
Maltepe'de direnmeyi,
Sen öğrettin bana,
hainlerin cezasız kalmayacağını,
sen öğrettin bana,
en güzel günlerimizin
yarınlar olduğunu
ve dünyanın gerçek sahibi
olduğumuzu
sen öğrettin bana
kurtuluşun namlularda
kurtuluşa kadar savaş
şian ile gerçekleşeceğini

Necati-Düsseldorf

"Konservative Aktion"culara karşı anti-faşistler yürüdü

17 Haziran, Alman gerici ve faşistleri tarafından, 1953 Doğu Berlin gerici ayaklanmalarını desteklemek amacı ile bayram olarak kutlanmaktadır.

Faşistler bu seneki 17 Haziran kutlamalarını yabancılara ve ev işgalcilerine karşı bir gösteri haline dönüştürmek istemişlerdir. Bu gösteri Batı Almanya'da (özellikle de Hamburg'da) organize edilmeye başlamıştır.

Batı Almanya'nın bir çok şehrinde toplanan (kimi bilinçsiz) kişiler ucuz fiatlarla kandırılmış, hatta çoğu ücretsiz olarak tutulan otobüslerle Batı Berlin'e getirilmiştir.

17 Haziran günü saat 22.oo sularında Doğu-Berlin duvarı önünde Bernauer caddesi üzerinde toplanan ikibin civarında "Konservative Aktion" cular meşalelerle bir gösteri yaptılar. Bu gösteri sırasında Batı Berlin içişleri senatörlüğü tarafından Doğu-Berlin duvarı önüne bir siyah çelenk bırakıldı.

culara karşı direnişi haykıran sloganlar attılar. Bu arada faşistlerin Kreuzberg yürüyüşünü iptal ettikleri duyuldu.

Anti-faşistlerin yürüyüşü miting alanına geldiğinde BİRKOM pankartını U-Bahn duvarına asan bir arkadaşımıza polisin direk saldırması, alandaki anti-faşistlerin polisin bu tutumunu protesto etmek istemesi üzerine bunu fırsat bilen polis göstericilerin üzerine gaz bombası ve sopalarla saldırmıştır. Bu olaylar sırasında yürüyüşün yarısı henüz alana girmemişti.

Olayların başlamasıyla yürüyüş ve mitingin sona erdiği organize edenler tarafından anons edildi. Ama göstericilerin büyük bir kısmı, daha doğrusu yalnızca Av-İşgalcileri ve bazı Türkiyeliler (Alman ve Türkiyeli diğer örgütlerin büyük bir kısmı alanı derhal terk ettiler) yürüyüşü sonuna dek götürmeye kararlı idiler. Polisin tüm saldırılarına rağmen Alman gericilerinin Kreuzberg'e girebilecekleri tüm

noktalar anti-faşistler tarafından kontrol altına alındı. Kreuzberg sokaklarında gösteriler ve direnişler sabaha dek sürdü.

18 Haziran günü saat 11.00'de Postdamer caddesinde işgal edilmiş bir evin önünde gerici eylemin organizatörlerinden Hübner on dakikalık bir konuşma yaptı. Bu konuşma boyunca polis "Konservative Aktion" cuları sıkı bir koruma kordonu altına aldı.

Aynı gün saat 12oo'de "ICC" salonunda toplanan 2000'e yakın eylem grubu ZDF Redaktörü Gerhard Lowental'ın konuşmasını alkışladılar.

Aslında 18 Haziran günü Kreuzberg'de yapmayı düşündükleri bir yürüyüşle yabancılara ana dillerinde bir bildiri ve çiçek sunacaklar, teşekkürleri ile karişık (!!!) "auslander güle güle" diyeceklerdi. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı. Aynı gün bazı anti-faşist örgütlerde Kreuzberg'e bir yürüyüş izini almışlardı. Saat 13.oo'de Postdamer caddesi yakınlarında York str'de yürüyüş geniş bir anti-faşist kitlenin toplanmasıyla başladı.

20.000'nin üzerinde anti-faşist Batı-Berlin sokaklarında kardeşliği, dayanışmayı ve "Konservative Aktion"

Ve Kreuzberg'e nabız yoklamaya gelen Alman gericileri yedikleri şamarla geriye döndüler. Berlin'den ayrılırkende Sovyet hava yollarının önüne siyah bir çelenk bıraktılar.

Bütün eksikliklerine rağmen eylem, gelecekte mücadeleler için ümit vericidir, özellikle yabancıların yalnız olmadığının bir göstergesidir. Ancak iki noktayı belirtmekte yarar var: Olumsuz yanı Türkiyeli örgütler gerekli katılımı sağlayamadılar. Ayrıca boyalı basının Türkiyelileri evlerine kapatmaya yönelik yayınlarınıda hatırlatmakta yarar var!

Olumlu yanı, herşeye rağmen bir yığın örgütsüz ve politikadan uzak Türkiyeliler gösterileri sonuna dek izlediler ve yer yer katılanlarda oldu.

- YAŞASIN ANTİ-FAŞİST ALMAN VE YABANCILARIN BİRLİĞİ!!!

Batı Berlin Devrimci İşçi Sempatizanları

Rotterdam 7 Mart 1983

acılı badem ağaçları gibi.
Oğullarımız,
Kızlarımız,
Onsekizinde...
Yirmisinde...

Büyük, küçük,
Bir el yordamıyla
Karanlığı,
Aydınlık bıçağıyla kesen analarımız.
YİĞIT ANALARIMIZ...
Kırkbeşinde, Ellisinde...

Acılı
Badem ağaçları gibi.
İnsanlarımız,
Tepe doruğunun kanlı çiçekleri.
Sel olup,
Toprağı işleyen
Sabanıyla
Oyalı ve alyazmalı
SEVDALILARIMIZ...

Martın boranında,
Başakların
Her biri demi derya,
Suda balık, denizde kayık, Acılı
Badem ağaçları gibi.
Koskoca.
Yedisinden, yetmişe
HALKIMIZ.
Işte biz böyle,
Acılı
Badem ağaçları gibi.
BU KAVGADA VARIZ!...

R.Ekinci.

Geri dönüşü sağlamak için sürdürülen baskılara seyirci kalınamaz

22 Haziran 1983 tarihinde Alman hükümeti geriye dönüşü "**özendirmek**" *için, yeni bir kanun teklifini karara bağladı.*

Kanun teklifi, Yugoslavya, Kore, Marako, Portekiz, İspanya, Tunus ve Türkiye'den gelen işçilerin, "**aileleri ile birlikte**" *ülkelerine dönmeleri halinde 10.500 DM ve ayrıca her çocuk için 1.500 DM almalarını öngörüyor. Bunun belirli şartları var. Birincisi, yukarıda da denildiği gibi, işçinin* "**tüm ailesi**" *ile birlikte geri dönmesi. Ikincisi ise, ya iflasa uğramış, kapatılmış bir işyerinden işsiz kalmak, ya da en az altı aydan beri* "**kısa çalışma**" *yapmak.*

Böylesi şartların koyulmasının sebebi, Alman bütçesinin şu anda işsiz olan yabancıların tümünün dönmesi halinde böylesi bir mali yükün altına giremiyeceği gerçeğidir. Şu anda 120.000'i Türkiyeli olmak üzere 300.000 yabancı işsizdir. Çalışma Bakanı Blüm bu yolla 1983 yılında 7000 1984 yılında da 12.000 yabancının geriye döneceğini hesaplıyor. Dönmek isteyenlerin en geç Eylül 1984 de Almanya'yı terk etmeleri gerekiyor. 10.500 Marklık para işsizler için ikinci aydan itibaren her ay için 1500 Mark, kısa çalışanlar için 750 Mark azalıyor. Yani dönüş yapmak steyenlerin parayı tam alabilmeleri için bir ay içinde Almanya'yı terk etmeleri gerekiyor.

Blüm, bu iş için 1983'de 40 milyon, 1984'de de 180 milyon mark harcanacağını hesaplıyor. Yine kendi hesabına göre, harcanacak bu miktar, eğer işçiler burada kalıp işsizlik parası ve çocuk parası alsalar 320 milyon mark olacaktır.

Kanun teklifi ayrıca, dönüş yapacak yabancıların emeklilik kesintilerinin kendilerine ait olan bölümlerini (işveren kesintilerini değil) "**derhal**" *alabilmelerini öngörüyor. Bu* "**haktan**" *yararlanacakların teşvik pirimini alabilecek olanlardan olması gerekmiyor. Yani herkes için geçerli. Ancak bu yabancıların, şimdiye kadar emeklilik kesintilerini almak için baş vurduklarında 2 sene beklemek zorunda olan Portekizli ve Türkiyeliler olmaları gerekiyor.*

Yine çalışma bakanı Blüm'ün yaptığı hesaba göre bu uygulama da emeklilik sigortasına 1983'de 100 milyon, 1984'de de 580 milyon marklık bir yük getirecek. ama böylesi kısa vadeli bir yük, uzun vadeli olarak 2,5 milyar liralık bir hafiflemeye karşı önemli görülmüyor.

Her iki şekilde de geriye dönüş için başvurma süresi 1984 Haziranında sona eriyor.

Böylesi bir kanun bugün yabancılara karşı uygulanan baskı politikalarının önemli bir basamağını oluşturuyor.

Ilk bakışta isteyen gider isteyen gitmez, bunun baskı politikalarıyla ne ilgisi var, denilebilir.

Ama genelde izlenen politikaların bir parçası olarak bu hükümet kararı incelendiğinde nelere hizmet ettiği açıktır.

Birincisi çalışma bakanının da kendi ağzından ifade ettiği gibi, sorun bir kar - zarar hesabıdır. Ne diyor Blüm? "Prim verir gönderirsek 220 milyona malolacak. Burada kalırlarsa maliyetleri 320 milyondur". Sonra devam ediyor:"Emeklilik sigortası, işçi kesintilerini öderse, 680 milyon, yok burada kalıp emekli olurlarsa 2,5 milyar lira verecek" Şimdi durum bu iken, neden işçiler buna razı olsunlar. Blüm neden bu kadar kolay "birinci imkandan 19.000, ikincisinden 55.000 kişi yararlanacak" diye hesap yapabilsin?

Bugün işsizler konusunda uygulamalar açıktır. İşsiz olanlar birer, ikişer ay süreli oturma izinleri alabilmektedirler. Sosyal yardım alacak duruma düştükleri andan itibaren de "**Almanya'nın çıkarlarını zedeliyorlar**" *diye her an sınır dışı edilebilirler.*

Böylesi bir kanun, işyerinde, yabancılar polisinde, ev konusunda ve günlük yaşamda diğer baskılarla desteklenmeksizin toplam 74.000 kişinin Almanya'yı terk etmesini sağlamayacaktır. Çalışma bakanı "**74.000 kişi gidecektir**" *diyorsa elbet bir bildiği vardır.*

Alman emperyalizmi içine düştüğü ekonomik krizden çıkışın bir yolunun da yabancı işçilere uygulanan bu politikalardan geçeceğini hesaplıyor.

Ekonomik krizden tümüyle çıkış hesabı açıktır ki hangi politikalar uygulanırsa uygulansın tutmayacaktır. Çünkü kriz tek başına Almanya ile açıklanamaz olup, emperyalizmin içine düştüğü genel krizin bir parçasıdır. Böylesi kriz dönemlerinde baskı politikalarının gündeme gelmesi de kaçınılmazdır. Bu baskı politikalarının boşa çıkarılması işçi sınıfının genel örgütlülüğünün seviyesi ve baskının uygulandığı alandaki örgütlülüğünün seviyesi ile doğru orantılıdır.

Bugün Alman işçi sınıfı üzerinde "**Sosyal hakların kısıtlanması**" *biçiminde kendini gösteren politika, yabancılar üzerinde* "**ülkelerine geri gönderme**"*-* "**Ausländer Raus**" *diye şekilleniyor.*

Bugün genel olarak Alman işçi sınıfının bu baskılara karşı çıkışı "**ekonomik**" *temeldedir. Bu temelde bir değişiklik olmadığı müddetçe Alman ve yabancı işçilerin dayanışması noktasında önemli bir gelişme beklenmemelidir. Yani her türlü baskıya - yabancılar üzerindeki baskılara da - Almanya'da, işçi sınıfı olarak bir* "**politik**" *karşı çıkış, yarının işi değil.*

Açıktır ki Alman Emperyalizmine nihai dersi verecek çıkış bu yoldan geçecektir. Bunun için de "**sınıfsal**" *olarak bir olan Alman - Yabancı işçilerin sosyal ve siyasal birlikteliğini sağlayacak uzun vadeli politikalar izlenmelidir.*

Bu bugün günlük politikalara karşı birşey yapamayacağımız anlamına gelmemelidir. Her şeyden önce, bu kanun teklifinin ne anlama geldiği işçilerin gitmesiyle sorunlarının çözülemeyeceği anlatılabilmelidir.

Böylesi bir propaganda Devrimci Işçi'nin önüne koyduğu kısa vadeli programlara da, uzun vadeli programlara da hizmet edecek, onları gerçekleştirmenin zeminini hazırlayacaktır.

Sırtımızdan elde ettiği sömürü payı yetmiyormuş gibi şimdi Alman Tekelci burjuvazisi posamızdan ne kar edeceğini hesaplıyor.

İşçilerimizin Türkiye'ye geri dönmesinin tek ve tek bir yolu vardır.

1- Emeklilik kesintileri işçi ve işveren payı olarak kesintisiz ödenmelidir.
2- Her sene için yıpranma payı ödenmelidir.
3- Çocuklarımızın tüm eğitim masrafları karşılanmalıdır.

Bu şartlar yerine getirildikten sonra bile gidip gitmeme isteğe bağlı olmalıdır. Üstelik aile hesabı değil, tek tek insanların isteğine bağlı olmalıdır.

Geriye dönüş hesapları yapıp elini oğuşturanlar sadece Alman tekelcileri değil. Döviz bekleyen Cuntacılar da ağızlarının suyunu akıta akıta gelecek milyonların hesabını yapıyorlar. Bugün birkaç bin markla Türkiye'ye dönüp iş yeri açma hesabı tutmaz. Türkiye hızlı bir tekelleşmeyi Cunta aracılığı ve öncülüğünde gerçekleştirme yolundadır. Bu gerçekleştirme orta sınıfların büyük çoğunluğuyla yokolmasını beraberinde getiriyor.

Türkiye'ye 10-15 hatta 50-60 bin markla dönüp, geleceğini garantiye alacağını zanneden işçilerimizin sayısı zaten gün geçtikçe azalmaktadır. Kesin dönüş yapanların büyük bir çoğunluğu döndüklerine döneceklerine pişman olmuşlardır.

Emperyalist monopol ülkelerin yeni stratejisi "**işçileri monopol ülkelere getirmek**" *değil* "**Sermayeyi sömürge- yarı sömürge ülkelere götürmek**" *diye şekilenmektedir. Bu biçim yeni Alman Hükümetinin sözcüleri tarafından defalarca ifade edilmiştir.*

Ama emperyalizm, sermayeyi taşıyacağı yerde huzur istiyor, grev olmasın, boykot olmasın diyor. Tekelcilik doğrultusunda giden bu yoldaki bütün çakıllar, kayalar kaldırılıyor. Bu ülkelerdeki "**her türlü muhalefet**" *ortadan kaldırılıyor.*

Askeri Faşist Cunta, emperyalizmin önüne koyduğu bu görevi layıkıyla yerine getirmeye uğraşıyor. Emperyalistler de cuntayı ödüllendirip, bir yandan kendi sorunlarını çözerek, onlara yiyip yutacakları, cebinde bir kaç bin markı bulunan, yolunacak tavuklar gönderiyorlar.

Bu ekonomik politikaların uzun süreli olarak açıktır ki başarı şansı yoktur. Ama bugün bunu binlerce Türkiyeli işçinin, onların çocuklarının sefaleti, pahasına deniyorlar.

Almanya'da ve Türkiye'de bu oyunlar oynanırken Türkiyeli işçiler taraf değildir.

Git diyorsun gidiyorlar, kal diyorsun kalıyorlar. Üzerlerinde onbinleri sokaklara dökecek oyunlar oynanıyor, onlar yerlerinden kıpırdamıyorlar. Çünkü örgütlü değillerdir. Bugün onları harekete geçirecek, örgütlenmeye itecek somut şartlar, yeni motifler vardır.

Böylesi bir örgütlenmeyi başarabilme şansına, programı, anlayışı ve örgütlülüğüyle en yakın olan devrimcilerdir, biziz. Bu yolda çalışmalarımızı hızlandırıp, sistemleştirmemiz gerekiyor.

Mahkeme Tutanaklarından... Mahkeme Tutanaklarından...

Sorgulardan Özetler:

"TARİH ÖNÜNDE KENDİMİ SUÇSUZ GÖRÜYORUM"

Ankara'da devam eden Devrimci Yol davasında yargılanan arkadaşlarımızın sorguları devam ediyor. Bugüne kadar 150 devrimcinin sorgusu yapılabildi. Toplam 574 sanıklı Ankara Devrimci Yol davasında 184 arkadaşımızın idamı isteniyor. Bugüne kadar sorgusu yapılan arkadaşlarımızın duruşmalarda söylediklerini özetler halinde yayınlıyoruz.

Tayfun MATER

(Devrimci İsthbarat Teşkilatı sorumluluğu yapmak iddiasıyla idam talebiyle yarılanıyor.)

Devrimci Marksist-Leninist dünya görüşünü benimsiyorum. Önce Devrimci Gençlik dergilerini sonra da Devrimci Yol dergilerini izleyerek Devrimci Yol görüşüne sempati duymaya başladım. Ama iddianamede öne sürüldüğü gibi Devrimci Yol örgütüne girmiş değilim. Çünkü böyle bir örgüt benim bildiğim kadar yapısal olarak oluşmamıştır. Devrimci Yol derken devrimci siyasi bir çizgiden söz ediyorum.

16 Eylül 1980 de Milli İstihbarat Teşkilatı ekiplerince takibat altına alındım. Sonradan emniyette bana söylendiğine göre takip edilmemin nedeni benim Devrimci Yol Merkez Komitesi üyesi olmam ihtimali hakkında ellerinde bir bilgi bulunması imiş. Takip edildiğimi fark ettiğim 18 Eylül 1980 tarihine kadar yapılan izlemeler de bana anlatıldı. Altı araba ve 16 eleman tarafından yapılan takibat sonucunda etraflıca listeler çıkarılmıştı. Gittiğim topoğraf ve gümrük büroları sonradan Kasım ayında basılmış, boşaltıldıkları için birşey bulunamamıştır. Bunların ne iş için kullanıldıkları ve daha ayrıca bir sürü ayrıntı üzerinde duruldu. Bunlara gerekli cevapları verdim, emniyetin elinde beni suçlandıracak hiçbir somut delil yoktu, bu nedenle o sıralar aranan Akın Dirik, Ali Başpınar gibi arkadaşlarımın nerede olduğunu söylemem, Devrimci Yol Merkez Komitesi üyesi olduğumu kabul etmem için işkence yapılıyordu. Gözaltına alınmamdan bir hafta sonra ise bana bazı bilgiler getirerek bunların bana ait olduğunun anlaşıldığını söylediler. Artık sorgumun mahiyeti değişmişti ve bana kendi uydurdukları hayali bir DİT hakkında (Devrimci İstihbarat Teşkilatı) işkence ve baskıya başladılar, bir ay süre ile geceli gündüzlü sorgulamalar yapıldı. Kabul etmediklerimi zorla kabul ettirmek için çeşitli işkence metodları uygulandı. Tavana kollardan asma, elektrik şoku, ayazda buz gibi soğuk suyla yıkamalar, hayaların sıkılması ve her türlü dayak, sol kulak zarım patladı, kulağımdan ve ciğerlerimden günlerce kan geldi. Birara benim ve Bülent Forta'nın sağlık durumlarımız ağırlaştı, hastaneye götüreceğiz diye oyalandık, Bülent Forta'nın ateşi aniden 40 dereceye fırlayınca onu götürdüler ama hemen geri getirdiler, beni ise ertesi gün üst katların birinde gözüm bağlı iken bir doktor muayene etti, sonra ciğerlerim ve kulağımla ilgili çeşitli ilaçlar getirdiler.

Sol kulağımdaki arıza halen devam etmekte olup ara sıra işitme zorluğu çekmekteyim. Cezaevine geldiğim sıralarda ciğerlerim harap durumda idi, aradan iki yıl geçmesine rağmen ciğerlerim kronikleşmiş şekilde rahatsız durumdadır. Bu konu ile ilgili olarak cezaevindeki sağlık kartıma bakılabilir. Biz işkenceler konusunda zabıtaya çamur atmıyoruz, gerçekleri söylüyoruz. Uluslararası Af Örgütü Türkiye'de işkenceden 70 kişinin öldüğünü öne sürünce ilgili bakan **"70 değil 15 kişi ölmüştür"** şeklinde cevap vermiştir. Herhalde devlet bakanınında zabıtaya çamur attığını kimse iddia edemez. Bugün ülkemizde 204 kişinin işkenceden öldüğü iddiaları soruşturulmaktadır. Ben gözaltında iken iki kişi işkencede öldürüldü. 26 Kasım günü *Dal* gurubuna getirildiğimde Behçet Dinlerer radyatöre kelepçeli olarak yerde yatıyordu, beni yanına koydular, onun sıhhi durumu çok kötü idi, bir ara polisler uzaklaşınca bana birkaç kelime ile Elmadağ'a götürüp kara soktuklarını söyledi.

Sanırım iki üç gün sonra hastahaneye kaldırıldı ve öldü, ikinci ölen kişi Adil Yılmaz adlı şöfördür. Bu kişinin ölmesinin en yakın tanığıda halen bu davada yargılanan İsmail Bağrıyanık'tır. Şu anda 600 ün üzerinde işkence davası sürdürülmekte ve az sayıda görevlide ceza almaktadır. Yargılamalara bakılarak işkencenin üzerine gidildiği öne sürülemez. Şöyleki yargılanan bütün işkenceciler kendilerine verilen ödülleri mahkemelere sunmakta ve yargıyı etkilemeye çalışmakta ve bence muvaffak olmaktadır. Ülkemizde işkence yetkili makamların bilgisi dahilinde yukarıdan aşağı bir şekilde sistematik olarak yapılmaktadır. 12 Eylülden sonra şu ana kadar gözaltına alınan 143 bin kişinin üçte ikisine yani yüzbin kişiye işkence yapıldığı kesindir. İskence konusu üzerinde bukadar durmamızdan bizim ağıadığımız sonucu çıkarılmamalıdır. Devrimciler mücadeleye atılırken kendilerini nelerin beklediğini bilirler. Biz işkencenin sistematik olduğunu yani birkaç kötü niyetlinin işi olmadığını göstermek için işkence konusu üzerinde bukadar duruyoruz.

Şu anda iktidarda bulunanlar bizlerin yargılanmasını uygun görmüştür. Bir duvar önüne çekilip kurşunada dizilebilirdik, buna gerek görülmedi. Ama yargılamada usullere riayet edilmemekte. Emniyette aylarca süren işkenceler cezaevinde yıllarca süren baskılar oyunun kurallara göre oynanmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

Karşıt görüşlere sahip kişilerin oluşturduğu çevreler kendilerini yargı yerine koyup bizden intikam almaktadırlar.

A. T. Levent YAKIŞ

(Devrimci Savaş Birlikleri elemanı olmak ve bazı olaylara katılmak suçlamasıyla idam talebiyle yargılanıyor.)

"Öğrencilik yıllarımda sol yayınları okuyarak sol görüşü benimsedim, aydın bir genç olarak ülkemizin sorunlarına ilgi duyuyordum. Devrimci gençler arasındaki tartışmaları ve konuşmaları izledim ve bunlara katıldım. Bütün bunların sonucunda Marksist-Leninist dünya görüşünü benimsedim. Devrimci Yol Dergisi bana göre, Türkiye gerçeğini bilimsel sosyalist bir temelde değerlendiren, yorumlayan ve bu konuda bir takım siyasi tesbitler üreten bir yayın organıdır. Bu anlamda Devrimci Yolcuyum. Devrimci Yol Dergisi paralelinde fikre sahip bir devrimciyim."

Ali AKGÜN

(Devrimci Savaş Birlikleri elemanı olmak ve bazı olaylara katılmak suçlamasıyla idam talebiyle yargılanıyor. Ali Akgün, İzmir *Sıkıyönetim Komutanlığı* mahkemesinde görülen TARİŞ davasında da idam cezasına çarptırıldı. Ancak kararı Askeri Yargıtay bozdu. Dava tekrar görülüyor.)

"Ben Devrimci Yolcuyum, Marksist-Leninist görüşleri benimsiyorum, devrimciyim. Devrimci Yol örgütü adı altında bir örgütün varlığından, yani iddianamede sözedildiği şekilde hiyerarşik yapısı olan bir örgütün varlığından bilgim yok. Ben THKP-C görüşünü de benimsiyorum. Devrimci Yol görüşü ile THKP-C görüşü çelişmez. THKP-C Hareketinin önderi Mahir Çayan Türkiye devriminde ölümsüz önderdir.

Ben İzmir Sıkıyönetim mahkemesinde görülmekte olan davam sırasında geniş şekilde savunmamı yaptım. Tarih önünde kendimi suçsuz görüyorum. TCK'nun 146/1. maddesine göre İzmir'de yargılanmakta olduğuma göre bir sanığın iki defa idam talebiyle yargılanması gerekmediği kanaatindeyim. Bu nedenle iki davanın birleştirilmesini istiyorum."

Bünyamin İNAN

(Devrimci Savaş Birlikleri elemanı olmak ve bazı eylemlere katılmak iddiasıyla idam talebiyle yargılanıyor.)

"Ben devrimciyim ve Devrimci Yol'da dile getirilen düşünceleri bütünüyle benimsiyorum ve savunuyorum. Bir devrimci olarak daima faşizme direnmekten *yana tavır aldım. Ve çalışmalarımı* şu ilkeye dayandırmaya çalıştım: Faşit saldırılar karşısında geri çekilmek, susmak ve halkın dağınıklığını savunmak, Kahramanmaraş katliamında da görüldüğü gibi bu saldırganlığı ve katliamları kolaylaştırmaktan başka işe yaramaz. Kısacası faşizme karşı direnmek ve en uygun araçlarla savunma yapmak gerekmektedir. Bu düşünceleri tüm devrimci çalışmalarımda temel ilke olarak gördüm ve savundum. Zaten şu anda da bu düşüncelerimden dolayı yargılanıyorum."

Hıdır ADIYAMAN

(Bazı eylemlere katılmak iddiasıyla idam talebiyle yargılanıyor.)

"Ülkemizdeki sosyal, siyasal ve ekonomik gelişmelerin yanısıra MHP'li faşistlerin kitle katliamları, kahve taramaları, otobüs taramaları ve kendilerinden olmayan herkese ve her yere hedef gözetmeksizin saldırmaları nedeniyle sola bir eğilim duydum. Bu eğilimim sol içerikli kitap ve dergileri okumamı da beraberinde getirdi. Okuduğum sol içerikli yayınlar arasında Devrimci Yol dergisi de bulunuyordu. Ben devrimciyim, Devrimci Yol dergisindeki görüşleri benimsiyorum."

H. İbrahim ARI

(İdam talebiyle yargılanıyor.)

"*İddianamede yer alan suçla*malar, çeşitli emniyet müdürlüklerinde 96 gün süren işkencelere dayanılarak hazırlanmıştır. Bana, yakalandığım 11 Haziran 1981 tarihinden sonra Samsun, Sivas, Tokat ve Ankara'da tam 96 gün işkence yapıldı.

Ben Devrimci Yolcuyum ve Devrimci Yol dergisindeki fikirleri savunuyorum. Amaç ve strateji tesbit edip o doğrultuda faaliyet göstermek devrimci bir partinin görevidir. Devrimci Yol partileşme süreci diye ifade edilebilecek bir amacı kendi gündemine getirip 12 Eylül 1980 öncesi yaşanan iç savaş koşullarında faşizme karşı mücadeleyi, kitlelerin faşizme karşı örgütlenmesini kendisine görev bilmiş, bu doğrultuda yayın faaliyetlerini sürdürmüştür."

Baha ÇETİNTAŞ

"EŞİME, KIZKARDEŞİME VE BANA AYNI ANDA İŞKENCE ETTİLER"

Mayıs ayındaki duruşmalarda sorgusu yapılan Mehmet Baha Çetintaş, mahkemede kendisine yapılan işkenceleri anlattı.

Devrimci Savaş Birlikleri elemanı olmak, KÖY-YSE İŞ Başkanı MHP'li Sadık Özkan'ın öldürülmesi, Ankara Emniyet Müdürlüğü Asayiş Dairesi Başkanlığının bombalanması gibi olaylara karıştığı *iddiasıyla idam talebiyle* yargılanan Baha Çetintaş, ifadesinin ilk bölümünde Devrimci Yol görüşünü benimsediğini belirttikten sonra emniyette kendisine yapılan işkenceleri şöyle anlattı:

"6 Şubat 1980 günü polislerin yaptığı baskın sonucu kaldığım evde yakalandım. Evimde yapılan aramada, evimdeki çekmecenin gözünde sahte kimlik yakaladılar, halbuki üzerimde yakalandığı iddia edilmektedir. Bunlardan başka herhangi bir suç unsuru bulunmamıştır. Benim sahte kimliğim ve gerçek kimliğim ikisi bir arada idi, polis bunlardan hangisi sensin diye sordu. Ben de 'Baha Çetinbaş'ım' diye gerçek kimliğimi gösterdim. Polislerden birisi 'sen Anadolu Topoğrafya bürosunun sahibisin, değil mi' diye sordu, bu konuda başka bir şey sormadan Gayrettepe'ye gittik. Gider gitmez işkenceye tabi tuldum. Anadolu Topoğrafya bürosu ile ilgili birtakım şeyler söylüyorlardı. Bir bilgim olmadığı *için herhangi bir* yanıt veremiyordum. Daha sonra çeşitli kişiler hakkında bilgi ve ilişki araştırıyorlardı. Bu konuda geçen isimlerden sadece Ali Başpınar ve Tayfun Mater'i tanıyordum. Bunların dışında hiç kimseyi tanımıyordum. Sonuç olarak İstanbul'da bir takım kişilerle ilişkilerim olabileceği, randevu vs. sorarak sürekli işkenceye tabi tuttular. Bu işkencelerin ilk gününde işkence yapılan yerin yan tarafından da kadın çığlıkları geliyordu. Bu çığlıklar arasında 'hayır, bilmiyorum' şeklinde cevap verme söz ko*nusu oluyordu. Bu sesten,* yan tarafta eşime işkence yapıldığını anladım. İçinde bulunduğum şartlara rağmen buna tepki gösterdim. Bunun üzerine beni buradan alarak işkenceye başka bir bölümde devam ettiler. Falaka, vücudumun her yerine elektrik verme, kollarımdan kelepçe ile radyatör borusuna asarak penceresi ve kapısı açık olan yerde saatlerce bekletme ve benzeri işkenceler uyguladılar. Onların bütün çabalarına rağmen sordukları birtakım konulara cevap verecek durumda değildim ve sorgunun başında burada sizlere anlattığım birtakım gerçekleri sürekli tekrarlıyordum. Sahte kimlikle ele *geçmiş olmam benim onlar* açısından soruşturulması ve araştırılması gereken bir kişi olmam şeklinde önemli gördükleri bir durum arzediyordu. Ayrıca sürekli birtakım şüphe duydukları ilişkilerden bahsediyorlardı. Sonuç olarak bir defa da eşimle birlikte sorgu yerine götürüldük, daha doğrusu işkence yerine götürüldük. Fakat bana burada herhangi bir işkence yapılmadı, eşime de yapıldığını zannetmiyorum. Beni bulunduğumuz yerden-yan tarafa alarak hızlı bir şekilde soru soruyorlar ve bunun karşılığında aynı şekilde cevap vermemi istiyorlardı. Uzun süren bu tür sorgulamadan sonra bu yerden alınarak eşimin bulunduğu yere getirildim. Bu

Devamı sayfa 19'da

"Teorik Eğitim yazısı" üzerine bir eleştiri ve öneriler

Devrimci İşçi'nin 18 ve 19'uncu sayılarında **"Nasıl bir Teorik Eğitim"** başlığı altındaki yazılarda önerilen **"yeni başlayanlar"** için **"Sosyalizmin Öğrenilmesi ve Kavranılması"**na yönelik **"Klasik Eğitim Programı"**, teorik eğitim faaliyetlerinde yanlış olan bir metodun tipik göstergesi olması itibariyle, ama sadece bu da değil, aynı zamanda Marksist metodun yanlış kavranıldığının bir sinyali olması nedeniyle de bizce bir eleştirinin yapılmasını gerekli kıldı.

Eleştirimizin diğer yönleri de bu birinci eğitim programının (Klasik Eğitim Programı) önerdiği bazı kaynaklar ile daha derinliğine bir araştırmayı gerekli kılan ikinci programın, ancak o eğitim programını hazırlayanlarca anlaşılabilecek olan teknik şemasının hiçbir açıklama yapılmadan aktarılmasıdır. Dolayısıyla bu özellikler nedeniyle eleştirimiz, sadece eleştiri düzeyinde kalmamalı, alternetif bir program önerebilmelidir.

"Nasıl Bir Teorik Eğitim" yazısının ikinci bölümünde yer alan program önerisi (birinci program-yeni başlayanlar için) 1975-76' larda hemen hemen tüm faailyet alanlarında devrimcilerce yapılmaya çalışılan eğitim çalışmalarının programını hatırlatıyor. Gerçi böylesi bir programın, bir başka deyişle Marksizmin temel bilgilerini ve kavramlarını kavratmaya yönelik bir eğitimin bu türden bir metotla yapılması daha sonraki yıllarda aşılmıştı. Daha doğrusu hareketimizin merkezi olarak organize ettiği teorik eğitim çalışmalarında bu metod terkedilmişti.

Hepimiz biliriz ki böylesi bir eğitim programı genellikle, diyalektikle başlar ve diyalektikle biter. Çünkü, bir türlü diyalektiği aşıp toplumlar konusuna varamaz. Bunun bir nedeni, eğitim faaliyetlerinin önemsenmemesi dolayısıyla da disipline uygulanmaması ise de, temel nedeni; teorik-siyasal bir eğitimin, **somuta ilişkin bağlantısı kurulmadan, kendi başına, yani soyutun soyutta üretilmesi olarak yapılmasının olağanüstü zorluğudur.** Hele Marksizmle yeni karşılaşanlar için ve daha da kötüsü burjuva eğitimindeki gerçekle bağlantısız bir şekilde bilgi depolanması metodundan geçmemiş işçiler için bu metodun fazlasıyla ızdırap verici olmasıdır.

Eğer birinci eğitim programı bu haliyle uygulanırsa sonuç, yukarda bahsettiğimiz durumdan pek farklı olmayacaktır. Bu duruma düşmemek için, arkadaşların ikinci programın yöntemini incelemeleri yeterlidir. (Bu arada bu programın okuyucularca anlaşılabilmesi için onun teknik şemasının dili mutlaka düzeltilmelidir.) İkinci eğitim programının incelediği konulardaki yöntemi aslında birinci programın yönteminden tümüyle farklıdır. Birinci programın tersine her konunun girişi, somuta ilişkin soruların sorulması ile başlar ve ancak bu sorulara açıklık getirmesi anlamında soyut bilgilere (ya da tarihe) başvurulur. Örneğin, örgütlenme ana başlığı altındaki konuya **"bugün neden örgütlenme sorununu tartışıyoruz?"** sorusu ile girilir ve ancak bu yoruya verilen cevaplar bağlamında **"Ne Yapmalı?"** incelenir. Yani **"ne Yapmalı?"**daki örgütlenme ile ilgili bilgiler kendi başına bilgiler olarak değil, günümüzde örgütlenme sorununun bizim için ihtiva ettiği problemler itibariyle, kendi somutumuzla temasa geçilerek kavranılır. Birinci programda ise, bunun tam tersi bir yaklaşım mantığı söz konusudur. İşe, kapitalizmi incelemeden, yani günün somutu incelenmeden ilkel komünal toplumla başlanır, ve kronolojik bir bakışla çeşitli toplum tarzlarından geçerek kapitalizme varılır. Ama, Marksizmin öğrenilmesine yeni başlayanlar için bir toplum tarzından yeni bir toplum tarzına geçişi belirleyen sınıf mücadelelerinin dinamiği ve sınıfların varlığını bilmeden ilkel komünal toplumdan kapitalizme gelinceye dek oluşan toplum tarzları ve onların birbirleri ile bağlantısı, hafızlanmış bir bilgi olarak değil, kavranılmış bir bilgi olarak bilinmesi, olanaksız olur bu yöntemle. Tam tersine, yeni başlayanlara, içinde yaşadığı gerçeklikten yani kapitalizmden kalkarak sınıflar ve sınıf mücadelesinin ilerletici dinamiği kavratıldığı noktada ilkel komünal toplum ya da kapitalizme gelinceye kadar toplumların geçirdiği tarzlar kavratılabilir.

Bu noktada, Marksist yönteme uygun bir eğitim yöntemi nasıl olmalıdır. Ya da bunun, Marksist yöntemle bağlantısı nasıl kurulura gelebiliriz.

Yöntem sorunu

Yukardaki soru dolaylı da olsa bize Marksist yöntem (diyalektik yöntem) sorununu tartışmamızı gerektiriyor. Marksist yöntem sorunu, Marksizmin ilgilendiği diğer alanlardaki sorunlar gibi Marksist çevrelerde tartışma ve taraflaşma konusudur. Dolayısıyla Marksist yöntem tartışmasını böylesi bir platformda da yapmak zorundayız. Ama şimdi, neden bir eğitim çalışmasının yöntemi, bize Marksist yöntem tartışmasını yaptırtıyor? Bunu açmaya çalışalım.

Diyalektik yöntem, mantık ya da bilgi teorisi, aralarında belli farklılıklar olsa da aynı muhtevada belirlemelerdir. Yani hepsi de **düşünce sürecine** ilişkindir. Düşünce süreci, değişik niteliklerde olan bilgilerin, üretilme sürecidir. Kısaca diyalektik yöntem bilgi üretme sürecinin biçimleri, yasaları ve işleyişi ile ilgilidir. Bir eğitim çalışması da bir anlamda bilgi üretme sürecidir. Örneğin konumuz olan bu eğitim çalışması, Marksizmi bilmeyen insanlara belli bir düzeyde Marksizmi bilir duruma getirmek istiyor. Dolayısıyla bu açıdan sözünü ettiğimiz eğitim programının yöntemi ile Marksist yöntem arasında incelenmesi gereken bir bağlantı sözkonusudur. Tabii bu bağlantı sadece bu açıdan değil aynı zamanda birinci programın önerdiği literatürdeki bazı kaynakların, diyalektik yöntemin ve Marksizmin ekonomist-dogmatik bir yorumu olması nedeniyle de sözkonusudur. Ve özellikle bu yönüyle eğitim programı ve Marksist yöntem bağlantısının tartışılması önem kazanmalıdır. Çünkü kanımız, yönteminden önerdiği kaynaklara kadar, programın sunduğu platformun hala Marksizmin ekonomist-dogmatik yorumunun etki alanı dışında olmadığıdır. Bu nedenle bugün, Marksizmin ekonomist-dogmatik yorumundan kopuşu **tüm alanlarda** sağlamamız gerektiğini söylüyoruz. Bu ise, sadece siyasal düzeyde halledilebilecek bir sorun değildir. Siyasal düzeydeki kopuşa paralel bir kopuşun teorik düzeyde de, özellikle de teorik düzeyde, sağlanabilmesiyle olanaklıdır.

Bu noktada Marksizmin ekonomist-dogmatik yorumunun diyalektik yönteme bakışı hakkında bir kaç şey söylemek gereklidir. Çünkü, program Marksizmi yeni öğrenenlere, yanlış bir yöntemle Marksizm öğretmeye çalışırken aynı zamanda önerdiği literatürle de onlara Marksist yöntemi yanlış öğretmektedir. Öyleyse, programın tavsiye ettiği kaynaklardaki bahsettiğimiz Marksizm yorumu diyalektik yöntemi nasıl ele alır? Bu türden bir Marksizm yorumu, diyalektik yöntemi eleştirisel bir düşünce biçimi ve gelişmeye açık bir yöntem olarak ele almak yerine onu kategorikleşmiş kapalı bir sistem halinde önü-sonu belli bir şeması olarak formüle eder. Böylece diyalektiği, canlılığından soyutlayarak, maddeler haline sokulmuş bir metodoloji kalıbı haline getirir. Oysa, **"diyalektik, gerçekliğin herhangi bir alanına uygulayabileceğimiz bir şema değildir; olguların eksiksiz bir biçimde bir araya getirilişinin ve zahmetli bir çözümlenişinin yerine geçen bir şey değildir."** Marksa göre diyalektik yöntem, aslında, sorunu (yani herhangi bir somut deneyimsel konuyu) ele alma yöntemi idi. (Marks-Engels-Lenin, Felsefe Yazıları -Bilim Y.) İşte, Marksizmin diyalektik yöntemi ele alışıyla, Marksizmin ekonomist yorumunun ele alışı arasındaki temel fark budur.

Bu tartışmayı daha ileride kısmen yapmak amacıyla keselim ve tekrar birinci programın yöntemi ve Marksist yöntem arasındaki bağlantı sorununa dönelim. Bilindiği gibi birinci program konuları açısından, diyalektikle başlayan sonra toplumlarla devam eden, oradan ekonomi politiğe geçerek kapitalizmi-emperyalizmi inceleyen, sonunda da siyasal düzeye ilişkin olarak devlet ve faşizm konularını kapsayan bir sıralama içermektedir. Fakat bizi bu sıralamanın bir bölümü, Marksist yöntemin ne olup olmadığı açısından ilgilendirmektedir. Gerçi programın sıralamasının bütünü, hem Marksist yöntem açısından hem de pedagojik (eğitim bilimi) bir açıdan tartışma götürür. Ama bunu ilerde yapacağız. Şu anda bizi ilgilendiren ilkel komünal toplumdan başlayarak kapitalist toplumda sonuçlanan sıralamadır. Başta da belirttiğimiz gibi, Marksizm öğrenmeye yeni başlayanlar için bu sıralamanın (örneğin, ilkel komünal toplumdan köleciliğe geçişin) nesnel ya da mantıksal ilişkisi, eğer sınıf mücadelesinin ilerletici, dönüştürücü fonksiyonu bilinmiyorsa, kavranılamaz. İlkel komünal toplumdan kapitalizme kadar tarihsel bir sürecin incelenmesinin amacı, yeni başlayanlara tarih bilgisi vermek olmasa gerek. Çünkü bu sıralamada incelenen, toplum tarzlarıdır. Yani, kapitalizme gelinceye kadar insanlığın geçirdiği tarihsel sürecin evrelerini, bu evrelerin iktisadi özelliklerini ve bu ilerleyişin temel yönlemini anlatmaktadır bu sıralama. İnsanlığın temel yönelimi ilerlemedir, bir alt toplum tarzından üst bir toplum tarzına geçişin ilerleyişidir. Bu ilerleyişin dinamiği ise üretici güçlerle üretim ilişkilerinin çatışmasının son tahlilde belirleyici olduğu sınıflar mücadelesidir. Marksizmi yeni öğrenenlerin tarihin derinliklerinde kalan bu toplum tarzlarını ve onların birbirleriyle değişimlerini anlayabilmeleri, üretici güçler, üretim ilişkileri, sınıflar ve sınıf mücadeleleri gibi temel bilgilerin bilinmesinden geçer. Bu bilgilerin yeni başlayan için en tam kavranılışı, yaşadığı somut gerçeklikle bağlantısı kurulduğunda mümkündür. Yani kavranılmış bilgilere, yaşadığı somut gerçeklikten, kapitalizmden başlayarak ulaşabilir. Bu da, sıralamayı tersine döndürmekle mümkündür. Marksist yönteme uygun olan da budur.

Marks'da insanlığın tarihsel ilerleyişi içerisinde geçirdiği evreleri ve bu ilerleyişin temel mantığını ortaya çıkartabilmek için, gerçek tarihi sıralamayı tersine çevirmiş ve incelemesine tersten başlamıştır. Önce kapitalist toplumdan, bir başka deyişle **somuttan kalkmış** ve böylece, sadece kapitalizmin işleyiş mantığını değil, tüm toplum tarzlarının işleyiş mantığını ve daha üst bir tarza geçişin en genel yasalarını bulmuştur. Yöntemi konusunda Grundrisse'de şöyle der Marks: **"Kapitalist toplum, üretimin en gelişmiş ve en çeşitli tarihsel örgütlenmesidir. Bu bakımdan bu toplumun ilişkilerini ifade eden ve onun yapısını anlamamıza olanak veren kategoriler aynı zamanda geçmiş bütün toplum biçimlerinin örgütlenmesi ve üretim ilişkileri hakkında da, bir fikir edinmemizi sağlar, çünkü kapitalist toplum bu toplumların temel ögeleri ve kalıntıları üzerinde kurulmuştur, bunların bazıları kapitalist toplum içinde sindirilmemiş tortular halinde sürüp gitmekte, diğerleri de salt bir iz olmaktan kurtulup gerçek anlamlarına kavuşarak gelişmektedirler. İnsan anatomisi maymun anatomisinin anahtarıdır."**(K.Marks Grundrisse)

Marksizmin tarihsel incelemede kalkış noktası yani yöntemi böyledir. Proğramda ise kendisini açık şekilde ifade etmese de bilincinde olunmasa da yaklaşım idealistçe bir yöntemdir. Soyutun (soyut bilginin) soyutta üretilmesidir. Bu yaklaşım 70'ler öncesi devrimcilerin yaygın bir şekilde uyguladıkları, bugün de bazı siyasal akımlarca uygulanan bir yöntemdir. Esasen bu yöntem, Marksizmin ve Marksist yöntemi çarpık bir şekilde kavranılışına tekabül eder. Bu çarpık Marksizm, Marksizmin **"belli"** bir yorum biçiminin kaynaklarından beslenmenin bizlere kadar ulaşan kalıntılarıdır. Bunun tipik örneklerini 70 öncesi devrimcilerinin, Türkiye'nin iktisadi-siyasi tahlillerinde buluruz: Günün Türkiye'sinin anlamak için Osmanlı İmparatorluğun'dan hatta hızını alamayanlar Selçuklu'lardan başlarlardı işe...

Proğramın mantığı da budur; Madem ki Marksizme yeni başlanıyor öyleyse kapitalizmi anlayabilmek için, işe ilkel komünal toplumdan başlanmalı sonra öbür toplum tarzlarını öğrenmeli ve böylece kapitalizmin bilgisine ulaşmalı. Bizce, tam tersinden, içinde yaşadığı somut gerçeklikten başlamalıdır proğram. Çünkü yeni başlayanın bu konu ile ilgili (kapitalist toplumdaki ekonomik kategoriler, ya da çeşitli bilimlerce bulunmuş veriler) somut olguların soyutlanmış halleridir. Ve bu halleriyle yeni öğrenenler için kavranılması (ezberlenmesi değil) zor olduğu gibi, yaşadıkları somut gerçeklikle temasa geçirilemediklerinde yanlış ya da şematik kavranılabileceklerdir de. Öyleyse eğim faaliyetimizde ya da herhangi bir sorunu incelememizde yöntem nasıl olmalıdır? Bu ister Marksist bilgi teorisi gibi düşünce sürecinin özellikleri ile ilgili bir konunun incelenmesinde olsun, isterse de verili bir toplumda siyasal ya da ekonomik bir olgunun (faşizm, emperyalist bağımlılık, vbg.) incelenmesinde olsun, somuttan kalkmak ya da somutla bağlantılı olmak şeklindeki bir yöntem, yani diyalektik yöntem olmalıdır. Yalnız bu noktada, ampirik bir somutçuluğa düşme tehlikesini unutmamak gereklidir. Bu ise, sadece görünen olaylardan, olgulardan hareket etmektir. Ampirizm, sadece görünen olayların bir başka deyişle algısal bilginin güvenilir olduğuna inanır. Ayrıva ampirizm için bilgi, özne-nesne özdeşliği bir başka deyişle, nesne ile nesnenin bilgisinin özdeşliği demektir. Bu nedenle ampirizmin somutu, görünen olaylarla sınırlıdır ve dolayısıyla bilgisi de sınırlıdır. Ama görünen olaylardan (fenomenlerden) elde ettiğimiz bilgiler belirli gerçekleri yansıtmasına rağmen henüz **bilgi hareketinin** kısmi bir aşamasıdır, bu nedenle de yüzeyseldir, tek yanlıdır ve **"şeylerin"** özünü yansıtmaz. Şeylerin (nesnelerin) özünü, onun görünmeyen yasalarını bilebilmek için ise, düşünce sürecinin kavramlarına daha doğrusu düşünce sürecinin kendisine ve soyutlamalarına da ihtiyaç vardır. Ve ancak, algısal düzeyle düşünce düzeyinin bütününü kapsayan bir bilgi hareketi nesnenin en yakın bilgisine ulaşabilir. Çünkü, Marks'ın dediği gibi, **"verili somut, yaşayan bütünlüğün soyut, tek yanlı bir ilişkisi olarak gerçekliğe sahiptir."** (K Marks-Grundrisse) Ampirik somutçuluğun bu kalkış noktası ikinci ve daha derin bir hataya da yol açar; o da **"verili somut"**u, kalkış mantığı nedeniyle, **"bütünsel somuttan"** aynı zamanda da **"tarihselliğinden"** kopartıp incelemesidir. Bu noktada **"verili somut"**, **"bütünsel somut"**, **"tarihsellik"** gibi kavramları açmaya çalışalım. Verili somut derken, toplumsal yaşantının (ya da doğal yaşantının, ama konumuz itibariyle doğayı bir kenara bırakıyoruz) çeşitli düzeylerinde (iktisadi-siyasi-ideolojik) ortaya çıkan herhangibir olaydan veya olgudan bahsediyoruz. Örneğin, faşist bir parti ya da 12 Eylül Cuntası veya ihracata yönelik sanayileşme modeli gibi. Eğer bu tek tek olguları tek başlarına ele alıp, onları kapitalist Türkiye'nin ve emperyalist-kapitalist kampın (ki bunlar da 'bütünsel somut'tur) iktisadi-siyasi düzeylerinin içerisinde incelemezsek, bu tek tek **"verili somut"** olgulardan elde edeceğimiz bilgi eksik dolayısıyla da yanlış olacaktır. Ayrıca, tek tek **"verili somut"** olguları kendi tarihsel gelişimleri itibariyle de incelemesini yapmazsak elde edeceğimiz bilgi yine eksik ve yanlış olacaktır.

Sonuç olarak diyalektik materyalizmden ampirik sapma, sadece verili bir somuttan kalkarak, maddeci bir yaklaşım yaptığını zanneder. Marksist yöntemde somuttan kalkmak bu değildir. Yukarıda Grundrisse'den yaptığımız alıntıdan da görüldüğü gibi Marks, toplum tarzlarının tarihteki sırasını terkederek incelemesine sondan yani kapitalist toplumdan başlarken, böylesi bir somutluk anlayışı ile hareket etmemiştir. Kalkış noktası, kapitalist toplumun her düzeyinin karşılıklı ilişkilerinin bütünlüğüdür. Ayrıca, kapitalist toplumdaki tek bir kategoriyi (para, sermaye gibi) ele alırken de, onu, tarihsel gelişimi içinde incelemiştir.

Bu nedenle, verili somuttan hareket ederken, onu, yaşayan bütünlükten kopartmak, onu tahlilde, tarihsel boyutu katmamak, maddecilik yaptığını sanarken idealistlik yapmak olabilir.

Sonuç olarak, birinci program gerek bazı bölümleri itibariyle gerekse bütünü itibariyle bilimsel olmayan bir bilgi üretme yönte-

mine sahiptir. Örneğin, yeni öğrenenlere, Marksizmin belli bir düzeyde bilgisine sahip olan kadrolar için bile ağır olan soyutlamalardan, yani diyalektik materyalizmin, doğanın, toplumun ve düşünce sürecinin en genel yasaları olan **soyutlamalarından** başlayarak Marksizmi öğretmek istemektedir. Ya da sınıflar ve sınıf mücadeleleri hakkında bilimsel bilgilere sahip olmayanlara toplum tarzlarını öğretmeye kalkmaktadır. Bu, soyutu (bilgiyi) soyuttan kalkarak üretmek demektir. Bu haliyle bu bilgi, kesinlikle kavranılmış olamaz, ancak ezberlenmiş bir bilgi olabilir. Böylesi bir bilgi üretme yöntemi, tam da idealizme denk düşmektedir. Tabii çağdaş idealizme değil, ki idealizm, soyutu soyutta üretmeyi güçlü bir felsefi bilgi ile yapmaktadır. Bizim Marksizmi yeni öğrenenimiz için ise durum çok daha fecidir; onun elinde diyalektik diye ezberlenmiş, hiçbir işe yaramayan birkaç maddeden başka bir şey yoktur.

Ama bilinir ki, diyalektik yöntemin çok önemli bir işlevi vardır. Birinci programda olduğu gibi, onun işlevi diğer konulara eklemlenmiş bir "konu" olması değil, Marksistlerin, tüm sorunların incelenmesinde kullandıkları bir yaklaşım biçimi, bir yöntem olmasıdır. Bu nedenle Marksizmi yeni öğrenen, onu, kısmen Marksizmin klasiklerini incelemeyle, ama esasen uzun bir teorik pratik bilgi savaşı ile kazanabilir.

Dolayısıyla, gerek Marksizmi yeni öğrenenler için, gerekse belli bir Marksizm bilgisine sahip olan kadrolar için kalkış noktası, içinde yaşanılan gerçeklik ve de haldeki siyasal-örgütsel sorunlarımız gibi, **somut olgular** olmalıdır. Böylece felsefe eğitimini bile politik-örgütsel sorunlarımız bağlantısında yapabiliriz ya da Türkiye'nin iktisadi-siyasi durumunun incelenmesi faaliyeti içinde **"yöntem"** eğitimini mümkün kılabiliriz. Bu sayede yeni öğrenen, belki de Marksizmin bilimsel soyutlamalarına çok daha uzun yoldan varacaktır ama, sahip olduğu egemen ideolojinin **"bilgileri"**, bilinçsiz bir taraftarı olacağı **"ideolojikleştirilmiş Marksizmle"** değil, yaşamın gerçek olguları ile yıkılacak. Marksizmin bilgisi, ezberlenmiş bilgi olmak yerine kavranılmış bir bilgi olacak, en önemlisi de bilgi üretiminin ve öğrenmenin sürekli bir çabayı gerektiren bir şey olduğu kavranılacaktır.

* * *

Şimdiye kadar birinciprogramın yöntemini Marksist yöntemle karşılaştırarak yanlışlığını açıklamaya çalıştık. Şimdi ise, ikinci eleştirimize, programın literatüründeki kaynakların bazılarıyla Marksizmi yeni öğrenenlere ne menem bir **"Marksizm"** öğretilebileceğine gelelim. Aslında bu, kısmen, birinci programın bilgi üretme yöntemine de kaynaklık eden bir **"Marksizm"**dir. Ekonomist Marksizmin popüler el kitapları olan bu bazı kaynaklardan Türkiye Sol'u (biz de dahil olmak üzere) fazlasıyla gıdasını almıştır. Bazıları bu "beslenme kaynaklarının" çok yararlı olduğunu söyleyebilir, ama artık bizler gıdamızı doğal kaynaklardan almasını bilmeliyiz.

Öyleyse programdaki bazı kaynaklar örneğin bize nasıl bir diyalektik yöntem (mantık) öğretirler? Doğmatik ve şematik bir düşünce yapısının üretilmesine ciddi katkılarda bulunan, ama bu arada bir kaçta bilimsel bilgi kırıntısı veren kaynaklardır bunlar; dolayısıyla doğmatizmden başka birşey öğretmezler. Bu, mekanik bir maddeciliğin yöntemidir. Bu kaynaklarda ifadesini bulan diyalektiğin en temel özelliği **ontolojileştirilmiş** (varlık bilimi) bir **diyalektik** olmasıdır. Doğanın diyalektiğini, düşüncenin diyalektiğine bire bir yansıtılmasıdır bu; böylece doğanın yasaları ile düşüncenin yasaları özdeşleşip düşünce süreci özgüllüğünü kaybeder. Dolayısıyla özne ile nesne, bilgi ile onun nesnesi bütünleşir ve bunun sonucu olarak **bilgi** nesnenin tüm süreçlerinin ve yönlerinin bilgisi olarak **mutlaklaşır**. Ve dolayısıyla böylesi bir **"yöntem"**in sahibi mutlak doğrudan tek doğruya kolayca ulaşabilir. Bu tür maddecilik için Lenin şunları söyler: **"Diyalektik canlı, çok yanlı (yanların sayısı sonsuz çoğalır) bilgidir; gerçekliğe doğru her ilerleyişinin yaklaşımının sayısız incelimleri vardır (her incelimden bütüne doğru büyüyen bir felsefi sistemi vardır) içeriği budur. Diyalektiği yansıma teorisine, bilginin oluşumuna ve gelişimine uygulamadaki yeteneksizliği, başlıca sakatlığı olan "metafizik" materyalizm ile karşılaştırıldığında bu içerik ölçülemeyecek kadar zengindir. Kaba, basit metafizik materyalizm açısından bakılan felsefi idealizm sadece bir saçmalıktır. Diğer yandan diyalektik materyalizm açısından bakılan felsefi idealizm bilginin hatlarından, yanlarından, sınırlarından birisinin, maddeden ve doğadan çözülen tanrılaştırılan mutlak'a tek yanlılıkla, abartılarak 'taşkınca' geliştirilmesidir"** (Felsefe Defterleri-Lenin) Lenin'in tesbitinde önemli olan şey, bilginin gerçekliğe doğru ilerleyişinde sayısız yönlerin olmasıdır. Ve dolayısıyla doğru bilgi (bilimsel bilgi), gerçekliğin sonsuz yönleri içinde ancak gerçekliğe en yaklaşık olanıdır ve böylece mutlak değil, izafidir. Bu nedenle idealizm, metafizik materyalizmin iddia ettiği gibi saçmalık değil, bilginin yanlarından birinin abartılmasıdır. Yukarıda da sözünü ettiğimiz gibi bu kaynaklarda bize, Lenin'in belirttiği metafizik materyalizm gibi, bilgi ile nesnenin (gerçekliğin) sonsuz yönlerini özdeşleştirerek **mutlak doğru**, dolayısıyla **tek doğru**'nun olabileceğini dolaylıca dikte ederler. Bu mantık siyasal dilde ifadesini **tek doğru görüş, tek doğru siyaset, tek doğru parti** vs. şeklinde bulur. Dolayısıyla bu antık için **"tek ve mutlak"** doğru'nun dısındakiler **saçmalıktır, Marksizm dısıdır**, gerektiğinde de burjuva ya da haindir. Ve böylece bu mantıkla, örgüt içinde ortaya çıkabilecek farklı yorumların, gerçeklerin bazı yönlerinin ifadesi olabileceği düşünülemez ya da Marksizm temelindeki farklı siyasal akımların her birinin gerçekliğin belli yönleri hakkında doğrular söyleyebileceği kabul edilemez. Çünkü mutlaka biri doğru söylüyordur, ötekiler ise **bütünüyle** yanlıştır. Böylece bu mantık için, sapma, gerçekliğin bir yönünün abartılması şeklinde ifade edilmesi yerine (her şart altında) hainlik diye ifade edilerek, doğallıkla Sol içinde ve örgüt içinde şiddet yasallaşabilir. Böylesi bir **"diyalektiğe"** sahip partilerde, onun için, **"genel sekreterler ya oybirliğiyle seçilirler, ya da oybirliği ile hain ilan edilirler."**

Anlattıklarımız Türkiye Sol'unun örgüt içi ilişkilerini ve birbirleriyle olan ilişkilerini anımsatmaktadır, ama bu doğaldır; Çünkü, Türkiye Solu yıllardır Marksizmi, bu mantığın gerçek sahibi olan Marksizmin ekonomist-dogmatik yorumunun bu popüler el kitaplarından, kendi **"yorumlarını"** da katarak öğrenmektedir. Ve birinci eğitim programı da, Hareketimizin böylesi bir Marksizm yorumundan her düzeyde kopuşun gerekliliğini vurguladığı noktada, Marksizmi yeni öğrenenleri, bu **"Marksizmin"** ilginç bazı **popüler el kitapları ile beslemeye çalışıyor.**

Esasen, el *kitapları* ya da **"işçiler için** ***literatür*"** ***geleneği* de bu** mantıkla başlamıştı. Çünkü *bilgi*, nesnenin sonsuz yönleri ile özdeşleşince, eğitim ve bilgilenme de artık gerçekliğin sonsuz yönlerine doğru sonsuz bir ilerleyiş olmaktan çıkar. Sürekli araştıran, ürettiği bilgiye bile **"bilimsel bir şüphe"** ile bakan bir eğitim olamaz artık. Olabileceği tek şey, bu **"tek doğru"**nun haplar halinde (el kitapları, işçi literatürü) **"cahillere"** yutturulmasıdır. Ama Bolşevik'ler 1900'lerin Rusya'sında işçilere Marksizmi Kapital'den öğretiyorlarmış, ne gam!

Peki, bu kaynaklar bize, toplumsal süreç ve onun düzeylerinin (iktisadi, siyasi, ideolojik) karşılıklı ilişkileri hakkında (ki bu Marksizmin en temel sorunlarından biridir) nasıl bir dünya görüşü sunarlar? Yukarıda, yöntem konusunda ifade ettiğimiz mekanizmin doğal bağlaşığı olan **Marksizmin ekonomist yorumundan** öte birşey sunmazlar, bu "bazı kaynaklar".

Marksizmin, siyasal ve ideolojik düzeyi **son kertede** belirlediğini söylediği ekonomik düzeyin, belirleyiciliği bire bir belirleyicilik olarak yorumlanır bu "Marksizm"de. Dogmatik-ekonomist yorum, diyalektikte düşünce sürecinin özgüllüğünü yok ederken, toplumsal süreçte de, siyasal düzeyin özgüllüğünü yok eder. Bilinç nesne ilişkisinde doğanın kaderciliğini empoze ederken, insan eyleminin alanı olan toplumsal süreçte de ekonominin kaderciliğini empoze eder. Bu iki düzeydeki kadercilik, tek bir dünya görüşünün, ekonomizmin mantıksal sonucudur.

İnsan iradesinden bağımsız yasaların kaderci belirleyiciliği ile çok **"bilimsel"** bir koku yayan bu mantık, esasen Marksizmden pozitivist (*) bir sapmadır. Ekonomizmin doğal bir sonucu olan bu kaderciliğin politik dildeki ifadeleri nelerdir?

Ekonomizmin mantığına göre, ekonomik yasalar, tıpkı doğa yasaları gibidir; nasıl ki doğada **"yerçekimi yasası"** insan iradesinden bağımsızsa ve insanlar ancak onu bilmek ve ona **uygun** davranmak zorundaysa, ekonomik yasalar da böyledir. Sorun, onları tanımak ve onlara uyum göstermektir. Ama Marks bize, toplumsal süreci, insan iradelerinin karmaşık çatışmalarının yaşandığı ve insanların kendi tarihlerini kendilerinin yaptıkları bir alan olarak tanıtmıştır. Bu nedenle o, "filozofların idealist dünyayı yorumlamakla" kaldıklarını ama artık "dünyayı değiştirmenin" gerektiğini söylemişti. Ekonomizmin mantığı ise, Dünyayı değiştirmek değil, dünyayı yorumlamakla kalmaktadır. Değiştirme, insan eylemini gerekli kılar, partinin iradesini, işçi sınıfının devrimci eylemini gerekli kılar. Ama eğer toplumsal süreçteki yasalar doğa yasaları gibi değişmez ise, bu noktada insan eylemine kalacak tek şey ona uyum göstermektir. Bu ekonomizmin rüyasıdır. Marksistler bilirki, toplumsal sürecin yasaları doğadaki gibi hükmünü icra edemez, orada sınıfların iradesi vardır. Ve bu irade, toplumsal yasaları değiştirir.

İşte bu el kitaplarında bu nedenle, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki fark, her iki alanda da hükmünü icra eden bu doğal ekonomik yasaları, birinin (kapitalizmin) emri altına alamaması, diğerinin (sosyalizmin) emri altına alması şeklinde tarif edilir. Onun için, bu yasaların ortadan kaldırılması sözkonusu değildir. Sorun, onlara **uyumlu hareket etmektir.**

İşte bu nedenle ekonomizm, kapitalizmin kendi bunalımı ile **sosyalizme varacağını mutlu bir kadercilikle köşesinde bekler.**

İşte bu nedenle o, sosyalizmin, üretici güçlerin gelişmesiyle ken*diliğinden doğacağı günü* bekler.

İşte bu nedenle, sınıflı toplumun egemenlik ilişkileri partide ve tüm toplumda yeniden üretilir. Çünkü ekonominin **"doğal"** yasalarına uymakla kendinizi görevlendirdiğinizde, onlar size bunları empoze eder. Empoze edilenden kurtulmak ise, sosyalist toplumun ilişkilerini insan iradesiyle, bilinçle, yani kitlelerin eylemliliği ile kurmaktan geçer.

İşte bu nedenle ekonomizmin kitabında, sosyalist bilincin (iradenin) sosyalist insanı yaratması görevi yoktur.

İşte bu nedenle, onun kitabında insan iradesinin, devrimci eylemin ifadesi olan DEVRİM yazmaz.

Görüldüğü gibi, birinci programın literatürü bizleri böylesi bir MARKSİZM yorumuyla beslemek istemektedir. Dolayısıyla teorik zeminde reel-sosyalistlerin mantığı ile beslenirken, teoride ondan kopuşun önemini hala farketmezken, politik düzeydeki kopuşun başarısı hakkında şüpheye düşmemek elde değil.

* * *

Sonuç olarak belki de bu masum faaliyetin (eğitim programı-eğitim çalışması) bazı hatalarından bu kadar büyük sonuçlar çıkartılmasına itiraz edecek arkadaşlar olacaktır. Belki de bu eleştiriyi ya da daha da kapsamlısını, böylesi bir yaklaşımın gerçek sahiplerine yöneltmeyi daha uygun bulacak arkadaşlar da olabilir. Ama bunlar bizce yanıltıcı yargılardır.

1970'lerden beri, tıpkı 2.Enternasyonal'in iğrenç kokularını anımsatan bir **"Marksizm"** yorumunu yayan günümüz ekonomizminden (reel-sosyalizm) her düzeyde kopuşun mücadelesini veren Devrimci Hareketimizin bugün gelinen noktada, önemli ölçüde reel sosyalistlerin ekonomist-dogmatik Marksizmleriyle beslenmiş kadrolarla bu mücadeleyi sürdürebilmesi olanaksızdır. Gelinen nokta, artık Polonya ve Afganistan olaylarıyla da mantıki gelişiminin en tam sonuçlarına yaklaşmış olan böylesi bir **"sosyalizm"**in Türkiye Devrimci Hareketine ve halkımıza verebileceği hiçbirşey olmamasıdır. Ama görülmektedir ki, bizler, bu **"sosyalizm"**den hala birşeyler alma çabasındayız. Bu açıdan asıl öneme sahip olan, eleştiriyi bu **"sosyalizm"**in zaten ne menem sosyalistler olduğu açığa çıkmış gerçek sahiplerine değil, kendimizdeki etkilerine acımasızca yöneltmektir. Ve ancak bu **"sosyalizmin"** devrimcilik diye benimsediğimiz tüm kalıntılarını sorgulamadan geçirdiğimiz noktada devrimci Marksizm özgürce gelişebilir ve devrimin geleceği garanti altına alınabilir.

Bir genel başlangıç programı önerisi

Bugün Türkiye'de yaşayan herkes Cunta ve Evren gerçekliğinden haberdardır. Önemli olan bu gerçekliğin ülkemizdeki sınıflar mücadelesindeki yerini ve işlevini kavratabilmektir. Bunun için ilk soru **"Nasıl bir Türkiye'de yaşıyoruz?"** olmalıdır. Bu soruyu yanıtlarken Evren'in ve kurumlaşmakta olan sivil-asker karması yönetimin bütün bir toplumu nasıl bir askeri kışla yaşamına benzettiğini kavratabilmeliyiz. Bunun için de ilk önce eğitim gurubumuzdaki kişilerin geldikleri toplumsal kesimde (bunlar işçiler olabilir, **öğrenciler** olabilir, ya da köylüler, küçük üreticiler olabilir) Generaller yönetiminin uygulamalarını açabilmeliyiz. Üstelik bu uygulamalarla toplumun diğer kesimlerine yönelik uygulamalar arasındaki benzerlik ve paralelliği gösterebilmeliyiz. Bu noktada **"Evren ve Generaller bunu niçin yapıyorlar", "kimlerin adına yapıyorlar", "onların bu yaptıkları hangi sınıf ve zümrelerin işine yarıyor", "onlar hangi sınıf ve zümrelerin çıkarlarını savunuyorlar"** ve **"bu yaptıklarıyla hangi sınıf ve kesimlere karşı davranıyorlar", "onların karşı oldukları sınıf ve kesimlerin çıkar ve istemleri nelerdir"** sorularını ardarda sormalı ve bunu yaşanan somut hayattan canlı örneklerle yanıtlamalıyız. İşte tam bu noktada sorunun can alıcı halkasını yakalamalıyız: **"Sınıflar mücadelesi ve sınıflar gerçekliği"** artık eğitim gurubumuzdaki arkadaşlarla birlikte Manifesto'nun ünlü ilk cümlesinden **"Günümüze kadar varolagelen bütün toplumların tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir"** cümlesinden hareket ederek tarihin içinde geçmişe ve geleceğe doğru bir gezintiye çıkabiliriz. Bu gezintide yolumuzu kaybetmemek için, Marksizm pusulasını, biran önce edinmek amacıyla ilk araştırma konularımız, kapitalizmde işçi sınıfı hareketinin gelişimi ve bu gelişimin belirli bir döneminde Marksizmin ortaya çıkışı, Marksizmin ne olduğu (ve ne olmadığı), Marksizm ve işçi sınıfı hareketinin birleşmesi sonucu ortaya çıkan sosyalist hareketin amaçları olmalıdır. Bu noktada durulmalı ve Marksizmin ilk elde felsefesi, bilimi ve devrimci eylemi ile bir bütün olarak kavratılmalı, ondan sonra bu bileşenlerin her biri sıra ile açılmalıdır. Birinci olarak, Marksizmin yöntemi, diyalektik yöntem üzerinde yani felsefe üzerinde durulmalıdır. İkinci olarak tarih bilimi, tarihi materyalizm ele alınmalıdır. İşe, Marks gibi kapitalizmin ekonomi politiği ile başlanmalıdır ama burada Marksizmin eski ve yeni ekonomist yorumlarıyla aynı hataya ya da onların tuzağına düşmemek için tarih biliminin bir ekonomi bilimi olmadığı üzerinde önemle durulmalıdır. Tarih içinde Marks öncesinde ve Marks sonrasında günümüze değin kısa bir gezinti yaparak, doğa bilimlerinin yasalarından oldukça farklı olarak tarih biliminin yasalarında sınıf bilincinin ve eyleminin rolü kavratılmalıdır. Böylece eğitim çalışmamızın başlangıç noktasına, birçok kavranmış bilgiyle yeniden dönerken Marksizm ve daha sonra İkinci Enternasyonal'de sosyalist harekete egemen olan ekonomist yorum arasındaki can alıcı ayrım noktasına da parmak basmış oluruz. Bu nokta aynı zamanda Devrimci Marksizm ve 2.Enternasyonal revizyonizminin devlet ve devrim sorunlarına yaklaşımdaki farklılığı da açığa çıkarmaktadır. Aynı zamanda eğitim çalışmamızda hem yeni bir bölüme hem yeni bir döneme geçeriz: Konu sınıflaşma-sınıflar mücadelesi-devlet ve devrimdir, dönem ise, Lenin ve çağımızdır.

Okumalarımız ve tartışmalarımız, Lenin'in özellikle bu konularda hareket ederek Marksizmi, ekonomist yorumun içine soktuğu bunalımdan kurtarıp geliştirdiği çağı, emperyalizmin ve devrim mücadelesinin emperyalizm çağındaki, kendi dönemindeki ve kendi toplumundaki çeşitli sorunlarına getirdiği çözümleri kavramaya yönelik olmalıdır. Uluslararası sosyalist hareketin gelişimi Lenin'le bitmemektedir. Lenin sonrasının önemli gelişmeleri Avrupa'da faşizm, Sovyetler Birliğinde sosyalizmi inşa mücadelesi, Doğu Av-

rupa'da halk demokrasileri, ulusal kurtuluş savaşları, Çin, Vietnam ve Küba-Nikaragua devrimleri, uluslararası sosyalist harekette ekonomizmin dogmatik bir yorumla yeniden ortaya çıkışı reel-sosyalizm, yeni sömürgecilik ve yeni sömürgelerdeki devrimci mücadelelerdir. Bütün bunlara ilişkin asgari bir bilgilenmeden sonra, buraya kadar öğrendiklerimizin ve kavradıklarımızın ışığında, ülkemizdeki işçi sınıfı hareketinin ve devrimci mücadelenin gelişimi daha iyi kavranılabilir. Ve en sonunda artık çalışmamızın en başına dönebilir başlangıçta sorduğumuz soruları daha doğru yanıtlayabilir, bugünün gerçekliğini daha iyi kavrayabiliriz. Artık cevaplanması gereken sorular, bugün ne için ne yapılması ve bunun nasıl yapılması gerektiğidir.

Marksizm, (ortaya çıkışı, kaynakları, bileşenleri) ve onun (geçmişteki ve günümüzdeki) sorunları üzerine, gerek ilk başlayanlar gerekse daha ayrıntılı bir okuma ile bilgilenmelerini artırmak isteyen arkadaşlar için bir teorik eğitim programını şöyle bir kitap listesiyle düzenleyebiliriz.

A- Sınıflar mücadelesi ve Marksizm

1) Direniş Cephesi, Sayı 1 (Bugünü anlatan gerekli bölümler okunmalı)
2) 12 Eylül Bildirisi FKBDC, Direniş Cephesi Sayı 2
3) Devrimciler Ne için Savaşıyor?
4) Komünist Manifesto, Marx/Engels
5) Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm, Engels, Sol Y.
6) Marx ve Engels, Lenin, Köz Y. ya da
-Karl Marx ve Doktrini, Lenin, Bilim ve Sosyalizm Y.
Özellikle şu makaleler okunmalıdır:
•Karl Marx
•Marksizmin Üç Kaynağı

Daha ayrıntılı okuma için:
a) Marksizm Üzerine, Marx/Engels/Lenin, Sol Y.
b) Marx, H. Lefebvre, Anadolu Y.

B- Diyalektik Materyalizm

1) Marx/Engels/Lenin, Felsefe Yazıları, Bilim Y.
2) Felsefe İncelemeleri, Marx/Engels, Sol Y.

Daha ayrıntılı okuma için
a) Doğanın Diyalektiği, Engels, Sol Y.
b) Anti-Duhring, Engels, Sol Y.
c) Lenin ve Felsefe, Althusser, Birikim Y.
d) Felsefe Defterleri, Lenin
e) Teori ve Pratik, Mao, Sol Y.

C- Kapitalizmin ekonomi politiği ve tarihsel materyalizm

1) Marx, Engels, Lenin'de devlet kuramı, ikinci Bölüm, Moore, Teori Y.
2) Ücret ve Türkiye'de Ücretler, Sayfa 22-86, A. Dorsay/H. Sait, Bilim Y.
3) Ücret Fiyat Kar, Marx, Sol Y. ve
Ücretli Emek Sermaye, Marx, Sol Y.
4) Kapitalist Devlet Sorunu, Önsöz, Birikim Y.
5) Kapitalizm Öncesi Üretim Biçimleri, Marx, Sol Y.
6) Alman İdeolojisi, Marx/Engels, Sol Y.

Daha ayrıntılı okuma için
a) Tarihte Neler Oldu, Gordon Childe, Alan Y.
b) Feodal Toplumdan 20.yüzyıla, Leo Huberman, Dost Kitabevi Y.
c) Birinci Enternasyonal, Jacgues Duelos, Öncü Y.
d) Marksist Değer Teorisi, Mehmet Selik, Doğan Y.
f) Magri'nin Yazısı Dolayısıyla Marksist Parti Sorunu, Birikim S.24

D- Devlet

Marx/Engels/Lenin'de Devlet Kuramı, Birinci ve Üçüncü Bölümler, Moore, Teori Y.
2) Devlet ve İhtilal, Lenin, Bilim ve Sosyalizm Y.

Daha ayrıntılı okuma için:
a) Kapitalist Devlet Sorunu, Birikim Y.

E- Emperyalizm ve Lenin'in düşüncesi

1) Emperyalizm, Lenin, Sol Y.
2) Lenin /2.Cilt/H.Lefebvre, Anadolu Y.

Daha ayrıntılı okuma için :
a) Lenin'in Düşüncesi, Lukacs, Belge Y.
b) Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm, Lenin, Bilim ve Sosyalizm Y.
F-DEVRİM
1) Kesintisiz Devrim I,M.Çayan

Daha ayrıntılı okuma için:
a) Fransa'da Sınıf Mücadeleleri, Marx, Sol Y.
b) Fransa'da İç Savaş, Marx, Sol Y.
c) Louis Bonaparte'in 18 Brumaire'i, Marx, Sol Y.
d) Almanya'da Burjuva Demokratik Devrim, Engels, Sol Y.
e) Paris Komünü Üzerine, Marx/Engels/Lenin, Sol Y.
f) İki Taktik, Lenin, Sol Y.
g) Spartakistler Ne İstiyor?, Belge Y.
h) Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, Lenin, Sol Y.
i) Burjuva Demokrasisi ve Proleterya Diktatörlüğü, Lenin, Sol Y.
j) Dünyayı Sarsan 10 Gün, John Reed, Oda Y.
k) Ekim Devrimi Üzerine, Lenin, Ekim Y.

F- Lenin sonrası gelişmeler

1) SBKP Tarihi, Bilim ve Sosyalizm Y.

Daha ayrıntılı okuma için:
a) Stalin, Deutscher, Ağaoğlu Y.
b) Troçki, Deutscher, Ağaoğlu Y.
2) Üçüncü Enternasyonal Belgeler, Belge Y.

Daha ayrıntılı okuma için:
a) Üçüncü Enternasyonal Konuşmaları, Lenin, Koral Y.
b) Bakü Doğu Halkları Kurultayı, Koral Y.
3) Faşizm ve Diktatörlük, Poulantzas, Birikim Y.
4) Faşizme Karşı Birleşik Cephe, Dimitrov

Daha ayrıntılı okuma için :
a) Faşizme Karşı Mücadele, Troçki, Köz Y.
b) Faşizm Üzerine Dersler, Togliatti, Ser Y.
c) Faşizmi Ezeceğiz, İbaruri, Konuk Y.
d) İspanya'da İç Savaş, Hürriyet
e) Faşizm ve Büyük Sermaye, Guerin, Suda Y.
5) Devrimler ve Karşı Devrimler Ansiklopedisi (2.cilt), Gelişim Y.
6) Teorik ve Siyasal Düşünceler, Mao, Bilim ve Sosyalizm Y.
7) Vietnam İşçi Partisi Tarihi, Yöntem Y.
8) Vietnam Devrimi, Le Duan, Bilim ve Sosyalizm Y.

Daha ayrıntılı okuma için:
a) Askeri Yazılar, Mao, Sol Y.
b) Çin Üzerinde Kızıl Yıldız, Edgar Snow, Koral Y.
c) Yoldaşımız Ho Chi Minh, Toplum Y.
d) Yazılar, Ho Chi Minh, Toplum Y.
e) Halk Savaşının Askeri Sanatı, Giap, Yöntem Y.
f) Vietnam Kazanacak, Burchett, Teori Y.
9) Pekin Moskova Çatışması, Bilim ve Sosyalizm Y.

Daha ayrıntılı okuma için:
a) Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz, Bilim ve Sosyalizm Y.
10) Askeri Yazılar, Che, Payel Y.
11) Che'nin Düşüncesi, Michael Lowy, Köz Y.

Daha ayrıntılı okuma icin:
a) Küba Komünist Partisi 1.Kongre, Sorun Y.
12) Portekiz, Yunanistan, İspanya'da Demokrasiye Geçiş Süreci (Askeri Diktatörlüklerin Bunalımı), Poulantzas, Belge Y.
13) Nikaragua Bir Kıvılcım?, Birikim Y.

G- Türkiye'de sosyalist mücadele ve devrimci hareket

1) Toplu Yazılar, Mahir Çayan
2) Devrimci Gençlik Seçmeler
3) Devrimci Yol Bildirge
4) Devrimci Yol Siyasal Yazılar
5) Devrimciler Ne İçin Savaşıyorlar?
6) Devrimci Yol Seçmeler
7) Devrimci Yol Militanlarına
8) Direniş Cephesi 1-2-3

Daha ayrıntılı okuma için:
a) Türkiye'de Sol Akımlar, Mete Tuncay, Bilgi Y.
b) TKP'nin Tarihsel Konumu, Mihri Belli
c) Türkiye'de Sol Hareketler, Aclan Sayılgan
d) Türkiye İşçi Sınıfı ve Mücadeleler Tarihi, TİB
e) Türkiye İşçi ve Sosyalist Hareketi, Şişmanov, Belge Y.
f) Azgelişmişlik Sürecinde Türkiye, 3. Cilt, Son Bölüm, Yarasimos, Gözlem Y.
g) Devrimci Yol Dergileri
h) Devrimci Yol-Teorik Notlar 1-2

Kuşkusuz bu önerilen program ve sıralama mutlak doğru ve en iyi olarak değerlendirilemez. Amacımız (gerek sıralama, gerek içerdiği kitaplar itibariyle) çeşitli eleştiri ve düzeltmelerle daha doğru ve daha iyi bir program yaratmak olmalıdır. Üstelik bu program, kapsadığı tüm konularda, daha başka kitaplar ve makaleler eklenerek, çok daha zengin hale getirilebilir.

İkinci program hakkında bazı açıklamalar

Bir bütün olarak **"Nasıl Bir Teorik Eğitim"** yazısına yönelik üçüncü eleştirimize şimdi geçebiliriz. Şu ana kadar eleştirimiz birinci programa (yeni başlayanlar için) yönelikti. Ama yazımızın başında, ikinci programın, yayınlanmış haliyle, okuyucularca ve bu programı uygulamak isteyen arkadaşlarca kavranılamayacağını da belirtmiştik.

Bu nedenle şimdi, esasen ikinci programın açılımı, ya da nasıl uygulanması gerektiği üzerine birkaç söz söyleyeceğiz.

Tekrar hatırlanırsa ikinci program üç konudan oluşmaktadır:
1- Sosyalizmin Sorunları (Nasıl Bir Sosyalizm?)
2-Türkiye Nereye Gidiyor?
3-Örgütlenme (Parti-Cephe Sorunları üzerine)

Ve her konunun kitap ve makale listeleri verilirken bir de çalışma planı, başka bir deyişle, soruna bakış perspektifi verilmektedir. Bizce karışıklık işte bu çalışma planında ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle burada söyleyeceklerimiz okuyucularca bir önceki sayıda verilen çalışma planıyla karşılaştırılmalıdır.

Diğer belirtilmesi gereken önemli bir nokta, bu eğitim programının litaratürü, elimizde bulunan kaynaklarla sınırlanmıştır. Ve dolayısıyla kaynakların sınırlılığı inceleme konularını da sınırlamıştır. Bu nedenle ikinci eğitim programında konuları daha fazla kaynakla daha da detaylandırılabilir. Burada verdiğimiz kaynakların sayısı kadar kaynak eklenebilir.

* * *

Niçin bu üç konu ele alınmıştır? Bizce bugün bir devrimci, ülkedeki devrimci mücadelenin bugünkü görevleri konusuna olduğu kadar uluslar arası düzeyde sosyalizmin ve Marksizmin sorunlarına da eğilmelidir.

Zaten günümüzde artık bu sorunlar birbirlerini doğrudan etkilemektedirler. marksizmin günümüzdeki bunalımı "Sosyalizmin Sorunları" bölümünde araştırılmaktadır. Ülkedeki devrim mücadelesinin bugünkü görevlerini, açıktır ki geçmiş ve gelecekteki olası ekonomik ve siyasal gelişmelerin ışığında belirleyebiliriz. **"Türkiye Nereye Gidiyor"** bölümü bu soruları araştırır. Ve bütün bunların ışığında, **"Ne tür Bir Örgütlenme ve Mücadele"** soruları cevaplamaya çalışılır. (Dolayısıyla burada olmayan diğer bir eğitim-araştırma konusu **"Birleşik Devrimci Savaş"**tır.)

1.Sosyalizmin Sorunları

Her konu itibariyle araştırma ve eğitim faaliyeti somut duruma ilişkin soru/soruların sorulmasıyla başlar. Sosyalizmin sorunlarında da başlangıç: Bugün sosyalizmin sorunları nelerdir? Ve Marksizmin dogmatik yorumunun **"varolan sosyalist ülkeler"** şahsındaki bunalımının boyutları nedir? ile başlar.

Kısaca bir durum tesbiti yapıldıktan sonra bu görüntüye nereden gelinmiştir sorusuyla, Marksizmin platformunda ortaya çıkan ekonomizme tarihsel bir bakış yapılır. Ve 2.Enternasyonal'den Ekim devrimine kadarki süreçte Ekonomizm ile Marksizmin çatışması işlenir. Daha sonra Ekim devriminden günümüze SSCB'de sosyalizmin inşasında, Ekonomizmin iktisadi-siyasi-ideolojik düzeylerdeki doğuşu ve gelişimi incelenmeye çalışılır. İktisadi düzeyde sosyalizmin inşasının ekonomist yorumu, siyasal düzeyde parti-devlet-sovyetler bağlamında kitlelerin yönetime katılımı ve yönetimi sorunu, ideolojik düzeyde ise Marksizmin dogmatik yorumunun vardığı boyutlar incelenir, yalnız bu inceleme, 3. Enternasyonal ve SSCB ilişkileri, özellikle de SSCB'nin 2.Dünya Savaşı öncesi, sonrası dış politikası ve proleterya enternasyonalizmi bağlantısı kurularak değerlendirilir.

Ve sonra günümüzde varolan sosyalist ülkeler (Çin, Polonya ağırlıkla) irdelenir. Bu arada Marksizmin dogmatik yorumunun kendi içsel gelişiminin Polonya ve Doğu Avrupa ülkeleri itibariyle vardığı boyutlar da incelenir.

Ve incelenen noktalarda soyutlamalara gidilerek Marksizmin bu noktalardaki (Parti-devlet-sosyalist inşa, proleterya enternasyonalizmi) yaklaşımı incelenir ya da açığa çıkartılır.

Akışı kesmemesi için belirtmediğimiz bir noktayı sonda belirtelim. Bu konuda ilk soru sorulduktan sonra sosyalizmin sorunları olarak ilk ortaya çıkan SBKP-ÇKP çatışması ve bunun Türkiye'ye yansımasında hareketimizin tavrı kısaca incelenir. Ayrıca hareketimizin bu konudaki görüşleri değerlendirilir. Ve bütün bunların ışığında **"Nasıl Bir Sosyalizm"** sorusu araştırılır.

2.Türkiye Nereye Gidiyor?

Bu çalışmada esas olarak önümüzdeki dönemin iktisadi ve siyasal gelişmelerinin neler olabileceği araştırılmaktadır. İlk olarak içinde yaşanılan siyasal ve iktisadi gerçeklik göründüğü biçimiyle sunulur. Daha sonra bu duruma nasıl gelindiği sorusu sorulur. Bu soruyu cevaplarken 1923'lerden günümüze kadarki ekonomik ve siyasal gelişim öğrenilir. Bu da 12 Eylül öncesi ve sonrası diye iki dönemde ele alınır. Bu bölümde **ağırlıkla 70'li yılların** sınıf mücadeleleri incelenir, ve bu süreçte hareketimizin gelişimi incelenir. Daha sonra 75'lerden günümüze olan dönem daha ayrıntılı incelenir. Kapitalist sistemdeki 70'li yıllardaki son kriz, ülkemizdeki ithal ikameci modelin krizi, emperyalist sistemdeki yeni uluslararası işbölümü, Friedmann'cılık, Türkiye'de 12 Eylül'den beri uygulanan **"ihracata yönelik ekonomi"** modelinin özellikleri ve yarattığı sorunlar araştırılır. Öte yandan 12 Eylül'den bu yana olan siyasal gelişmeler ele alınır. Böylesi bir araştırma sonucunda, başlangıçta kabaca sunulan 12 Eylül sonrası gerçekliğine dönülür. Bu gerçeklik bu kez bir çok kavranılmış bilgiyle yeniden irdelenir. Bütün bunların ışığında önünüzdeki dönemin olası gelişmelerinin neler olabileceği tartışılır.

3. Örgütlenme (Parti-Cephe) Sorunu:

Örgütlenmeyle ilgili eğitim çalışmasına da **"Bugün neden örgütlenme sorunu tartışıyoruz?"** sorusunun sorulmasıyla başlanır. Bu soruyu iki düzeyde ele alıp cevaplandırmaya çalışıyoruz. Birincisi var olan sosyalist ülkelerdeki partilerin ve bunların takipçisi KP'lerin bürokratlaşmış olumsuz örnekleri karşısında **"Bu partilerin iç ilişkilerini üretmeyen bir örgüt nasıl olmalıdır?"** sorusuna uluslararası Marksist çevrelere verilmiş tam bir cevabın olmaması, örgüt sorununda bir bunalımı doğurduğu için, bugün bizler de bu sorunu ilk elde bu bağlamda tartışmalıyız. Yani, Türkiye gerçekliğinde sınıflı toplumun ilişkilerini kendi bağrında doğurmayan, demokrasiyi yok etmeyen bir Marksist örgütün iç ilişkileri nasıl olabilir? sorusu bağlamında.

İkinci olarak, **"Stratejimize ve *Türkiye'nin siyasal gerçekliğine* uygun örgüt modeli nasıl olmalıdır?"** bağlamında örgüt sorununu tartışıyoruz.

Uluslararası Marksist çevrelerde örgüt sorunu ve bunalımının incelenmesi, Komüntern ve KP'lerin ilişkilerinin tarihsel bir incelemesiyle yapılıyor. Ve bu tartışma ikinci bir soruyla genişletiliyor. Neden örgüt sorununda parti sorunu olarak inceliyoruz? Bu soru da iki düzeyde cevaplandırılıyor. 1- İş bölümünün ortaya çıkmasıyla siyasal düzeyin de bir uzmanlık alanı olarak şekillenmesi nedeniyle. 2- Marksizmde işçi sınıfı hareketinin ayrı doğuşlarından dolayı, bilincin sınıfa götürülmesi gereği bağlamında **partinin** gerekliliği nedeniyle.

Ve bu tartışmalar yapıldıktan sonra **"Ne Yapmalı?"**'nın incelenmesine geçilmektedir. Orada da **"parti-sınıf ilişkisi, Parti-sınıf ilişkisinde ortaya çıkan sapmalar (sınıf indirgemeciliği, halkçılık vb.), "sınıf partisi mi degil mi?, "parti içi yaşantı"** gibi sorulara cevap

aranır. Daha sonra Türkiye somutunda parti sorunu ele alınır. Stratejimiz bağlamında parti modeli, demokrasi ve sosyalist ilişkilerin parti içinde inşası, 75-80 döneminin verileriyle parti modeli, parti ve kadrolar ilişkisi ve önümüzdeki dönemin koşullarına ve mücadelesine uygun örgütlenme sorunları, konuları araştırılıp tartışılır.

En son konuda Cephe sorunudur. Bu incelemede de kısaca uluslararası düzeyde geçmişteki ve günümüzdeki Cephe örnekleri incelendikten sonra "yakın geleceğin muhtemel siyasal gelişmeleri bağlamında Cephe nasıl şekillenir", Parti Cephe ilişkisi nasıl olmalıdır", "Cephe içi ilişkiler nasıl olmalıdır?" gibi soruların cevapları araştırılır.

Devrimci İşçi'deki kaynaklar oldukça karışık bir biçimde basıldığı için, bu üç konuya ilişkin kaynakları, bazı düzeltme ve yeni düzenlemelerle yeniden yayınlamayı yararlı bulduk.

Sosyalizmin sorunları

1- Çatışma Türkiye ve Marksist Teori (Birikim sayı 10)
2- Uluslararası Sosyalist Hareket-te Bunalım (Birikim, sayı 10)
3- Ekonomizm Konusu ve Marksist Tarihi Gelişim Teorisine Bir Bakış,(1-2-3 Birikim, sayı 25,26,27)
4- Sosyalizmin Temel Sorunları Gündeme Gelirken (Birikim, sayı 45)
5- Revizyonizme Karşı Mücadele ve "Sosyal Emperyalizm" Teorileri,(Devrimci Gençlik,sayı 3,8,9, 10)
6- Sosyalist Sistemin Parçalanması ve Sovyet-Çin kutuplaşmasında Tavır;(Devrimci Yol,sayı 6)
7- M-L Geçiş Dönemi ve Geriye Dönüş Sorunu (Devrimci Yol sayı 7)
8- Geçiş Dönemi Sorunları ve "Sosyal Emperyalizm"Safsataları, Devrimci Yol, sayı 8)
9- Üç Dünya Tartışmaları Üzerine (Devrimci Yol sayı 13)
10- Burjuva Demokrasisi Proleterya Diktatörlüğü,(Lenin-Sol Y.)
11- Halkın Devlet Yönetimine Katılımı, (Lenin-Işık Y.)
12- Paris Komünü Üzerine, (Marks/Engels/Lenin-Işık Y.) Engels/Lenin-Sol Y.)
13- Devlet ve İhtilal, (lenin Sol Y.)
14- Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi (Lenin, Sol Y.)
15- 3.Enternasyonal Belgeler(Belge Y.)
16- Sovyetler Birliği Sorunu, Murat Belge ve Ömer Laçiner'in yazıları (Birikim,sayı30,31,32)
17- Gerratana'nın Yazısından esinlenerek Demokrasi ve Sosyalizm Üzerine Varyasyonlar;(Birikim, sayı 36)
18- Sosyalist Toplumda İktidar ve Demokrasi (Birikim,sayı 32)
19- Sosyalist Düşünce Tarihi, Rosa Lüxemburg'dan Seçmeler Bölümü (Belge Y.)
20- Emperyalizm Döneminde Sosyalizm Sorunları (Birikim, sayı 20,21)
21- Marksizmin Bunalımı (Birikim, sayı 38)
22- Lenin, Stalin, Leninizm,(Birikim)
23- Sosyalist Demokrasi ve Proleterya Diktatörlüğü Kavramı (Birikim, sayı 39)
24- Anti-Faşist Saflarda Nasıl Bir Demokrasi (Devrimci Yol.sayı 37)
25- Yerel Yönetimler Üzerine (TİB Bülten, no:42)
26- CHP HÜkümeti Üzerine, Üçüncü Bölüm (TİB Y.)
27- Polonya Yazıları (Devrimci İşçi, Nisan 82 Özel sayı)

Yardımcı Okuma

a- Gorha ve Erfurt Proğramlarının Eleştirisi (Marks/Engels,Sol Y.)
b- Sovyet İktisadının Eleştirisi (Mao, Birikim Y.)
c- Rosa Lüyemburg (T.Cliff, Anadolu Y.)
c- Rosa Lüxemburg (T.Cliff,Anadolu Y.)
d- Sosyal Emperyalizm Tartışmalarına İlişkin Bazı Eleştiriler Üzerine (Devrimci Yol,sayı 14)
e- AEP,ÇKP'nin Revizyonist-Milliyetçi Üç Dünya Teorisine Karşı Çıkıyor. sayı 6 DY.)
f- Bir "Üçüncü Yol" Arayışı Üzerine (Birikim sayı 11,12)
g- MAO (Birikim, sayı 36)
h- Çin'deki Gelişmeler (Birikim, sayı 49)
i- FKP'nin Proletarya Diktatörlüğünü kaldırması Kararı Üzerine Yazılar. (Özellikle Laçiner'in yazısı, Birikim, sayı 16)
j- Doğu Avrupa Komünizmi Üzerine Bütün Yazılar (Birikim, sayı 49)
k- Avrupa komünizmi Sayısı (Birikim, sayı 40-41)
l- H.Bradler ile Bir Görüşmenin Kaydı (Birikim, sayı 49)
m- Gerratana'nın Yazısı (Birikim, sayı 36)
n- Buharin'in Savaş Dönemine İlişkin Tezleri (Birikim, sayı 31)
o- Modern Revizyonizmin Tezleri (İlerleme, Kapitalist Olmayan Yol, İleri Demokrasi) (Devrimci Yol, sayı 345)
p- Marksizm ve Sovyet Toplumları (Birikim, sayı 35)
q- Çin Kültür Devrimi (iç) (çeviri)
r- Polonya Üzerine (iç) (çeviri)
s- Budapeşte 56 Üzerine(iç)(çeviriler)
t- Afganistan Olayı (Birikim, Özel Sayı)
u- SSCB'nin Afganistana Müdahalesi Üzerine(Devrimci Yol, sayı 34)

Türkiye nereye gidiyor?

I- 12 Eylül Öncesi (Kronolojik sıra içinde okunmalı)
1- Siyasal Yazılar Devrimci Yol (Sayı 1-26 başyazılar)
2- Devrimci Yol Özel Sayı 14
3- Devrimci Yol başyazılar (Sayı 28/29/32/33/34/35/36/37)
4- Devrimci Yol siyasal gelişmelerle ilgili orta sayfa yazıları (Sayı 23/24/27/28/29)
5- Devrimci Yol sayı 24, 28 son sayfalar (ve sayı 36'daki Ortadoğu yazısı)
6- Maraş'tan Sonra (Birikim, sayı 46)

II- 12 Eylül
1- Devrimci Yol Ekim 80 değerlendirmesi: Bugünkü Durum ve Görevlerimiz.
2- Devrimci Yol Kasım 80 değerlendirmesi (Sayı 38)
3- Devrimci Yol Ocak 81 değerlendirmesi

Yardımcı Okuma

a- Oğuzhan Müftüoğlu ve Nasuh Mitap, Mahkeme Sorguları (ilgili bölümler)
b- Faşizm (Birikim, sayı 5)
c- 12 Mart Üzerine (Birikim, sayı 8)
d- 73-75 Dönemi (Birikim, sayı 9)

III- 1923'ten 12 Eylül'e İktisadi Politikanın Gelişimi ve Kriz
1- Emperyalizm (Devrimci Yol, sayı 15,16)
2- Kesintisiz 2-3, III.Bunalım Dönemi (M.Çayan)
3- Emperyalizm (Birikim, sayı 20)
4- "İhracata Yönelik Ekonomi" Tartışmaları Üzerine (TİB, Bülten No.:55)
5- Türkiye Ekonomisinde Bunalım Cilt 1 (M.Sönmez, Belge Y.)
6- Kriz Üzerine (Keyder, Toplum ve Bilim Y., sayı 14)

Yardımcı Okuma

a- Emperyalizm, Azgelişmişlik ve Türkiye (Keyder, BirikimY.)
b- Türkiye Ekonomisinin 50 Yıllık Gelişimi (ODTÜ-IFOD Y.)
c- Türkiye Ekonomisinde Yön Veren Holdingler (TİB Y.)
d- CHP Hükümeti Üzerine (TİB Y.)
e- Kapitalist Devlet İşletmeleri ve Türkiye (Mustafa Sönmez, TİB Y.)
f- Emperyalist Sistemde "Kontrol Sanayii" (Nora Şeni, Birikim Y.)
g- Yeni Emperyalizm Teorilerinin Eleştirisi (Gülalp, Birikim Y.)
h- Az Gelişmiş Ülkelerde İhracata Yönelik Sanayileşme (Berksoy, Belge Y.)
i- Uluslararası Yeni İş Bölümü ve Serbest Bölgeler (Belge Y.)
j- Ekonomik Buhran ve "Üçüncü Dünya" Ülkelerinde Devlet (A.G. Frank, (iç) çeviri)
k- Sosyalist Ülkeler, Emperyalist-kapitalist Ülkeler ve Geri Bırakılmış Ülkeler Arasındaki İlişkiler (iç, çeviri)
l- Nora Şeni'nin Makalesi (Toplum Bilim, sayı 14)
m- IMF Kıskacında Türkiye (Yalçın Doğan, Toplum Yayınları)

IV- 12 Eylül'ün İktisadi Politikası
1- Türkiye Ekonomisinde Bunalım (Cilt 2) (M.Sönmez, Belge Y.)
2- 24 Ocak-12 Eylül Türkiye Ekonomisi(Demokrat Türkiye, sayı 1-2)
3- Kriz Kafaoğlu Üslubuyla Çözülemez (Demokrat Türkiye, sayı 8)
4- 12 Eylül 80-82 (Demokrat Türkiye, sayı /) kiye, sayı 9)
5- Türkiye Burjuvazisi Yol Ayrımında (Demokrat Türkiye, sayı 11)

Yardımcı Okuma

1- Friedman Modeli Kıskacında ŞİLİ (Belge Y.)

V- 80'lerde Dünya ve Türkiye'de Siyasal Gelişmeler
1- Dünyada Neler Oluyor? (Alternatif Y.)
2- Direniş Cephesi 1, (Cephe Platformu)
3- 12 Eylül Hedeflerine Ulaşabiliyor mu? (Devrimci İşçi, Nisan 82)
4- TÜRK-İŞ Kongresi
5- Anayasa (Birikim Y.)
6- Direniş Cephesi 2 (Anayasa Özel Sayısı) (Devrimci Yol'un Yazısı)
7- Direniş Cephesi 3, "Anayasa Referandumu, Sonuçları, Önümüzdeki Dönem ve Görevlerimiz"
8- Demokrat Türkiye (Sayı 13,14, 15, siyasal haber-yorumlar)

Örgütlenme

1- İşçi Sınıfı Partisi Üzerine (Marx/Engels/Lenin, Sol Y.)
2- Ne Yapmalı Üzerine Düşünceler (Birikim, sayı 14,15)
3- Ne Yapmalı? (Lenin, Sol Y.)
4- Bir Adım İleri İki Adım Geri (Lenin, Sol Y.)
5- Örgütlenme Üzerine (Lenin, Sol Y.)
6- Birlik Sorunu (Lenin, Sol Y.)
7- Tasfiyecilik Üzerine (Lenin, Sol Y.)
8- Kitle İçinde Parti Çalışması (Lenin, Ser Y.)
9- Bildirge Devrimci Yol
10- Parti Sorunu Hakkında (Devrimci Yol, sayı 9)
11- Partileşme Sürecine İlişkin Bazı Eleştiriler ve Parti Sorunu (Devrimci Yol, sayı 15)
12- Parti-Cephe İlişkileri, Direniş Komiteleri ve Partileşme Süreci (Devrimci Yol, sayı 16)
13- Geçmiş Hareket, Bugünkü Görevler ve Devrimci Hareketin Geleceği (Devrimci Yol, sayı 14)
14- Devrimci Hareketin Bugünkü Görevleri ve Mücadele Biçimleri Sorunu (Devrimci Yol, sayı 20)
15- Demokratik Merkeziyetçilik Üzerine (Devrimci Yol, sayı 20)
16- Halkın Kurtuluşu Oportünistlerinin Askıcı Dönekler Şahsında Devrimci Hareketimizi Eleştirme Sahtekarlığı (Devrimci Yol, sayı 22)
17- Faşizme Karşı Halkın Direniş Komiteleri(Devrimci Yol, sayı 30)
18- Faşizme Karşı Birleşik Direniş Mücadelesi (Devrimci Yol, sayı 29)
19- Bazı Arkadaşların Direniş Komiteleri Değerlendirmeleri (Devrimci Yol, sayı 33)
20- 1 Mayıs 80 Birleşik Eylem Değerlendirmesi (Devrimci Yol, sayı 35)
21- 3.Enternasyonal Belgeler (Belge Y.)
22- Faşizme Karşı Birleşik Cephe (Dimitrov, Ser Y.)
23- Faşizm ve Anti-faşist Güçbirliği (Thorez, Ser Y.)
24- Nikaragua Bir Kıvılcım mı? (Birikim Y.)

Yardımcı Okuma

1- Magri'nin Yazısı Dolayısıyla Marksist Parti Sorunu (Birikim, sayı 24)
2- Magri'nin Yazısı (Birikim, sayı 24)
3- Sosyal Demokrasi ve "Gerçek Sosyalizm" Arasında Olan Marksizm, (Poulantzas, iç çeviri)
4- Fraksiyonlaşmaya Karşı Parti Bütünlüğü (Lenin, iç çeviri)
5- Kollektif Çalışma (Slepov, iç çeviri)
6- Pembe Broşür (Devrimci Yol)
7- Rosa'nın Eleştirileri ve Lenin'in Yanıtı (iç çeviriler)
8- Son Mektuplar (Lenin, Ser Y.)
9- Katışıksız Kendiliğindencilik (Gramsci, iç çeviri)
10- Mexico City'de Buluşma (Şili Solu) (iç çeviri)
11- El Salvador Dosyası (iç çeviriler)
12- Daniel Ortega (Nikaragua) ile Röportaj (iç çeviri)

---

dipnot

* : Pozitivizm, toplumsal sürecin ve düşünce sürecinin yasalarını doğa yasalarıyla aynılaştıran, felsefenin problemlerini deneyle incelenmesi olanaksız olduğu için reddeden subjektif idealist bir akımdır.

Doğa yasalarının karakterini toplumsal sürecin yasalarına da aktardığı için bu akımın politikadaki görünümü "tarafsızlık"tır. Bu "bilimsel" görünümlü tarafsızlık burjuva sistemin ebediliğini ispat etmeye yarayan bir tarafsızlıktır.

Bu akımın en önemli temsilcisi Auguste Comte'dur.

49 İDAM KARARI DAHA

49 devrimci hakkında daha idam kararı verildi. Geçen ay sonuçlanan 2 PKK davasında toplam 40 sanığa idam cezası verilirken, İstanbul'da sonuçlanan Halkın Devrimci Öncüleri davasında 9 sanığa idam cezası verildi.

Son idam kararlarıyla 12 Eylül 1980'den bu yana haklarında idam cezası verilen sanık sayısı 131'e infaz edilen idam cezaları 28'e ulaştı.

Diyarbakır'da sonuçlanan PKK davasında karar 35 idam

572 sanıklı Diyarbakır,Mardin,Siirt, Batman grubu PKK davası Mayıs ayı içinde Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde sonuçlandı,35 sanık hakkında idam cezası verildi. 19 sanığın ölümü nedeniyle haklarında dava düşürüldü, 340 sanığa 3 ile 36 yıl arasında değişen ağır hapis cezaları verilirken 178 sanıkta beraat etti.

Sonuçlanan PKK Urfa-Viranşehir davasında 5 idam kararı verildi

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde sonuçlanan PKK Urfa-Viranşehir grubu davası sanıklarından 5'i hakkında idam cezası verildi. 235 sanığın yargılandığı davada 4 sanık ömür boyu hapse mahkûm olurken,114 sanık hakkında da 3 ile 24 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. aynı davadan 112 sanıkta beraat etti.

Halkın Devrimci Öncüleri davasında 9 idam kararı verildi

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesinde sonuçlanan Halkın Devrimci Öncüleri davasında 9 sanık hakkında idam cezası verildi.

8 sanığın ömürboyu hapis cezasına çarptırıldığı davada 41 sanığa 4 ay ile 24 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. Aynı davada 31 sanıkda beraat etti.

2 Devrimci Yol davasında 28 idam isteniyor

Geçtiğimiz ay devam edilen Ege ve Ankara Seyranbağları Devrimci Yol davalarında toplam 28 hakkında idam cezası istendi.

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde görülen 182 sanıklı Ege Devrimci Yol davasında 17 sanık hakkında idam istenirken, Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde devam edilen Ankara Seyranbağları Devrimci Yol davasında 11 sanık hakkında idam cezası istendi.

Avrupa çalışmalarımıza genel bir bakış ve bazı öneriler

Mehmet Ali Tekin

Almanya'da uzunca süre çalışmış bir Devrimci Yol militanıyım. Çeşitli nedenlerle buralardaki faaliyetlerden uzak kaldım. Bu uzak kalış, benim de bir parçasını oluşturduğum hareketimize dışardan bakabilme şansını verdi. Özellikle son bir yıldır süren ve Devrimci İşçi sütunlarında devam eden tartışmaları yakından izlemeye çalıştım. Gelişmeleri yakından takip edememiş olmakla birlikte tartışılan sorunlar üzerine görüşlerimi dile getirmek istiyorum. Bugüne kadar yapılan geçmiş faaliyetlerimizin değerlendirilmesine ve önümüzdeki görevlere ilişkin tartışmalara yeni boyutlar katmak,tartışılmayan veya ayrıntı olarak görülen ve unutulan bazı konulara değinmek istiyorum.

Göçmen ve sürgün devrimciliği

Avrupa'da devrimci hareketimiz oldukça önemli bir evreden geçiyor. Türkiye'de alınan ağır darbelerin yaşanan yenilginin zorunlu sonucu Avrupa oldukça önem kazandı. Kendi görevlerinin ve boyutlarının ötesinde bir yığın başka işin üstesinden gelmek zorunda yurtdışı. Yerine getirmek zorunda olduğu görevlerde ciddi bir nitelik ve nicelik artışı söz konusu. Özellikle yenilgi ile birlikte oldukça fazla sayıda kişinin yurtdışına çıkması doğrudan ülkeye yönelik politik faaliyetleri yurtdışına kaydırmış durumda. Yeni bir alan ve yeni görevler dizisi sözkonusu. Bu yeni alanı "SÜRGÜN DEVRİMCİLİĞİ ALANI" olarak adlandırmak istiyorum. Doğrudan Türkiye devriminin sorunlarının konuşulduğu, tartışıldığı ve sadece oraya yönelik işlerin yapılmaya çalışıldığı bir alan bu. Türkiye'den gelen aydınlar, sanatçılar, sol hareketlerin kadroları, politik takip nedeniyle yurtdışına taşınmış politik hareket merkezleri v.b. bu alanın içindeler. Ve Avrupa'da eskiden beri var olan bir başka alanın sunduğu olanaklarla ve o alana da seslenerek faaliyet yürütüyorlar. Avrupa'da uzun süredir gelişmeye çalışan bir diğer alan ise "GÖÇMEN DEVRİMCİLİĞİ ALANI". Ağırlıkla buralarda çalışan işçilerimizin sorunları etrafında oluşan, Türkiye devriminin motiflerine ve taleplerine göre şekillenen bu alanın kendine has sorunları, problemleri var. Devrimci İşçi sütunlarında bu alanın nasıl ele alınması gerektiği, Türkiye devrimi ile ilintisi v.b. üzerine uzun tartışmalar oldu. Hala da oluyor. Ben bunları yeniden ele almayı gerekli görmüyorum.

Avrupa'da bugün Türkiyelilerin içinde bulundukları politik hareketliliğin unsurlarının daha iyi anlaşılabilmesi için yaptığım (belki bazılarına biraz mekanik gelebilecek olan) sürgün ve göçmen devrimciliği ayrımı çeşitli konulara kaynaklık ediyor. Gerek Türkiye'ye yönelik devrimci görevlerin doğru yerine getirilmesi, gerekse göçmen işçilerin sorunları doğrultusunda sıhhatli bir mücadelenin verilebilmesi bu ayırımın gerçekliğini görebilmekten geçiyor. Bu ayırım özellikle alanların ağırlıklı görevlerinin farklılığını vurgulamak açısından da zorunlu.

Öncelikle bir varsayımdan hareket ediyorum. Sürgün devrimcileri öncelikle ve ağırlıkla kendi ülkelerinin sorunları ile uğraşmak durumundadırlar. Bunlardan Avrupa'daki göçmen işçilerin sorunları ile uğraşmalarını istemek, çalışmalarında bu alana ağırlık verilmesini beklemek haksızlık olur Tıpkı Avrupada göçmen işçileri örgütleme görevi ile yükümlü olanlardan Türkiye devrimci mücadele ve örgütlenme sorunlarına birinci elden ağırlık vermelerini beklemenin yanlış ve haksızlık olacağı gibi.

Bu çok basit herkes tarafından görülebilen şeyi tekrar etmek garip gelebilir. Ama bilince çıkarmak açısından ikinci önemli bir varsayımım da şu: Türkiye devrimi hepimizin önüne ortak bir hedef olarak durduğu ölçüde, Türkiyeli olma ögesinin ve bunun doğal ürünü değer yargılarının ve buna has siyasal şekillenmelerin bizleri belirlediği sürece göçmen devrimciliği kendisini sürgün devrimciliğinin isteklerine ve çıkarlarına göre ayarlamak zorunda. İşin doğası gereği bu böyle. (Öte yandan, doğrudan Türkiye devrimi sorunları ekseninde şekillenmeyen ağırlıkla Avrupa toplumunun motiflerince belirlenen siyasal şekillenmelerin çok uzun vadede oluşabileceğini de görmek gerekiyor. Özellikle Almanya'da Yeşilciler hareketi içindeki yabancılar faaliyetinde bunun ilk ipuçlarını görmek mümkün)

Avrupa'da yaşayan Türkiyeliler (geri dönme kararı verenler ve kararsızlar dışında) giderek, buralarda kesin kalma tercihlerinin doğal sonucu olarak Türkiye sosyal gerçekliğinden uzaklaşacaklardır. Türkiyeli devrimci hareketler ise giderek uzaklaşan bu sosyal gerçeklik ile bağlarını daha sıkı nasıl kurabileceğinin sancılarını çekiyor. Özellikle 12 Eylül yenilgisi sonrası yurtdışının artan önemi ve buralara duyulan ihtiyaç bu alanla sıhatlı ilişkinin kurulmasını daha bir zorunlu kılıyor. Türkiye devrimci hareketleri Avrupa'ya daha fazla abanmak zorundadır. Ondan daha fazla maddi manevi yardım isteyecek, (belkide bu isteme hiç azalmadan, devrimden sonra bile durmadan artacak). Ve bunu burada yaşayan işçilerin sorunları ile fazlaca ilgilenmeden yapabilecek. "Elbette ilgilenmek gerek" gibi genel sözlerden öte birşey duymak pek mümkün değil.

Bu nokta, özellikle yıllardır Avrupa'da çalışan devrimci hareketlerin buraya özgü çalışmayı hayata geçiren unsurlarınca kabul edilmekte biraz zorlanılıyor. Görüntüsü tek yanlı ve tek yönlü olan bu ilişki doğası gereği rahatsızlığa yol açıyor. Sorun bu iki alanın doğal uyumunu yaratmaktan geçiyor. Yukardaki varsayımlar ışığında da olsa bu uyum sağlanabilir. Bu ilişkide göçmen devrimciliği "veren" olma konumu nedeniyle gitikçe artan ölçüde daha fedakar olmak zorunda. İlişkilerde ve görevlerde eşitlik değil, bir anlamda tek yanlılık ve bir yanın belirleyiciliği önemli bir ilke olmalı. Bu yanlış bir tez olabilir mi? Elbette olabilir ve buna karşı çıkılmak istenebilir. Fakat Türkiyeli devrimci hareketler (doğruluğu ve yanlışlığı bir kenara) buradaki işçilere doğrudan seslenme zorunda kalabilirler. Bu dönemin özelliği açısından da böyle geçici bir dönem Türkiye Avrupa'ya çok daha fazla ihtiyaç duyuyor. Sorun bu,ve göçmen devrimciliği bu ihtiyaca yeterli cevap veremezse, kendini bunun önüne bir engel olarak dikmeye çalışırsa bu ciddi bir rahatsızlık kaynağı olur.

Bu iki alan arasında uyum nasıl sağlanacaktır? Çalışma alanları ve görevler arasında sıhhatli bir bağ nasıl kurulacaktır? Bu noktada başlangıç noktası olarak ayrı sosyal olguların varlığını kabul etmek şart gibi geliyor bana. Eğer (beğenelim ve beğenmeyelim) farklı gerçeklikleri kabul etmezsek ve bu gerçeklikleri tanımazsak sıhhatli çözümlere ulaşamayız. Bu gerçekliği tanımamanın ve kabul edememenin en önemli göstergesi sık sık bunları karşı karşıya getirme eğilimimizdir.

Ben de bu iki ayrı gerçekliğin sıhhatli bir uyumuna ulaşmak için ayrım özelliklerini bilerek abartıyorum. Çünkü bizlerde egemen olan eğilim, farkı görmemezlikten gelerek karşı taraf için aşırı yargıcı olmaktır. Her iki gerçekliğin kendinden kaynaklanan eksiklik ve yanlışlıkları var. Bizler bu eksiklikleri görmede uzmanız,bunu görebiliyoruz. Ama bunları özellikle kullanmayı tercih ediyoruz. Göçmen ve sürgün devrimcilerinin sorunlara yaklaşımında kendisini gösteren bu tavır alış "birbirimizi tamamlamak yerine, eksik yanları diğerini batırmak için kullanma" olarak özetlenebilir. Yani eleştiri de "olumsuzluk" ve "yıkıcılık" ilişkilerde daha öne çıkıyor. Yapıcı ve tamamlayıcı olamıyoruz nedense.

İlginç bir özelliğimiz var. Bu hemen hemen her soruna yaklaşışımızda kendisini gösteriyor. Belki bunun pek farkına varamıyoruz. Ama birçok şeyi belirliyor ve etkiliyor. Her hangi bir konuda önce kendimizi tanımlamak, kendimizi belirlemek yerine, kendimizi başkalarının olumsuzluğunda tanımlıyoruz. Başkasının olumsuzluklarını bizi belirleyen ögeler ve özellikler olarak kullanıyoruz. Sonuçta sadece başkalarının kötülükleri sayesinde var olan, başkalarının kötülüklerinde kendini tanımlayan bir topluluk oluyoruz. Kendimizi hep dışımızdaki ögelerle tanımlama ve açıklama özelliği "olumsuz" bir tablo yaratıyor. Çünkü bize ait, bizi tanımlayan bir özelliğimizi anlatamıyoruz. Oysa önce kendimizi kendi özelliklerimizi bilmek zorundayız. Yani "olumlu" biçimde, dışımızdakilerden bağımsız kendimizi bilebilmeliyiz. (Örnek olarak yurtdışından cuntaya karşı yaptığımız propoganda verilebilir. Hep cuntanın kötülüğünü ve terörünü anlatıyoruz. Onun iğrençliklerini teşhir ediyoruz. Peki ama bizi tanımlayan öğeler ne, biz neyi öneriyoruz. Bu konuda çok şey söyleyemiyoruz. Basit bir eleştirisellikten alternatif olmaya yönelebilmiş değiliz henüz).

Özellikle ilişkilerde karşı taraf için aşırı yargıcı olmakta bunun bir sonucu oluyor. Diğerlerini yerin dibine batırırken aynı ölçüleri kendimiz için kullanamıyoruz.

Tüm bunlara eklenebilecek başka özelliklerle birlikte sonuçta ilişkilerde rekabet ve yarış eğilimi öne çıkıyor. Karşı tarafın eksikliğini kendi üstünlüğümüzün kanıtı olarak kullanma ve sadece bu olumsuzlukları tekrarlama öne çıkıyor. Bunun ne anlama geldiğini özellikle devrimci değerler konusunda yeniden ele alacağım. Ama önce Türkiye devriminin bugünkü konumuyla ilgili bazı sorunları üzerine genel bir çerçeve sunmaya çalışacağım.

Türkiye devrimi ve bazı sorunları

Yenilgi sonrası dönemin alışılmış özellikleri yaşanıyor ülkemizde. Yenilgiyi ve onun acı derslerini tatmamış yurtdışı için bu sözler alışılmış genel bir lakırtı gibi gelebilir. Oysa öyle değil. Ciddi sonuçları var bu yenilginin. Değil grupların politik davranışlarını ondan da öte birey olarak insanın psikolojisini, davranışlarını toptan etkileyen ve değiştiren özellikleri var. Karamsarlık, kendine güvenin kaybedilmesi, birşeylerin yapılabileceğine olan inancın azalması, devrimci değerlerin yokolması gözlenebilen ana özellikler. Yılgınlık ve suskunluk, kuşku ve şüphe kol gezebiliyor. Yeniden birşeyler yapılabileceğine ve bunu da öncelikle kendilerinin yapabileceklerine zor inanıyor insanlar. Kazık yemiş bir köylünün bir daha aynı oyuna gelmemek için gösterdiği hüner ve mahareti gösteriyorlar. (Bu nedenle devrimciler bazen aynı bozuk malı satmaya çalışan tüccara benziyorlar ve eğer 3. defa satma şansı oldukları malları gerçekten bozuksa çok olumsuz bir gelecek bizleri bekliyor demektir).

Bu dönemin devrimciliği en zor olanıdır. Şüphe ve karamsarlıktan uzak, birey olarak önce kendisini kurtarmayı amaçlamayan, gelecek günlere olan inançla dolu olmak gerekiyor.Çevreyi etkileyebilme ve yönlendirebilme konusunda inatçı olabilmek gerekiyor. İnsanlara bir başka türlü bakmasını öğretebilmek gerekiyor.

Üstelik Türkiye'de yaşanan yenilgi o kadar basit bir yenilgi değil. Bu nedenle olayları, gelişmeleri sadece yılgınlıkla açıklamakta, birçok kişi devrimci değerlere ait birçok şeyi sorguya çekmek istiyor. Çünkü artık kimse (hiçbir politik grup) yapabileceklerini savunduklarını gerçekleştirmenin ortamı olmadığı konusunda fazla birşey söyleyemiyor. Herkes özellikle 71 sonrası oldukça iddialı biçimde savunduklarını (eksik veya fazla) yapabilme şansını elde etti. Yenilgi bunun üstüne geldi. Bu anlamda 71'den çok farklı bir şey sözkonusu. 71 sonrası "şu, şu eksikti; silahlı mücadeleyi az yaptık veya legal partiyi yeterince kuramadık v.b" iddiaları anlamlı idi ve devrimci akımlar tüm bu eksikliklerini gidermeye çalıştılar. 80 yenilgisi bu nedenle basit taktik veya stratejik nedenlerle açıklanamaz. Strateji ve taktiği de içeren tüm bir ideolojik-politik hattı ile Türkiye sosyalist hareketi ile olumlu bir hesaplaşma şart. Bu hesaplaşma yapıldığı zaman görülen şeylerin ilki şu:

Sosyalizm diye bilinen kavranan, devrimcilik adına benimsenen birçok şey aslında sınıflı topluma has, devrimcilerin karşı çıkması gereken şeyler. Marksizm diye ezberlediğimiz ve ezberletilen birçok şey aslında onun dondurulmuş, kalıplar haline sokulmuş ekonomist yorumundan başka birşey değil. Bu anlamda devrimci hareketler olarak tüm bu geleneksel anlayışlarla köklü bir hesaplaşma yapabilmeliyiz. Şu anda bunun sancıları çekiliyor. Sancıları çekiliyor diyorum çünkü amaç eskiyi ve geçmişi karalamak ve yıkmak değil;asıl amaç, asıl hedef yapıcı ve ilerletici yeni şeyler yaratmak. Devrimciler olarak yığınları da harekete geçirebilecek yeni bir kimlik yaratabilmek, yeni değerler sistemi ile donanabilmek. İşin en kolayı geçmişte yapılan herşeye saldırmak ve onu yıkmak,çünkü o zaten yenilerek doğal biçimde "suçlu" sandelyesine oturtulmuş, var olan toplumun olumlu bir eleştirisini yapma görevini üstlenen devrimci bir hareket geçmişle hesaplaşmayı böylesi basit bir karalamaya indiremez.önemli olan ne söyleyeceğimizi açığa çıkartmak ve Türkiye insanına birçok şeyi yapabilme şansının kendi ellerinde yattığını anlatabilmektir. Türkiye halkları kendisine güveni yeni devrimci değerler etrafında (uğruna savaşabilecek değerler etrafında) yeniden kazanabilmelidir.

Bügün böylesi bir köklü hesaplaşmanın ve kopuşun içinde Türkiye devrimci hareketi. Fakat bu hesaplaşma o kadar basit ve kolay olmuyor. Dönemden kaynaklanan ciddi zorluklar var. Birçok insanın devrimciliği bıraktığı, devrimci safları terk ettiği gözleniyor. Kaosun ve kargaşanın egemen olduğu ortamda gemiyi terk eden farelerin sayısında ciddi artışlar oluyor. Devrimci hareketin güçlü olduğu dönemlerde susan, bir kenarda bekleyen, kafasında kendisine dair kuşkusu olan birçok kişi meydanı boş bulup "vur baalıya" diyorlar. Devrimciler, devrimciliğe ve devrimci mücadeleye saldırıyorlar. Kendi korkaklık ve acizliklerini sergiliyorlar. Bu döneme has davranış biçimleri gelişiyor. Gerçek dostlar, kararlı ve inançli unsurlarla; kaypak çıkarcı, hesapcı insanlar arasında ayrım daha bir belirginleşiyor. Üzücü şeyler de oluyor. Geçmişle sıhhatli hesaplaşma yapamayan ama yenilginin nedenlerini arayan birçok iyi niyetli insan da bu kalabalığın arasında kayboluyor. Safları terk eden yılgınlarla bu sorgulamayı sıhhatli yapamayanlar bazen ortak tavır alıyorlar. Bu ise birçok şeyi ciddi biçimde zorlaştırıyor. Ayrıca ilginç kişilikler çıkıyor ortaya Bunlar herkesten ve her şeyden şikayet ediyorlar (kendilerinden başka) hiçbirşeyi begenmiyorlar (kendileri hariç). Aslında bu kişilik bizim toplumumuzun köklü bir özelliğine denk düşüyor. Yapıcı olmayan yıkıcı insan tipini canlandırıyor. Olumlu, ilerletici ne yapılması gerektiği üzerine tek kelime söylemeden şikayetlenen ve "eleştiren" insanlar yığını kaplıyor ortalığı. Oysa bir tarafından tutsa, elini hafifçe uzatsa, biraz omuz verse belki çok şey düzelecek, yapamıyorlar bunu. Belki kendisinin de birşeyler yapabileceğine olan güvensizlikten,belki başka şeyden.

Neyse, zorlu bir dönemin içinden geçiyoruz. Yurtdışı bu dönemde yenilgiyi başka biçimde yaşıyor. Daha önce Türkiye'deki hareketin büyüklüğü ve şaşaası ile saflarımıza gelenler şimdi hareket ağır darbeler aldığı için aynı gönül rahatlığı ile saflarda kalamıyorlar. Geçmişten kalan, içinde harekete karşı birikmiş ne kadar kin ve nefret varsa açığa çıkıyor. Devrimci hareketlere karşı birçok değeri yok edecek şekilde büyük bir hırsla saldırıya geçiyorlar.

Avrupa devrimciliği Türkiye devrimciliği

Belki böylesi bir ayrım yapmak yanlış olabilir. Devrimciliğin Avrupası Türkiyesi olmaz türünden eleştiriler de yapılabilir. Veya böylesi bir ayrımın özellikle yapılması, gereksiz ve luzumsuz bir tartışmanın başlamasına neden olabileceği için eleştirilebilir.

Burada böylesi bir ayrımı yapmaktaki amaç bu iki ayrı şeyin birleşeceğine, birleşmesinin zorunluluğuna duyduğum inançtan dolayıdır. Ve böylesi bir ayrım yapılarak olgular olduğu gibi kavranamazsa sıhhatli bir birliktelik sağlanamaz. Bugün özellikle Türkiye'den çeşitli nedenlerle devrimci, sanatçı birçok insanın gelmesi ile oluşan ve güçlenen sürgün devrimciliği kendisi ile birlikte yukardaki ayrımı da getirdi.

Bu ayrımı yenilginin buralardaki etkisini ve sonuçlarını anlatabilmek için yapıyorum.

Sorunun politik boyutuna burada girmeyi gerekli görmüyorum. Devrimci Hareketlerin, Türkiye'de ciddi bir direnme olmaması nedeniyle içinde bulundukları açmazlar, çıkışsızlıklar, cuntaya karşı buralarda işlenen temalardaki yeknasaklık (idam, işkence, terör v.b.) bunun Batı'da yarattığı kanıksama ve sonuçta etkin bir yurtdışı muhalefeti yaratamama... Bunlar Devrimci Işçi sütunlarında tartışılacak, sıhhatli politik yönelimler bulmak için ele alınacak konular. Ben burada olayın bir başka yönünü ele almak istiyorum.

Avrupa'da Türkiye'de yaşanan yenilginin yarattığı olumsuzlukların bo-

yutlarının büyük olmasının önemli bir nedeni, buralarda Türkiye devrimi üzerine ve ora devrimcileri üzerine geliştirilen fantazilerde. Avrupa'daki devrimcilerin çoğu Türkiye'deki devrimci hareketi hata yapmaz, devrimcilerin ise başlarının etrafında haleler olan kahramanlar olarak tahayyül ediyorlardı. Mistik duygusal bir bağdı ağırlıkla söz konusu olan. Orada (Türkiye'de) insanların ölmesi burada ise genel bir rahatlık içinde olunması böylesi bir duygusal bağa güç veriyordu. Mantıki ve rasyonal ölçülerle kurulmayan bu bağ Türkiye devrimci hareketinin obiektif durumunun olduğu gibi kavranmasına engel oldu ve yenilgi sonrası tersi bir eğilimi doğurdu. Hele hele birçok devrimcinin buralara gelmesi bu hayellerin iyice dağılmasına neden oldu.

Karşısında, kahraman (yemez, içmez, yatmaz, teorik sorunlarda son derece gelişmiş) üstün devrimciler bekleyen Avrupalı devrimciler, kendileri gibi kara kafalı insanlarla karşılaşınca biraz şaşırdılar. Hiçte olaganüstü özellikleri olmayan, hatta birçok konuda batılı insandan daha geri olabilen, sıradan insanlardı bunlar. Avrupa'lılardan birçok bakımdan özellikle insan ilişkilerine bakışta daha tutucu idiler ve garip saplantıları vardı.

Avrupa'da uzun yıllar bulunmuş, bura insanları ile haşır neşir olmuş arkadaşların önemli bir hataları var. Batı kültüründen aldıkları sığ ve yeterli olmayan fikir kırıntıları ile kendi eksikliklerini kapatmaya çalışıyorlar. Biraz fazla kendilerini begenmiş oluyorlar ama ciddi bir cahillik içindedirler. Türkiyeli devrimcilerin önemli zaaflar taşıdıklarını farkedince bu zaafları kullanmaya, çeşitli vesilelerle kendilerinin de eskiden böyle ilkel düşündüklerini ama şimdi sorunlara çok geniş baktıklarını tekrarlar dururlar. "Civciv yumurtadan çıkmış kabuğunu beğenmemiş" misali ne Türkiye devrimci mücadelesini ne de devrimcisini pek begenmezler. Kendilerinin bu insanlardan daha değerli ve yeterli olduğunu düşünürler. Garip ve gereksiz bir kıyaslama yaparlar. Tersi durum Türkiye'den gelen arkadaşlar açısından da geçerli. Onlar da anlatacağım çeşitli nedenlerden dolayı Avrupa devrimcilerine yukardan bakmayı, onu küçük görmeyi tercih ediyorlar.

Aslında gerek Avrupa'da uzun yıllar bulunanlar gerekse Türkiye'den gelen arkadaşların soruna böyle yaklaşmalarının ortak bir yanı var. Her ikisi de kapitalist toplumun rekabet mantığını aşamamış. Sorunları yarış ve karşılıklı eksiklikleri görme ve bunları diğerine karşı kullanma mantığı ile hareket ediyorlar. Kapitalist toplumun bizlere verdiği değer yargıları aşılabilmiş değil. Hala bu tür günlük sorunlara yaklaşımda burjuva düşünce yapısının dışına çıkabilmiş değiliz.

Sorunun bu denli iki uca götürülmesinde sosyal gerçekliğin önemli bir payı var. Her iki ülkenin gerçekliğinin çok farklı olması, devrimciliğin kriterleri konusunda ve bir devrimciden beklenmesi gereken şeyler konusunda önemli farklılıklar ortaya çıkarmış.

Örneğin Avrupalı devrimci, Türkiye devrimcilerinin birçok konuda rahat olmadığını görüyor. Tartışmalarda, sorunları ele almada ve insan ilişkilerinde rahatlık yok. Sıhhatli ve mantıki bakış yerine, rasyonal olmayan düşünce biçimleri öne çıkabiliyor. Ciddi saplantıları ve doğal olmayan ve feodal olarak adlandırılabilecek değer yargıları var Türkiyeli devrimcinin. Avrupayı birazcık olsun tanıyan buralı insan, sosyalizmin içerdiği sorunlar itibarıyla doğal olarak daha ilerde şeyleri tartışabiliyor. Bu belli bir üstünlük sağlıyor Avrupalıya ve bunu sıkca kullanmayı tercih ediyor.

Türkiyeli devrimci ise çok daha başka bakıyor soruna. Buralara ilk gelen arkadaşların gözüne batan ilk şey, Avrupadakilerinin rahatlarına düşkün olmaları ve tembellikleri. Avrupalıların çok konuşmalarından, çok tartışmalarından, hesapsız kitapsız herşeyi uluorta, biraz sorumluluk duygusundan uzak tartışmalarından rahatsız oldu ilk gelenler. Örneğin bugün birçok dernekte insanlar birbirleri ile o kadar sorumsuz ve hesapsız tartışmışlardırki artık birarada olabilme koşulları kalmamıştır. Birbirimize o kadar ağır sözler söyleyebilmekteyiz ki değil bir ay bir hafta birarada kalmamız olanaksız hale gelmektedir. Oysa bizler temel sorunlarda anlaştığımız sürece yıllarca bir arada kalacağımızı bilerek buna göre tartışsak belki sorun çözülecek.

Bu çok önemsiz ayrıntı bir sorun gibi görülebilir. Ama önemli bir hareket ettirici unsur. Ve ben derneklerimizde bir çok sorunun öyle ciddi siyasal nedenlerden kaynaklandığına inanmıyorum. Birçok şey hep, ufak tefek şeyler olarak gördüğümüz, bazen 'saflarımızda hatalı eğilimler' diye gösterdiğimiz davranışlardan kaynaklanıyor.

Türkiye'de de bu sorun elbette önemli ama Almanya'da çok daha açık görülebiliyor. (örneğin ben, bir dernekte dil kursunun 18'demi yoksa 18.30'damı başlamasının daha marksist-leninist bir tutum olduğu üzerine üç saat süren tartışmaları hatırlıyorum). Ama bunlardan da öte Türkiye'den gelen ve devrimci mücadelede belli bir dönem yer almış insanlar, Avrupa'daki insanların fedekarlık konusunda zorlanmasına şahit oldu ve şaşırdı. Kendilerinden birşey gidecek diye zorlanan, devrimci harekete katkıda bulunmakta zorlanan ama evi için her türlü lüks harcamayı yapabilen başka bir "devrimci tipi" Türkiyeli insanı şaşırttı.

Çünkü Türkiye'de bir kişinin devrimci olup olmadığını ölçmede ağırlıkla iki önemli kriter kullanılmıştı. O kişinin fedekarlığı, yani kendisini ne kadar devrime adadığı ve ne kadar somut iş ürettiği, ne kadar iş yaptığı. Devrimci olmanın şartları (veya örgütlü bir harekete girmenin şartları) ve bir örgüte girdikten sonra insanlardan beklenen Avrupadan çok farklı. Örneğin Türkiyeli bir devrimci, devrimciliğe bir şeyi hesap ederek başlar "Ben ölebilirim veya ömür boyu hapis yatar, işkencelerden geçebilirim" devrimciliğin en basit şartı bu. (Bu şartı yeterince özümsemeyenler ve kendileriyle bu hesaplaşmayı yapamayanlar işkencede çabuk çözülürler). Türkiyeli devrimci tüm bunları hesap etmiş ve öyle mücadeleye karar vermiş insandır.

Özellikle gizlilik konuları nedeniyle de bağlı olduğu örgüt ne derse onu yapar. Örgütün siyasi ideolojik hattını benimsedikten sonra kendisini örgüte "teslim" eder. Örgüt onu Fizan'a sürse gider. Çünkü gizlilik nedeniyle herşeye söylenemez ve örgüt bir kimseye görev vermeden önce birçok şeyi hesap etmiştir (veya etmek zorundadır.) Güven, özellikle örgüte güven bu noktada esastır.

Oysa Avrupa'da ölçüler oldukça değişik. Ve Türkiye'den ilk gelen bir devrimci için biraz "garip". "Akşam 10'dan sonra telefon etmek uygun değildir. " İş buyurmak olmaz. Adamın aklına yatarsa o işi yapar". "Herhangi bir kimseyi bir yerden bir yere hemen yollayamaz, yerini kolayca değiştiremezsin." Avrupada Türkiye ölçülerine göre devrimci bulmak zor. Özel olarak bu ölçülere uygun insan bulmak için sınav açmakta saçma. O halde buranın kendi ölçülerini kendi değer yargılarını bulup çıkartmak gerekiyor. Ama bu noktada Türkiyeli bir devrimci zorlanabiliyor. Bura insanını kendi ölçülerine göre yargılıyor. Ve sonuçta, "rahatına düşkün", "değil ölümü göze almak karısından ayrılmada, oturduğu şehri terk etmede bile zorlanan" insana yukardan bakmaya başlıyor. Onu küçük görüyor.

Aksini de gözlemek gene mümkün. Özellikle Almanlarla çalışan arkadaşlar, Almanların bize nasıl baktıklarını ve nasıl eleştirdiklerini bilirler. "Ölümden, kavgadan, fedekarlıktan bahseden ama günlük yaşamını pek dönüştürmemiş insanlar" olarak görürler bizi. Hep büyük bir gelecek vadeden ama bügününü devrimcileştirmeyen, günlük yaşantısında devrimi yapmamış insanlar olarak bakarlar bize. Ve büyük laftan çok, pratik davranışa önem verirler. Örneğin ciddi bir arşivin olup olmaması, kaç kişinin idam edildiğinin ve kaçının siyasi olduğunun bilinmesi v.b. gibi bize basit gelen şeyler oldukça önemlidir. Sonuçta günlük yaşamda dağınık ve en önemlisi oldukça tutucu, doğmatik ve sekter bir insanlar topluluğu olarak bakarlar bize. Sığınmacılarla birlikte artan "Türkiyeli Devrimci" dalgası oldukça yanlış bir imaja yol açmıştır. İçinde yaşadığı toplumu tanımayan, tanımamakta direnen, 5-6 yıl burda kalmasına ragmen buranın dilini öğrenmeyen "Türkiyeli Devrimci" oldukça olumsuz bir tablo sunar.

Almanlarla azıcık haşır neşir olmuş arkadaşlar da bu ölçülerle değerlendirir ve "Türkiyelileri" beğenmez. O da bir başka biçimde yukardan bakar Türkiye'den gelene.

Burada anlatılamayacak kadar uzun örnekleri verilebilecek farklı değer yargıları, farklı kriterler söz konusudur. Her iki ülke gerçekliğinden kaynaklanan ölçülerde farklılık, devrimciliğin kriterlerinde farklılık, tartışılıp açığa çıkartılması gereken şeylerdir. Ve ben birçok olayda görülemeyen veya kabul edilemeyen bu farklılıkların önemli bir rol oynadığına inanıyorum.

Bu iki ayrı değer yargısı sisteminden hangisi daha doğru? Hangisi daha devrimci? Biz hangisini tercih edeceğiz.

Önce şunu bilmekte yarar var, yukardaki soruların hepsi yanlış. Yani sorular böyle sorulmamalı. Ben, hemen hemen tüm arkadaşları bu soruya cevap aradıkları için ve sonunda birini tercih ettikleri için yanlış yaptıklarına inanıyorum. Burada "daha doğru" aramak yanlış. Çünkü her ikisi de doğru. Her ikisi de, kendi içinde doğrular ve eksiklikleri içermek şartıyla, içinde bulundukları somut gerçekliğin ürünü. İşte bu nedenle kıyaslamak pek verimli değil. Hele hele birini diğerine tercih etmek de bu anlamda verimli olmuyor.

Burada bu iki alanın kendine has özellikleri, genel bir olumlu uyum için aslında gerekli ve yararlı tüm malzemeyi sunuyor. Ama ben bundan önce son bir noktaya değinmek istiyorum.

Tartışmalarda, tartışmayı zorlaştıran bir başka şey daha var. Bu da Avrupadaki arkadaşların ve Türkiye'den gelenlerin sosyal konumları. Yani kendi konumumuz ve durumumuzdaki farklılıklar eğer onun bilincinde olmazsak ciddi bir engel teşkil edebiliyor. Çünkü teori yapma veya tartışma adına aslında kendi durumumuza uygun şeyler söylüyor, kendi objektif durumumuzun teorisini yapıyoruz. Bu nedenle bir şeyi anlamak ve çözmek istiyorsak önce kendimize bakmasını bilmeliyiz. Kendimizi iyi ölçmeli ne olduğumuzu ne olacağımızı doğru hesap edebilmeliyiz. Eğer bunu bilirsek, ne istediğimizi ve konumumuzu açığa çıkartabilirsek, ilişkilerde bu temelde daha rahat geliştirilebilir.

Şunu anlatmak istiyorum:

Teorik olarak Avrupadaki Türkiyeli işçiler için söylediklerimiz aynen bizim içinde geçerlidir. Yani işçilere uygulanan kriterler aynen örgüte de uygulanmalıdır. Çünkü biz de bunun bir parçasıyız. O zaman Avrupada devrimci hareketimize baktığımızda çeşitli katagorilerle karşılaşıyoruz. Kimimiz burada yabancılarla evlenmişiz(Alman, Fransız, İngiliz v.b.) ve artık kendimizi iyice içinde yaşadığımız ülkenin bir parçası sayıyoruz. Kendimizi o topluma uydurmaya çalışıyoruz. Onların alışkanlıklarını kimi zaman taklit ederek Türkleri ve Türkiyelileri öyle değerlendiriyoruz. (Biraz şımarık ve yukarıdan bakmak öne çıkabiliyor). Kimimiz ne yapacağımız konusunda kararsızız. "Gitmek mi zor, kalmak mı zor" şarkısını söylüyoruz. Kimimiz dilimizde gitme türküsü ama belirsizlik içindeyiz. Kimimiz buraların sunduğu rahat olanakları kolayca terk etmek istemiyoruz. v.b.

Türkiye'den gelen insanların çoğu için hava hoş. Bugün burda yarın başka yerde. Burayı zaten dinlenme yeri olarak görüyor ve Türkiye'ye gideceği günleri sayıyor. Bu ona bir üstünlük sağlıyor elbette. İşte bu,örgüte sempati duyan ve onun için çalışan insanların bu farklı sosyal özellikleri tartışmaları da zorlaştırıyor.

Tüm bu anlattıklarım belki buralardaki tartışmalar da aşılmış şeyler. Ama ben sorunlar tartışılırken bu kısımların pek öne çıkartılmadığını,sonuçta karşılıklı konuşmanın biraz zorlaştığını zannediyorum. Çözüm aslında basit. Bu harekette herkese yer vardır ve herkesin bu devrim için yapacağı şey vardır. Gerek Avrupa gerek Türkiye devrimciliği eğer kendisini diğeri ile kıyaslamaktan vazgeçerse sorun çözülür. Rekabet ve üstünlük yarışı yerine, kendi eksiğini diğeri ile kapatma, uyum ve sıhhatli bir birliktelik yaratma hedef olarak konursa sorun çözülür. Ama bunun için birşey şart, biraz tahammül, biraz tolerans, biraz karşı tarafa anlayış. Yani biraz demokrasi geleneği...

Çok basit şeyler gibi geliyor belki, ama sosyalist bir insan yaratmak da tamamiyle buralarda başlıyor. Günlük ilişkilerde, olaylara ilk yaklaşım ilk tepki de ilk reaksiyonda sosyalist olabilmek gerekiyor. Gerisi kolay. Teoride ve politik problemler hakkında fikir yürütmek ve bu alanlarda sosyalist olmak çok kolay. Ama günlük yaşantımızda, çok "basit(!)" ve "önemsiz(!)" şeylerde devrim yapamazsak sosyalist insan değiliz. Olaylara biraz böyle bakarsak zannediyorum Avrupalıya da Türkiyeliye de iyi bir sosyalist insanın nasıl olacağının ilk örneklerini de verebiliriz. Ve benim de özellikle ayırdığım Avrupalı, Türkiyeli devrimci sahte ayrımına son veririz.

Fedekarlık üzerine

Türkiye'de devrimciliğin en önemli kriterlerinden biri bu. Kısaca verebildiğince herşeyi ve her olanağı devrimci hareket için feda etmemiz anlamına geliyor. Aslında bu ne kadar yeterli bu ilke bilemem, tartışma götürebilir. Ama bizim bu konuda da çok iyi olmadığımız bir gerçek. Kısa ve öz çok sıkıntısını çektiğim bir şeyi yazmak istiyorum.

Türkiye devrimcisinin önemli bir şeye ihtiyacı var. Para ve buranın çeşitli olanakları... Onun için Avrupadaki çalışmadan ciddi maddi destek bekliyor bir çok şey (Şu bir veya iki yıl boyunca) Avrupanın sunacağı mali olanaklarla yürüyor ve yürüyecek. Oysa bu konuda Avrupa da yeterli duyarlıkta hareket edildiğine inanmıyorum. Sözüm, çalışan ve koşturan ve tüm fedakarlığı yapan arkadaşlara değil . Daha çok "yetkili" " sorumlu" görünümdeki arkadaşlara..Çünkü gördüğüm kadarıyla başkalarından fedakarlık bekleyen arkadaşların kendileri bunu yeterince yapamıyorlar. Benim devrimcilik anlayışıma göre en fedakar arkadaş, en sorumlu durumda olandır. Davranışıyla ve günlük yaşantısıyla bunu göstermelidir. Oysa bizde fedakarlıkta oran tersine bir mekanizmada işliyor. Yukarılara yükseldikçe azalıyor. Bu belki biraz ağır bir yargı ama bu SİGARA konusu aklıma geldikçe haklı olduğuma inanıyorum. Bir sigara günde 4.–DM tutuyor. Ve ayda 120.–DM . Tüm sorumlu arkadaşlar paket sigara içiyorlar. Ben kimsenin sigara içmesine karşı çıkmıyorum. Ama devrimci bir insan (Türkiyedeki insanların yaşam zorluklarını bilen tüm arkadaşların) bu konuda fedakarlık yapabileceğine inanıyorum. Sigara içilmesin demiyorum. Bırakan olursa kutlarım o ayrı.

Ama bu Avrupa'da tütün de satılıyor. Ve bir paket tütün 2 gün içiliyor. Yani sigara masrafı yarıyarıya gelir. Şimdi bunu dahi zor yapan ve yapmayan arkadaşların "Zorlanmak gerek" ten ne anladıklarını merak ediyorum. Kendileri zorlanma konusunda çaba harcamazlarsa, işçilerden, koşturan arkadaşlardan bu konuda çaba beklemeye hakları olur mu bu arkadaşların.

Bu nedenle özellikle Devrimci İşçi de koşturan tüm arkadaşların bu konuda aşağıdan gelen bir zorlamayı örgütlemelerini, örgütlememizi öneriyorum. Arkadaşlarımızın böyle günlük bir çok konuda müsrifce savurganlığını engellemeye çalışalım. Bunun önemli bir kriter olduğuna inanıyorum.

Daha başka alanlarda örnekler artırılabilir. Fakat bu konuda da tüm diğer konularda olduğu gibi bir şey şart" tabanın zorlayıcılığı".

Örgütlenmede demokrasi

Bu sıralar en çok tartışılan sorunun bu olduğu görülüyor. Ben tartışmaya ilerde kişi olarak katılmak taraftarıyım. Ama sadece bir noktayı önemli bulduğum için belirtmek istiyorum. Demokrasi tartışması seçim tartışmasına indirgenmemeli. Seçimden çok daha önemli bir şey var. Devrimci bir örgütlenmenin en önemli sorunlarından birisi bürokratlaşmadır. Tartışmalarda, örgütümüzde ara bir tabaka yaratmayacak ve tabanın doğrudan denetimini yaratacak bir mekanizma bulunmalı.

Aslında bu sorunlar bir kaç cümleyle özetlenecek gibi değil. Ama Derimci İşçi sütunlarında yapacağımız rahat ve geniş tartışmalarla bir çok sorunu aşacağımıza inanıyorum. Bu sorunları tartışmaktan çekinmeyelim. "Anarşi ve kaos yayılıyor" sözünden korkmayalım. Kendimize güvenelim. Ben hiçbir Devrimci İşçi üyesinin bu amaçta olduğunu zannetmiyorum. Tabanın, kitlelerin tartışması, kendilerini "doğal yönetici" sayanlarca anarşi ve kaos olarak adlandırılır. Şimdi tam hatırlayamıyorum ama Rosa Luxemburg'un şöyle çok güzel bir sözü var *"Tarihi olarak, işçilerin kendi deneyleri ve mücadeleleriyle elde ettikleri şeyler (yaptıkları yanlışlarda), bir merkez komitesinin onlarca doğru kararından daha ileriileticidir"*. Bütün bunlar için bir tek ilkeyi kafamıza koyalım: KENDİMİZE GÜVENİYORUZ VE BİZ BU TARTIŞMALARDA HİÇBİR PEYGAMBER BİZE KARIŞMADAN DOĞRUYU BULABİLİRİZ. Aksini savunanlar, işçilere güvenmeyenler kendilerine güvenemeyenlerdir. Kitleleri yönetime katmaktan bahsedenler kendi örgütlerinde bilinçli işçileri yönetime katmaktan korkuyorlarsa iyi bir bürokrat iyi bir yönetici olurlar. Ama iyi bir devrimci asla...

PROGRAM VE ÖRGÜTLENME TARTIŞMALARI ÜZERİNE

Devrimci İşçi örgütlülüğü içinde bir süre önce başlatılan "Nasıl bir örgüt, nasıl bir program?" tartışması **olumlu sonuçlar üreten** bir tartışma olarak devam etmektedir.

Avrupa'daki görevlerimizi daha **yetkin** ve daha **sistemli** bir biçimde sürdürebilmek amacıyla Devrimci İşçi tarafından merkezi olarak başlatılan bu tartışmalar sürecinde, hem birim ve bölge toplantılarında, hem de dergimizde kendimize bilinçli olarak sorduğumuz soruların belli bir bölümüne bugün doğru yanıtlar verebilmekteyiz. Bir siyasal eğitim faaliyeti olarak da ele alınabilecek olan bu tartışmalar sürecinde zengin derslerin çıkarılması gerektiği açıktır. Yine bu tartışmaların, ancak pratikte bir anlam kazanacagı; günlük siyasal çalışmalarımıza ve ilişkilerimize yansımayan, onlara ışık tutmayan tartışmaların ise gevezelikten öte bir anlam taşımayacağı da bilinen bir başka gerçektir..

Bu nedenle önümüzde duran adım, tartışmalarımızda ortaya çıkan doğru tesbitleri **hayata geçirmektir.** Program ve örgütlenme tartışmasını belli bir noktaya getirmektir.

Neden program ve örgüt tartışması

Gerek Devrimci İşçi dergisinde gerekse birim ve bölge toplantılarında sık sık değinilen bazı konular vardır. Bunların yurtdışındaki görevlerimizin yerine getirilmesine ilişkin eksik ve zaaflar olduğunu hepimiz biliriz. Her dönemde bu eksik ve zaafları aşma doğrultusunda çaba harcadığımızda bilinen bir gerçektir. Ne varki, Avrupa'da özellikle de Almanya'da faaliyetlerimizin yoğun ve canlı olduğu dönemlerde zararları kısa sürede giderilebilen ya da faaliyetlerimizin yoğun ve canlılığı nedeniyle etkileri fazlaca hissedilmeyen bu hata ve eksiklikler geçtiğimiz dönem içinde **12 Eylül sonrasının özgül koşullarının da etkisiyle** kısa sürede aşılabilen şeyler olmamıştır.

12 Eylül 1980'deki Askeri Faşist darbeden sonra ülkemizde ortaya çıkan gelişmeler (solun yenilgisi, devrimci hareketlerin ard arda aldıkları darbeler, toplumsal muhalefetin bastırılmış olması, kitlelerdeki çaresizlik, yılgınlık v.b) Avrupa'yı da etkilemiş ve yurtdısında kısmi bir **durgunluğa neden olmuştur.**

İdeolojik-Politik konumları nedeniyle 12 Eylül yenilgisinin sonuçlarını yeni perspektiflerle aşma şansı bulunmayan hareketlerle, Avrupa'daki sınıf mücadelesinde doğrudan yer almayı sağlayabilecek araç - gereç ve politikalardan yoksun olan hareketler bu durgunluğu aşma konusunda ciddi *adımlar atamamışlardır..* Avrupa'da yapılacak çalışmalar konusunda doğru tesbitler ve önermeleri ortaya çıkışından itibaren vurgulayan Devrimci İşçi örgütlülüğünün de söz konusu durgunluktan etkilendiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Bu bir bakıma doğal da sayılmalıdır.

Ancak sorun, tek başına, siyasal ve toplumsal zeminlerdeki durgunlukla açıklanabilecek özellikte değildir. Gerçekten de içinde bulunulan durumu sadece dış faktörlerle açıklamaya çalışmak son derece kolay olurdu. Oysa yaşanan süreçte **kendimizden, kendi örgütlülüğümüzün düzeyinden ve niteliğinden kaynaklanan faktörler** de saptanmalı ve bunların olumluya dönüştürülmesi çabası içine girilmelidir. Özetle, kimiz, niçin ve neler uğruna kavga ediyoruz; bu kavgada kullandığımız araç gereç ve yöntemler nelerdir ve neler olmalıdır, örgütlü ilişkiler içerisindeki insanlar olarak bu ilişkilerimizin niteliği ve özellikleri nasıl olmalıdır? gibi soruları kendimize sorabilmeli ve bunlara cevap verebilmek için bilinçli ve iradi bir çaba harcamalıdır.. Nitekim de böyle yapılmaya çalışılmıştır.

Kimilerinin yaşanan sürecin özelliklerini görmezlikten gelerek herşeyi dış faktörlerle açıklamasına, kimilerinin de varolan sorunlardan sürekli şikayetlenerek herşeyi kötüleyip karalamasına ve fakat olumlu hiçbir şey önermeyerek gerçeklerden kaçmasina, böylece de kendi eksikliklerini ve yetersizliklerini gizleme gayreti içersine girmesine rağmen, Devrimci İşçi zor olanı seçmiş, dönüp kendisine bakmış ve görebildiği eksik ve zaaflarını aşmak için **sistemli** bir çaba yürütmüştür. Halende bu çabanın içindedir.

Kendimizi dönüştürme çabası olarak da kavranılması gereken bu tartışmalar süreci, faaliyetlerimizdeki teknik ya da pratik eksiklikleri değıl esas olarak mücadelemizin özünü oluşturan konuları içermek zorundadır. Başka bir deyişle, tartışmalarımızın eksenini pratikteki eksiklik ya da yetersizlikler değil, bakış açımız, politik perspektiflerimiz oluşturmalıdır. Bu ise, tartışmaların program, örgüt içi demokrasi ve bu konular etrafında sürdürülmesini gerekli kılmaktadır.

Bununla birlikte, Devrimci İşçi nin hedefleri, görevleri, çalışma ilkeleri, örgütlenme anlayısı, örgüt içi ilişkilerinin durumu hem Türkiye devrimi ve Devrimci Yol ile hem de Avrupa'daki sınıf mücadelesi ile bağlantıları ve enternasyonal düzeydeki görevleri bir kez daha belirlenmeli ve yerli yerine oturtulmalıdır.

Kısaca özetlemeye çalıştığımız bu yönelimler doğrultusunda sürdürülen tartışmaların **Devrimci Yol'un ideolojik-politik ve örgütsel yönlediriciliği** altında gerçekleştiği bilinen bir şeydir.

Devrimci hareketimizin 12 Eylül sonrası dönemde hem kendisi, hem de Türkiye devrimi açısından son derece önemli konular olarak gördüğü sosyalizm ve demokrasi tartışmaları, Devrimci İşçi örgütlülüğü içinde de yankı bulabilmelidir. Bir başka deyişle, Devrimci Yol'un Türkiye Devriminin bugünkü ve gelecekteki sorunlarına çözüm bulmak amacıyla sürdürdüğü örgütlü arayış, Avrupa'daki Devrimci Yol taraftarlarının da kendi alanlarının elverdiği ölçüde **katılması, katkıda bulunması gereken bir çaba olarak değerlendirilmelidir.**

İşte bu anlamda, Devrimci İşçi' nin program, örgüt ve demokrasi tartışması, Devrimci Yol'un Türkiye için sorduğu **"Nasıl bir demokrasi, Nasıl bir sosyalizm, Nasıl bir örgütlenme?"** sorularının bir parçası **Avrupa koşullarındaki yansımasıdır.**

Bugünkü durumumuz ve bazı temel kavramlar

Bugün yapmaya çalıştıklarımızın yepyeni şeyler olmadığını hepimiz biliriz. Attıgımız adımlar arasında elbette yeni olan şeyler vardır. Ancak bunlar, daha çok, bir devrimci grubun kendisini tanımlamasına, iç ilişkilerinin biçimini ve özünü belirlemesine ilişkin şeylerdir.

Mücadele çizgisi, çalışma anlayışı, programı, hedefleri, hitap ettiği toplumsal kesimler ve bunlara sesleniş biçimleri, örgütlediği kesimlerle ilişkileri ve bütün bunlara uygun düşen iç örgütlenmesi açısından Devrimci İşçi'yi tanımlamaya çalışırken şu anda var olan -içinde bulunduğumuz- durumu da genel hatlarıyla belirlemekte yarar bulunmaktadır.

Hem atmaya çalıştığımız yeni adımların, hem de dönüştürmek istediğimiz şeylerin **verili bir platform üzerinde yükseleceği** açıktır. Bu verili durumu, şu anda **Avrupa'da içinde bulunduğumuz siyasal ve toplumsal koşullarla, bu koşulların ürünü olarak var olan fakat bu koşulları şu ya da bu biçimde değiştirmek için mücadele eden bir örgütlenmenin varlığı** biçiminde tanımlayabiliriz.

Kendimizi dönüştürme, program ve örgüt konusunda belli bir **netliğe** kavuşma çabamız işte bu objektif ve subjektif unsurların birlikte var oluşu üzerinde gelişip şekillenecektir. Burada hemen belirtmek gerekir ki, özellikle örgütlü bir çalışma için gereken malzemeyi biçim ve içerik olarak yeniden yaratmak yada örgütlü bir güç olabilmek için işe sıfırdan başlamak diye bir sorunumuz yoktur. Amacımız, gelinen noktada çalışmalarımıza yön veren olguların **bütünlüklü** bir hale getirilmesidir. Bunun somuttaki anlamı, görevlerimizi ve hangi kesimleri nasıl örgütleyeceğimizi içeren, hedefleri ve talepleri belli bir program ile, biçimi, iç işleyiş kuralları, ilkeleri, tüzüğü, anlayışı, çalışma tarzı belirlenmiş bir örgütlülüğe ulaşmaktır.

Program ve örgüt birbirini tamamlayan, birisi olmadan diğeri gerçekleşemeyecek olan iki kavramdır. Programla ve o programda belirlenen hedefler ve görevlerle örgütlenmenin biçimi, işleyişi uygunluk arz etmelidir. bir başka ifadeyle, örgütlenmenin biçimi, işleyişi uygunluk arz etmelidir. Bir başka ifadeyle, örgütlenmenin biçimi, işleyişi, diğer nitelik ve özellikleri, programı hayata geçirecek tarzda olmalı ve programı muhtevasına göre şekillenmelidir. Nasıl ki iktidarı hedefleyen bir örgütlenmenin biçimi, işleyişi ve diğer yönleri mevcut iktidarın yıkılıp, yerine yenisinin kurulmasına uygun düşecek şekilde oluyorsa; doğrudan iktidar mücadelesi vermeyen, fakat iktidar mücadelesi veren bir hareketin yurt dışındaki çok sayıdaki görevini ve kendisini var eden koşulların -yine- kendisine yüklediği görevleri *yerine* getirmek durumunda olan bir örgütlenmenin programı, biçimi, işleyişi v.b, değişik şekillerde olacaktır.

Kısaca hem Avrupa'daki sınıf mücadelesinin Türkiye'li devrimcilere yüklediği görevleri, hemde Türkiye'deki sınıf mücadelesinin Avrupa'daki görevlerini birlikte yerine getirmeye hizmet eden bir programımız ve bu programa uygun bir örgütlenmemiz olmalıdır. Bugünkü örgütlenmemiz, tüm Avrupa çapında, her iki alanın görevlerini ve bu alanların kendi mantıklarının gerektirdiği işleri örgütleyen, alanlar arasında ve bu alanların kendi özgül koşullarına göre sürdürülen faaliyetler ve örgütlenmeler arasında uyumu, koordineyi ve planlamayı sağlayabilecek bir muhtevada olmalıdır.

Fakat açıktır ki, **örgütlülüğün önemi ve gereği kavranmadan,** örgütlü mücadele, örgütlü çalışma, örgütlü insan v.b gibi devrimci bir faaliyetten vazgeçilmez unsurları **özümlenmeden,** bunlar doğru bir içerikle ele alınmadan yazılan en mükemmel programlar, yada kurulan ve "tıkır tıkır" işleyen örgütler bile çok fazla işe yaramazlar. Ve bir süre sonra başladıkları noktaya -kaçınılmaz olarak- dönerler.

Demokrasi sorunu

Kendimizi dönüştürme süreci içindeki tartışmalardan en çok kullandığımız kavramlardan birisi de **DEMOKRASİ** dir.

Devrimci İşçi'nin kendi örgütlenmesinde insanı nasıl geliştirdiği ve değiştirdiği, taraftarlarını politikanın üretimine nasıl kattığı, yani özetle; devrimci demokrasi açısından kendimizin durumunun ne olduğu da bu tartışma sürecinde yanıtlanması gereken bir sorudur.

Kendimize baktığımızda, devrimci demokrasinin bütün unsurlarıyla uygulanamadığını görmekteyiz. Örgütlülüğümüz içinde yer alan unsurların kendi kendilerini yönetebilmelerinin gerçekleşebileceği bir platformun hala yaratılamadığını da söyleyebiliriz. Öte yandan, tüm Devrimci İşçi taraftarlarının, politikaların üretilmesine, kararların alınmasına aktif katılımının sağlanamadıgı da açık bir gerçekliktir.

Az sayıdaki insanın, çoğu zamanda birkaç kişinin politika üretip, karar aldığı, geride kalan çok sayıda insanın ise alınan bu kararları uygulayanlar haline dönüştüğü bir siyasi hareket görünümü, devrimci mücadelenin başarısı ve geleceği için oldukça tehlikeli bir durumdur. Çünkü insanları geliştiren ve yetkinleştiren değil, körelten ve "memur" haline dönüştüren, etken ve üretken değil, edilgen konuma sürükleyen bir örgütlenmenin tıkanma ile karşı karşıya kalması kaçınılmazdır.

Bugün kısmen aşmaya çalıştığımız bu temel eksikliğimizi tümden giderebilmenin yolu, tüm Devrimci İşçi taraftarlarının izlenecek politikaların oluşturulmasına aktif üretici ve bilinçli katılımını sağlamaktan geçer. Demokrasinin bu önemli boyutu bizlerin siyasal yaşantısına ve faaliyetlerimize hakim kılınamadiği sürece, *diğer boyutlarının bir miktar uygulanmasının* herhangi bir anlamı olamaz.

Özgür irade kollektif irade

Devrimci bir örgütlenmenin temel kavramlarından birisi de **KOLLEKTİF İRADEDİR.** Bir devrimci örgütlenme o örgütlenmeyi oluşturan tüm unsurların kollektif iradesini temsil edebilmelidir. Bu ise ancak, siyasal katılımın yaşandığı süreçlerde gerçekleşebilir. Kollektif irade, ancak, örgütün tüm unsurlarının karar alma süreçlerine -özgür iradeleri ile- katılmaları halinde oluşabilir.
şabilir. Tek tek bireylerin özgür iradeleri ile hareket edebilmeleri ve karar alma süreçlerine katılabilmeleri ise, özgür iradelerini kollektif iradenin bir parçası olarak görmeleri ve ortak iradeyi tanımaları ile mümkün olabilir.

Bir örgüt, siyasal, sosyal v.b konulardaki görüşlerini örgütün tüm unsurlarına kavrattığı, aynı unsurların her konudaki düşüncelerini özgürce söyleyebilecekleri, savunabilecekleri ortamı yarattığı ve farklı düşüncelerin de dile getirilebileceği bir örgüt olduğu ölçüde gelişir, güçlenir. Bu anlamda da devrimci bir örgüt olma fonksiyonunu yerine getirir.

Tek tek bireylerin aynı amaç uğruna özgür iradelerini birleştirmelerinin bir ifadesi olan kollektif iradenin kuşkusuz bir **YAPTIRIM GÜCÜ** olacaktır. Bu yaptırım gücünün (Kapitalist bir işletmedeki yada devrimci olmayan örgütlerdeki gibi) emir-kumanda ilişkisine değil, gönüllülüğe dayanması gerektiği açıktır. Kollektif iradenin ve onu temsil eden yapıların, organların sahip olduğu bu yaptırım gücünün süreç içinde emir-kumanda ilişkisine ya da salt bir disiplin olayına dönüşmemesi için yetki ve sorumluluğun en geniş arkadaş grubuna dağıtılması gerekmektedir. Yetki ve sorumluluk bir devrimci örgütlenmede herkes tarafından paylaşılabilen, kullanılabilen şeyler olmalıdır. Yetki ve sorumluluğun ortak hale getirilemediği, paylaştırılıp-dağıtılamadığı örgütlenmelerde demokrasinin en önemli boyutu olan siyasal katılımın gerçekleşemeyeceği açıktır.

Nasıl bir program

Türkiye'li işçiler, ülkelerindeki işsizlik sonucu ve toprakta makineleşmeye bağımlı olarak yurtdışında çalışmaya çıkmışlardır. ve senelerdir işçi olarak çalışmalarına rağmen aile, kültürel, insan ilişkilerinde -zaman zaman- Feodal ilişkiler etkin olur. Burada çalışıp, para biriktirip, biriktirdikleri para ile Türkiye'de kendilerine bir iş sahası kurmayı hayal ederler. Davranışları bu anlamda tipik bir proleter davranışı değildir. Yurt dışındaki sınıfsal konumları işçi iken, Türkiye'de orta sınıf, küçük üretici olurlar. (bir yığın işçi şirketinin batmasına, Türkiye'de orta sınıfların gittikçe yoksullaşmasına ve tekelleşmeye rağmen, kafalarda küçük üretici olma düşüncesi hala mevcuttur.) bunların Türkiye sınıflar mücadelesinde *saf tutmaları büyük ölçü*de bu karaktere denk düşmektedir. Emeklilik, çocukların eğitimi, askerlik v.s gibi gerek Türkiye'den gerekse Almanya'dan kaynaklanan sorunları vardır. Ancak, onları bu sorunlar etrafında örgütleyip hedef gösterme noktasında işlenecek sosyal ve siyasal motifler de onların yapılarındaki karma-

Devamı sayfa 19'da

Almanya'da biz Türkiyeliler

Muhittin

İkinci Dünya Savaşı sonunda, yıkılmış, yakılmış o dev endüstri merkezlerinin bacalarından çıkan dumanların etrafı kirletip zehirlerini saçamadığı bir Avrupa çıkıyordu karşımıza... İnsanlar ise, gözlerini birbirleri üzerine dikip bakışarak **"Neler yapabiliriz, bu yoksulluk ve çekilen acıları nasıl unutacağız?"** diye düşünürlerken, o önceleri dönen çarkların sahte sahipleri tekrar sahneye çıkarak, oyunlarına kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Endüstrimizi yeniden ve eskisinden daha da güçlü kurmalıyız, bunun için gecemizi gündüzümüze katmalıyız, diyen eski Nazi artığı teknokrat ve bürokratların da belli bir kesimi, belli sloganlara sarılarak ortalıkta dolaşmaya başladılar. Sistemin bey koltuğuna oturan ABD, Almanya'nın Sovyetlere karşı, Batı Avrupa'nın kalesi durumuna getirilmesi propagandasını yayarak, Alman işçi ve emekçilerini yeniden ilik ve kemiklerine kadar sömürme politikası uygulanmaya başlandı. Öyle bir zaman geldi ki, artık elde olan işgücü ihtiyaca cevap veremez oldu. Çünkü savaşta milyonlarca insan katledilmişti.

Bunun üzerine, sınıf mücadelesinin düşük ve işgücünün de ucuz olduğu ülkelerden işçi getirtme gündeme geldi. Buna en uygun olanlar da Akdeniz ülkeleriydi.

60'lı yıllardan itibaren, Türkiye bu ıs için biçilmiş kaftandı ve Türkiye'den işçi getirtilmeye başlandı. 70'li yıllarla birlikte Türkiye'deki *sınıf mücadelesinin* yükselmesine paralel olarak, Avrupa'daki Türkiyeliler arasında da bir kaynaşma, politikleşme gündeme geldi. Bu hareketlenmeler sonunda çeşitli bölgelerde çeşitli dernekleşmelere gidildi ve çeşitli siyasi güçlerin yurtdışında da uzantıları oluşturuldu.

Bizim yurtdışındaki oluşumumuz 1978'lere rastlar. Ozamanlar hep Türkiyeliydik. Zaman içinde bir baktık ki, buraya yerleşmişiz.

Türkiye'de hareketimizin geniş kitleler arasında yankı uyandırması, büyük sempati toplaması, ülke sathında yagın siyasi bir güç olması, Devrimci İşçi'nin de Avrupa'da çok kısa bir sürede gelişerek siyasi bir güç haline dönüşmesini sağladı. Fakat bu siyasi gücün araç ve gereçlerini bulup uygulamada yetersiz kaldık. Bu araç ve gereçleri bulup, uygulayacak kadroları aynı hız ve şekilde yetiştiremediğimiz için, hareketimiz belli bir yerde tıkandı, bir üst örgütlenmeye sıçrama yapamadı. Bunun da belli sebepleri vardı:

a) *Türkiye'deki 12 Eylül 1980* darbesi, b) Almanya'daki ekonomik kriz.

a) 12 Eylül'deki askeri faşist darbeden sonra, yurtdışındaki genç hareketimizin görevlerinde belli bir değişiklik gündeme gelip dayandı. Tüm güçlerimizi bu pratik görevleri çözmek için, var olan bütün olanakları kullanarak Avrupa kamuoyunda Cuntanın faşist yüzünün açığa çıkarılması işini önüne koyan devrimci hareketimiz başarılı bir sınav verdi. Fakat işler bitmek tükenmek bilmiyor, hayat devam ediyordu.

b) Tüekiye'ye yönelik görevlemizi yaparken Almanya'daki sınıf mücadelesi durmuş değildi ve buraya yönelik sorunlarımız katmerleşmiş, kangren olmuştu. Ekonomik kriz hükümetleri devirmiş, hükümetler kurdurmuştu. Yabancılar sorunu ise, artık dışarılarda dolaşan birileri değil, eşikten içeri girmiş, bizden biri olmuştu. Bizler ise, günlük pratik işlerin içinde koşturan bir konumdaydık.

Hareketimiz işlerin yapılmasını söylüyor, bizler de yapıyorduk. Türkiye'ye yönelik işlerimizde bir çok bölgede Alman arkadaşlarla dayanışma hareketini sağlayarak at başı gidiyorduk. Bu dayanışma hareketi de belli bir noktada eski cazipliğini kaybetti ve Alman arkadaşlar artık yavaş yavaş çekilmeye başladılar. Sebebi ise, bu arkadaşlarla işlerin örgütlenmesi konusunda, onlarla tartışarak ikna edecek yeterli Almanca bilen ve aynı zamanda da olaylara siyasi bakan arkadaşların az olması, olanların bu işi yeterince kavrayamamaları olarak sayabiliriz.

DERNEKLERİMİZDEKİ DURUM

Başlangıçtan itibaren bölgelerde çalışma yapan arkadaşların bazıları, *Devrimci İşçi ile bölgeler* arası ilişkileri yürütmeye başladılar. Bu çalışmaları yapan arkadaşlar, yapılan *tartışmaları zaman* zaman bölgelere aktarıp tartışmaya gerek görmeden pratiğe geçirilmesine çalışıldı. Zaman zaman da sadece gerekli gördükleri arkadaşlarla işleri yapmaya başladılar. Devrimci İşçi ile ilişkiyi yürüten arkadaşlarla bölgedeki arkadaşlar arasındaki uyumsuzluk pratik faaliyetlerde de kendini gösteriyordu. Bu uyumsuzluk belli bir süre sonunda, işlerin nasıl örgütleneceği konusunda kendini dayatıyordu.

Derneklerdeki kitlelerin siyasi yetersizliği sonucu, işlerin örgütlenmesi tıkanıklığa uğruyordu. Kitlelerin büyük bir bölümü ille de yukarıdan emir verilmesi (daha doğrusu işlerin örgütlenmesi işini merkezle ilişkili arkadaşların yapması) eğilimindeler.

İşler böyle olunca, hiç kimsenin kendiliğinden işlere sarılıp insiyatif koyması veya geliştirmesi mümkün olamıyor. Bu da derneklerimizde, dernek örgütlenmesi yerine kişilerin örgütlenmesini karşımıza çıkarıyor. Bu arkadaşlar da bu durumdan memnun görünüyorlar. Söze başlayınca olayların üzerine gitmek yerine, bir sürü ajiteli, süslü ve görevlerimizin pratik yönüne ışık tutmayan geçiştirmelerle, uyumlu,iknalı ve yapıcı olmadığından, siyasi şiarımız olan **"devrimci bir örgütsel çalışma, kollektiflik temeli üzerinde yükselmek zorundadır; - kollektif tartışma, kollektif yönetim,mutlaka belirli ve sistemli bir görev bölüşümü, kollektif sorumluluk ve disiplin"** hayata geçirilememektedir. Bundan dolayıdır ki, dernekler kitlelerin olmaktan çıkıp, kişilerin malıymış gibi bir durum ortaya çıkmaktadır.

Bu olguyu kırıp kitleleri söz sahibi yapmak, kitlelerin karar verebilmelerini sağlamak pek de kolay olmuyor. Fakat bu durumu sağlamak zorundayız. Bu iş ne sadece tabanın zorlaması ile ve ne de tek başına Devrimci İşçinin zorlamasıyla başarılabilir. Devrimci İşçi doğrudan derneklerle ilişkiye geçerek, dernekler ise bölgelerindeki işlerin yapılabilmesi ve edinmiş oldukları tecrü beleri ile, Devrimci İşçiyle uyumlu bir tartışma yaparak, yani görüş alışverişinin sıklaştırarak geleceğe yönelik işlerin kotarılması doğrultusunda yukarıdaki siyasi şiarımızı hayata geçirebiliriz. Geçirmek zorundayız da...

Demokratik merkeziyetçilikte önemli olan, eleştirilerin kademelerden geçerek doruğa ulaştıktan sonra, genel politikaya katkıda bulunmasıdır. Taban ve tavan arasındaki canlı alış veriş ancak böyle sağlanır. Bu yapılmaz, daha doğrusu eleştiri, örgüt çalışmasının yapıcı ögelerinden biri haline getirilmezse, alt kademelerdeki bütün *tartışmalar kişisel* bir iç boşaltmaktan başka bir işe yaramaz.

Tabanla tavan arasındaki uyumlu çalışma, aynı zamanda bölgelerdeki işlerin de uyumlu yürümesini sağlayacak kanısındayız.

"Sosyalizm, uğruna övgüler düzülerek kazanılmaz. Gelecek güzel günlere ait nutuklar atılarak da sosyalist olunmaz. Gerek sosyalist olmak, gerekse sosyalizm uğruna mücadele, son derece pratik sorundur."

NEREDEN BAŞLAMALIYIZ

Herşeyden önce şu soruları kendimize sormalıyız:

Bizler kimleriz?

Neredeyiz?

Ne yapmak istiyoruz?

Çalışmalarımızı ne ile bütünleştireceğiz?

Bu sorular daha da çoğaltılarak çözümler aranabilir.

Yukarıdaki sorulara kısa cevaplar arayalım.

Bizler, ülkemizdeki ekonomik durum nedeniyle yaşamını yurtdışında devam ettirmek zorunda bırakılan Türkiye *ve Kürdistan'lı* devrimcileriz. Sosyo-ekonomik yapı bakımından kendi ülkemizden çok farklı, emperyalist sistemin temel direklerinden birisi ve metropol bir ülke olan F.Almanyadayız. Burada biz Türkiye'lilerin görevleri: a) Buraya (Almanya'ya) yönelik, b) Türkiye'ye yönelik olmak üzere iki temeldedir.

a) Bizlerin burada Almanya'ya ilişkin bir çok *sorunlarımız* var. Bu sorunlardan yola çıkarak pratik şeyler yapmalıyız. Bunların en güncellerinden başlanmalı ve ileriye dönük bir çok sorun ortaya konmalı, tartışılmalı, bu tartışmalar içinde berraklaştırılmalı ve pratiğe uygun hale dönüştürülmelidir. Çünkü pratiğe uyacak, pratikte işimize yarayıp, gelecekte bizleri aydınlatacak, çalışmalarımızda bizlere yol gösterecek bir tartışma olmalıdır. Onun için tartışmalarımızdaki yön ileriye dönük ve yaratıcı olmak zorundadır. Nerede olduğumuzu ve yaşadığımız toplumun yapısını (emperyalist *sistemi) A'sından Z'sine* kadar doğru değerlendirip, bu sisteme *uyacak* şekilde çözümler getirmemiz yönünde olmalıdır.

Biz yabancıların sorunları ne dün başladı, ne de yarın bitecektir. Bu sorunlar yabancıların buraya gelmesiyle başlayıp, sistemin değişmesiyle son bulacak sorunlardır. Onun için bu sorunlara yaklaşışımız, bu anlamda olmalıdır. Şunu da hesap etmek zorundayız ki, yarın Türkiye'de devrim olsa bile burada yaşayan Türkiye'lilerin büyük bir çoğunluğu burada kalıcıdır. Devrimciler, ezilen, horlanan, aşağılanan sınıf ve tabakaların sorunlarına sahip çıkmak zorundadırlar.

Bizler yabancıların belli bir ke*siminin burada kalacağı olgusun*dan yola çıkarak geleceğe dönük ekonomik-demokratik hakları konusunda onları eğitmek, aydınlatmakla da görevliyiz. Bunlar yabancı düşmanlığına karşı mü*cadele*, kanunlar karşısında eşit haklara sahip olma, ilticacıların hakları ile seçme ve seçilme hakkını sayabiliriz.

b) Bizler Türkiye'li devrimciler olarak, görevlerimizin başında ve hiç bir zaman da aklımızdan çıkarmadığımız Türkiye *devrimi* diye bir sorunla karşı *karşıyayız.* Düşüncemiz bu sorunumuzu nasıl çözeriz, üzerimize düşen görevi nasıl ve ne şekilde layıkıyla daha iyi yerine getirebiliriz? olmalıdır.

Devrimci hareketimiz bu soruna ilişkin çözüm yolları göstermiştir. a) Maddi destek, b) Dayanışma hareketini güçlendirmek, c) Teknik yardım. Bu sorunlarımızın çözümü de, gelip Almanya'daki sorunlarımızın çözümüne dayanıyor belli ölçülerde. Türkiye'ye yönelik çalışmaların başarısı, buraya yönelik çalışmaların başarısına bağlıdır. Bir çok Türkiye'li genç arkadaşın saatlerce derneklerde oturduğu, fakat hatırı sayılır bir iş yapmadığı açıktır. Bu arkadaşlara gelecekte Türkiye devrimine ilişkin bir çok teknik sorunun halledilmesinde iş düşeceği şüphe götürmez bir gerçektir.

BÜTÜN BUNLARI KİMLERLE BAŞARACAĞIZ

Bu sorunu üç bölümde inceleyebiliriz:

a) Türkiye devrimi açısından Türkiyeli*lerin* birliği,

b) *Türkiye devrimi* açısından Türkiyelilerin ve Almanların dayanışması,

c) Türkiyelilerin ve Alman solunun Almanya'daki sınıf savaşına yönelik birliği.

a) Türkiye devrimine yönelik Türkiyelilerin birliği konusunda önemli sayılabilecek bazı adımlar atıldı. Geçtiğimiz yılın başlarında bizim hareketimizin de içinde yer aldığı yurtdışı anti-faşist birlik komitesi BİRKOM oluşturuldu. BİRKOM *Türkiyeli demokratlara,* anti-faşistlere, devrimcilere ve Avrupa'daki ilerici kamuoyuna büyük ümitler verdi. Fakat süreç içinde bu kitleler BİRKOM'dan umduklarını bulamadılar. BİRKOM, söylediklerini uygulamada güçlüklerle karşılaştı. Bu güçlükleri yenmede yetersiz kaldı. Bu güçlüklerin başında, BİRKOM'un dışında kalan grupların yoğun anti-BİRKOM'culuğu, Alman gerici çevrelerinin baskısı, ve BİRKOM'un içinde yer alan siyasi hareket ve grupların birlik anlayışları, BİRKOM'un siyasi tesbitlerinin hayata geçirilmesinde yetersiz kalmasına neden oldu.

Birlik-mücadele-birlik şiarı Türkiyeli devrimciler açısından çok yeni birşey olduğundan, birliği ve mücadeleyi sadece düşmana karşı bir silah olarak kavrıyorlar. Bu şiar sadece düşmana karşı olmayıp, içimizdeki şeytanı yenme ve sosyalist demokrasiyi uygulama şiarıdır aynı zamanda.

İsteğimiz, gelecek günlerde BİRKOM'un kendisine bir çeki düzen verip görevlerinin hayata *geçirilmesinde atılım* yapmasıdır.

b) Türkiyeli ve Alman solunun Türkiye devrimine ilişkin dayanışması konusu üzerine çok şeyler söylendi. Çok sözü edilen ve biz Türkiyelilerin de can alıcı sorunlarının başında gelen bir olgu olmasına rağmen, önemli sayılabilecek bir dayanışma hareketi de yaratılamadı.

Bu konuda sadece Alman solunu suçlamak sanırız olaylara objektif bakmaktan ziyade görevden kaçmak olur. Bir kısım Türkiyeli sol grup hala 12 Eylül öncesi Türkiye'sinde yaşıyor. Dayanışma hareketinin önemini dahi kavrayamamış, bir kısmı buraya entegre olmuş. Dayanışma hareketini güçlendirmek Türkiye devrimine yönelik görevlerimizin başında gelmektedir. Bu tabi ki bugünkü bakış açısıyla, böyle ko*laydan çözülecek* bir sorun değildir.

Bazı tartışmalarda Almanya'da örgütlü bir sol hareketin olmadığı söylenip duruluyor. Örgütlü olmasa da ilişkiye geçebileceğimiz bir sürü güç mevcut. Bu güç*ler arasında kiliseleri,* sendikaları, *SPD*'nin sol kesimini, Yeşilleri, barış hareketleri ile çeşitli sol örgütleri ve insiyatifleri sayabiliriz. Dayanışma demek sadece elde silah omuz omuza savaşmak değildir.

c) Türkiyelilerle Alman solunun Almanya'daki sınıf mücadelesine yönelik birliği de -diğer *sorunlar* gibi- çözülebilmiş değil. 82'nin sonbaharındaki hükümet değişikliği bir çok sorunu da beraberinde getirdi. Bu sorunlar, sınıf mücadeleleri sonunda kazanılmış haklardan tutun da, işsiz kalan yabancıların sınırdışı edilmesine kadar uzanıyor.

6 Mart 83'de yapılan yeni seçimlerle birlikte, Kohl hükümetinin bu kazanılmış haklara yönelik saldırıları da onaylanmış oldu. Hükümetin değişmesiyle beraber Almanya'daki *hareketlilik de artı.* Yabancılar olarak bizler ise, bu hareketliliğin içinde cüzi bir varlık dahi gösteremedik. Bu durum daha önceleri de böyleydi. Örneğin Atom santrallerine karşı verilen mücadeleler, Frankfurt'taki havaalanı yapımı, vs.

Mart ayı başında Kohl hükümetinin yabancılar komisyonu, yaptığı çalışmaları kamuoyuna açıkladıktan sonra çeşitli basın yayın organlarında, çeşitli kişi, kuruluş ve örgütler tarafından sert eleştirilere uğradı. Almanya'da Devrimci Sol yasaklanarak dernekleri kapatıldı. Şimdi sıra diğerlerinde sanırız. Çeşitli iş yerleri yüzbinlerce işçiyi sokağa attı. Şimdi de sayım işleriyle uğraşıyor. Bu ve benzeri sorunlar nedeniyle Almanya, huzur *ve refah ülkesi olmak*tan çıkıp büyük çalkantıların, karışıklıkların at oynattığı bir ülke durumuna dönüşüyor.

Tüm bunlara karşı ise, geniş kesimler Alman burjuvazisine karşı muhalefeti örgütlemeye çalışıyorlar. Yeşiller 27 sandalye ile mecliste önemli sayılabilecek bir güç durumunda.

Biz yabancılar burada politik *bir güç olmak* istiyorsak (ki kesinlikle başarmak zorundayız) politik hareketlerin içinde, onların bir parçası olmalıyız. Olmak zorundayız... Buradaki politik güçlerden biri olamazsak, buradaki demokratik haklarımızın korunmasını ve genişletilmesini de sağlayamayız. Bunların başında da seçme ve seçilme hakkımız gelmektedir.

Bunlar ve bunlara benzeyen tüm konularda yerli ve yabancıların ortak örgütlenmeleri, ortak mücadelelerine ilişkin araç ve gereçlerin bir an önce yaratılmasını sağlamalıyız. Daha uzun zaman *beklemeye* sanırız gerek yok.

Fabrika hazır, makinalar da... Monte edip üretime geçmek ise bizlere (Alman *ve yabancı anti*faşistlere) düşüyor.

O halde görev başına!

ÖDEMELER İÇİN:

Postscheckamt Köln
L. Ulusal, Konto Nr. 322919-509

Stadtsparkasse Köln
L. Ulusal, Konto Nr. 144913217
BLZ.: 37 05 01 98

IMPRESSUM

Devrimci İşçi, V.i.S.d.P.: S. Akhan
Schildergasse 101 a, 5 Köln 1

Auflage : 10.000
Erscheinungsdatum : 5.7.1983

Dernek çalışmaları ve kültürel değerler

Yurtdışında ikibuçuk milyonun üzerinde Türkiyeli yaşamaktadır. Bunlar Avrupanın çeşitli ülkelerinde, Libya'da, Arabistanda hatta Avustralya'da göçmen işçiler olarak yaşamlarını sürdürmektedirler. En yoğun olarakta Almanya'da yaşayan Türkiyeli işçiler, özellikle altmışlı yılların başından itibaren ülkedeki işsizlik ve tekellerin ucuz işçi talepleri sonucunda ülke dışına akmaya başlamışlardır. Ve doğaldırki sayıları ikibuçuk milyonun üzerindeki bu insanlar çalışmak zorunda oldukları ülkelere, kendi gelenek göreneklerini, kendi yaşam biçimlerini, kültürlerini de beraberlerinde taşıdılar. Ve uzun zamandır kendi yaşam biçimlerini sürdürdüler, sürdürmekteler. Ne varki kendi kültürleriyle, yaşadıkları ülkenin kültürü arasındaki derin uçurum onları o ülke insanıyla birlikte yaşamaktan önemli ölçüde alıkoymuştur. Birlikte yaşamanın koşullarının yaratılmamış olmasında ısrarla kendi geleneksel yaşam biçiminide dayatan Türkiyelilerin rolünün yanında yaşadıkları ülkenin egemen güçlerinin engelleyici tutumunu gözardı etmemek gerek. Kendi kültürlerini yaşatmalarına izin verdikleri halde öteyandan özellikle Türkiyeli işçileri yeren, uyum göstermekte ne kadar çok zorluk çektiklerini anlatan fakat hiç bir zaman onların uyum gösterebilmelerini sağlamak için gerekli çabayı sarfetmeyen, onların yaşam biçimleriyle alay edecek kadar ileri giden bir yol izlemekten geri kalmamaktadırlar. Bu yollada yabancı düşmanlığına yeşil ışıklar yakmaktadır.

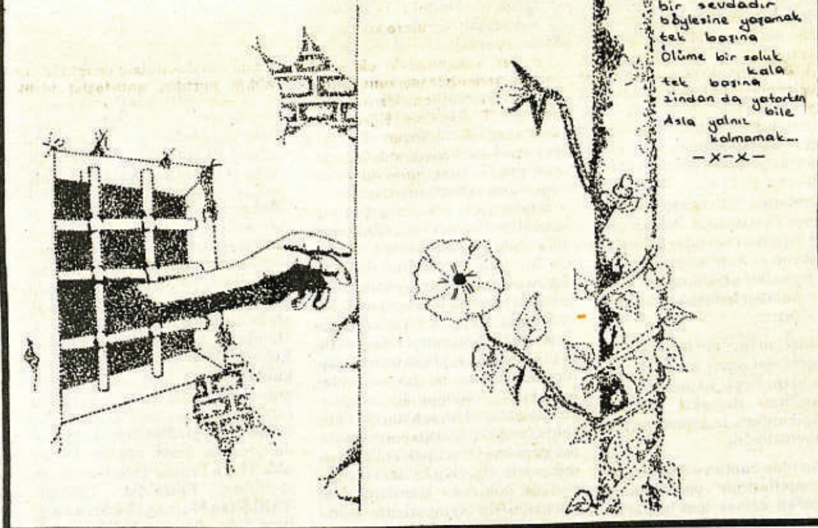
Birlikte yaşamak istedikleri toplumdan gördükleri baskılar sonucunda ister istemez getolaşmak zorunda kalan bu insanların kültürü getolaşma nedeniyle besinsiz kalmaya başlamıştır. Bir üst yapı kurumu olan kültür ise her üst yapı kurumu gibi alttan doğru beslenmezse yozlaşıp yabancılaşacak ve zamanlada yok olacaktır.

Türkiyeli göçmen işçilerin beraberlerinde getirdikleri kültürü böylesi bir durumla karşı karşıyadır. O nedenledirki kendi diliyle müziği, folkloruyla, hikayesi, fıkrası, romanıyla, resmiyle, geleneksel yaşam biçimiyle yaşadığı toplumdan izole bir şekilde kendileriyle baş başa kalan Türkiyeliler, göçmenliğin beraberinde getirdiği dezavantajları asgari ölçüde de olsa ortadan kaldırıp, yaşadıkları toplumla kendi aralarındaki insani ilişkilerini zorlayıp geliştiremedikleri sürece kültürlerini getolara gömmek zorunda kalacaklardır.

Birinci kuşağın buralara taşıdığı kültürel değerleri yaşatacak, iki kültür arasındaki (Türkiyelilerin kültürü ile yaşadıkları toplumun kültürü arasında) alış verişte önemli rol oynayacak ikinci kuşak ne birinci neslin getirdiği kültüre nede yaşadıkları toplumun kültürüne adapte olmuş değillerdir. Oysa ikinci neslin kuracağı toplum ilişkileri ve bu nedenle yaşamın içerisine girilmesi sayesinde getolara sıkışmış kültürel değerlerin beslenmesi belli ölçülerde sağlanmış olacaktır. İşte bu noktadan hareketle ikinci neslin kültürel eğitimine önem vermek onları kültürel değerlerle *donatmak gerekmektedir*. Gerek yaşadıkları toplumun gerekse birinci neslin taşıdığı kültürel değerleri kavramasına itici güç gerekmektedir. Onun içinde, içinde yaşadığımız topluma uyum göstermede, o toplumla beraber yaşayabilmenin koşullarının yaratılmasında o toplumun itici rol oynaması gerekmektedir Ama ne varki tam tersine o toplum göçmen işçileri dışarı iten bir rolü tercih etmektedir. O rol ona oynattırılmaktadır.

Egemen güçler böylesi bir görevi hiç bir zaman kendilerine hedef olarak seçmemişler aksine o boşluğu, o deliği dahada genişletmenin politikalarını çizmişlerdir. Yani yabancıların kendi toplumlarına uyum gösterebilmesinin, yabancıların kültürleriyle kendi kültürlerinin alış verişinin sağlanmasının önünde başlıca engeli teşkil etmiştir. Özellikle Türkiyelileri ilkel kaba, uyumsuz insanlar olarak gösterip onları izole etmeye çalışmaktadırlar. İzledikleri politikalar özellikle ikinci neslin eğitimi, topluma uyum göstermelerini sağlayacak politikaları ise onları birer ucuz, vasıfsız sınırlı hakları olan köleler haline getirmek olmuştur. (örnek MBES kursları) duruma ne yabancı nede yaşadığımız ülke solu gerçek anlamda müdahale edememiştir. Yurtdışındaki Türkiye solunun örgütlenmeleri bu insanları değerlendirecek onları bulundukları boşluktan kurtaracak, yaşadıkları toplumdaki insanlarla ilişkilerini düzenleyecek, iki kültürün alış verişini sağlayacak, böylece birinci neslin getirdiği kültürel değerleri geliştirebilecek programlardan yoksundurlar. Bu programlar daha fazla vakit kaybedilmeden çizilmeli ve yaşama uygulanmalıdır. Aksi taktirde aynı zamanda kültürel çalışmalarında yapıldığı dernekler; getolara gömülmek üzere mezarı kazılan kültürel değerlerin gömü işlemini yapmaya devam edeceklerdir.

İdam cezası verilen bir arkadaşın dışardakilere mesajı

İDAMLIK BABA

Hücum ADALI

Ağaları besleyen biziz.
Bela edip başımıza saranda.
Yıkacakta vardır elbet,
Ama
Henüz haberi yok karnımda'ki
yavrıdan.
Yavrınında yok bir haberi,
bu davada ölecek babasından.
- Ana olarak ben biliyorum'ya
Soluklar tek tek,
soluklar kesik, kesik,
soluklar ateş gibi alınıp
verilmede.
Yüreği kuş gibi titreten,
diş gıcırtısı
Bıçaklar bilenmiş yürekler
doğramaya,
son sözünü söylememişti.
Idamlık baba.
Acı, acı birşeyler düşündü
sehpasında.
- Şimşek'in hızı gibi.
DEDİ: Doğacak yavrular için.
- Tükürdü yüzüne cellatın.
YOK:
Yok onların haberi
karnımdaki yavrudan.
Benzemeyecektir elbet'te.
Ne demirin tuncuna
Ne amerikan piçine.
Bir bardak dopdolu zehirden.
Bir bardak, bir damla ister.
Bir bardak taşı verecek,
kanlı bir dava için.
Kana, kan için.
Üstüne inmeye hazır olacak
AVININ
Kanlı bir kartal gibi
Ben değilsem anlatan
Anlayacak'tır caaltısından
ÖZGÜRCE
VE
Ayna gibi akıp giden sudan.

Kültür faaliyetleri

"Biz halkız yeniden doğarız ölümlerde"

Derneğimizin kültürel çalışmaları tiyatro ve folklor olmak üzere iki, alanda sürdürüldü. Her iki alanda görev alan arkadaşlar derneğimizin üyesi ve diğer pratik çalışmalarda da faaliyet gösterenlerden oluşuyor.

Tiyatro çalışmasına katılmak isteyen arkadaşlarla biraraya geldiğimizde, hangi oyunu oynayabileceğimiz konusunda fazla seçeneğimiz voktu. Elimizde bulunan **"BİZ HALKIZ, YENİDEN DOĞARIZ ÖLÜMLERDE"** oyunu, rol almak isteyen arkadaşların hemen hemen tümünün ilk kez tiyatro faaliyetinde bulunacağı göz önüne alındığında çok yoğun ve uzun bir dönemi içine alan bir prova sürecini gerektiriyordu. Nitekim öyle oldu. Dört aylık bir çalışma sonunda bazı teknik yetersizliklerle birlikte oyunu hazır hale getirdik. Lyon bölgesi D. işçi sempatizanı arkadaşların düzenlediği geceye katıldık. İlk kez sahneye çıkmamıza birçok eksikliğe rağmen oyun Türkiye'liler tarafından beğenildi. Görev alan arkadaşlar için bu sahne deneyimi, eksikliklerimizin belirlenmesi, teknik ve pratik yetersizliklerimizin görülmesi, düzeltilmesi anlamında olumlu ve yararlı oldu. Başında da da belirttiğimiz gibi oyun seçme olanağımızın olmadığı bir aşamada çalışmasına başladığımız bu oyun, gerek Türkiye'de, gerekse avrupa'nın çeşitli yerlerinde birçok kereler sahnelenmiş bir oyundu. Bu nedenle Lyon gecesinden sonra tiyatro görevi alan arkadaşlarla yaptığımız değerlendirme toplantısında, yeni piyeslerin bulunması doğrultusunda çaba göstermemizin gerekliğini vurguladık. Hazırlayacağımız yeni oyunun Türkiye'lilerin daha önce izlemediği ve 12 Eylül sonrası yaşanan gerçekleri işleyen daha güncel nitelikli olması gerekliydi.

Yaklaşık dört aydır yaptığımız araştırmalardan olumlu sonuç alamadık. Hazır bir tiyatro metni elimize geçmediği için bu çalışma durdurulmak zorunda kaldı. Almanya'nın çeşitli birimlerinde tiyatro çalışması yürüten arkadaşların veya D. İşçi Kültür Komitesinin bu ihtiyacımıza cevap vermesi halinde yeniden çalışmalarımız sürecek.

Tiyatroyla aynı döneme rastlayan folklor çalışması öncelikle bu işe gönüllü arkadaşlarla öğrenildikten sonra gecelere çıkacak esas ekip belirlendi. İlk kez İran'lı Halkın Fedai'lerinin düzenlediği gecede sahneye çıktık. Bunun ardından Lyon Kültür gecesine katıldık. Son olarak ta Citroen İşçilerinin bayramına çağrıldık, katıldık. Folklor çalışmaları, birimimize gelen folklorcu bir arkadaşın yönlendirmesiyle farklı bölgelerin oyunlarını içeren bir biçimle sürdürülüyor.

HAYDİ İLERİYE DÖNELİM

Dönüyor kara bulutlarıyla hava
Dönüyor güneş yıldızlar ve Dünya
Dönüyor yuvarlanan misket,
Bir biriyle çapışarak
değişerek
kaynaşarak
Dönüyor savrulan rüzgarda toz
sürüsü.
Yıkıyor yeri, göğü gök gürültüsü.
Ve dönüyor elimdeki kızıl kalem
yuvarlaklar çizerek,
gerçekleri dizerek.
Kara bir kalem kırılıyor ardından
idam diyerek,
Üstten alta emirlerle dönerek.
Dönüyor yağlı ilmiklerin ucundan
Beyini, sol memenin altindaki
neferi
birden durmuş,
Dağ gibi kalıbıyla yiğit.
Dönüyor
büyük emir,
kara zulüm,
kalın kelepçe,
paslı zincir,
koca elleriyle ölüm.
Dönüyor denizde, okyanusta
Silah elde savaşanların anıları
dağlarla
canlarla
cellatlarla.
Ya sen; sen ne duruyorsun?
Dönüyor ölenler
öldükce dirilenler,
-direnerek can verenlerin ihtilalcı
ruhu
-akan kanların alınmamış hesabı
Dönüyor başında halkların
Martlı, Eylüllü faşist cunta.
Dönüyor
gece gündüze,
ay ateşe,
halklar haklı savaşına,
birlik ve kurtuluşları yoluna.
Ya sen;
sen olduğun yerde,
kararsızca dönüp duruyorsun?

Ebingen'den Yaşar.
3. 5. 1983

Nejdet'e

Sen düştüğün gün militanım
Kalbimize bir hançer gibi
saplanmıştı
Kapkaranlıktı o gün yeryüzü
Bulutlar simsiyah(!)
Hücrende kan doluydu
öbek öbek tortulaşmış, kurumuş
ama kıpkızıl!
öldürüldüğünü söylüyorlardı
militanım
Hain korkak bir sesle titreyerek
Seni kalbimize gömdük
ruhumuza bilincimize
Seni kitaplara gömdük(!)
gök mavisine
Sen burgu gibi delerek karanlığı
Bir meşalesin elimizde

Halis

ÇIÇEK YETİŞMEZ

Satır araları boş,
Kaldırım taşları gibi
dizilişinden belli

Çiçek yetişmez, Kaldırımlarda
Uzun, uzadıya ölüler yatar.
Ömrünün baharından, Kurtuluşa
açılan yollara...

Satır araları boş,
Kaldırım taşları gibi
dizilişinden belli.

Çiçek yetişmez, Onların
Kan veren avuçlarında.
Ölüme övgü dizerler, Vurulan her
keklilğin
Yaralı kanatlarına...

Ölüme övgü dizerler,
Vurulan her kekliğin
Yaralı kanatlarına...

Satır araları boş,
Kaldırım taşları gibi
dizilişinden belli.

Hamburg

11 Haziran idamları, işkenceleri ve katliamları protesto yürüyüşü

Yürüyüş 2 bine yakın Alman, Türk, Kürt devrimci ve demokratının katılımıyla sabah saat 10'da Dammtor'da başladı.

Birbirlerine bağlı üç hedefe yönelik olarak: Faşsit Cunta'nın tutuklu bulunan devrimci yoldaşlarımıza ve halklarımıza yönelik saldırılarını, Irak Kürdistanında yaşayan Kürt halkına ve Türkiye Kürdistanlı devrimci demokratları yok etmek için düzenlediği baskını, Hüseyin İnci ve yurtdışındaki diğer devrimciler üzerindeki anti-demokratik uygulamaları teşhir ve protesto konuşmaları yapıldı. Tek bir yürek, tek bir yumruk attığımız kavga sloganları tüm sokaklarda yankılandı.

Güçlü bir protesto ve egemen sınıflara karşı gövde gösterisi olan bu yürüyüş, önce Hüseyin İnci'nin kaldığı cezaevinin önüne kadar geldi. Yürüyüş burada 10 dakikalık bir konuşma ve adeta hapishane duvarlarını yıkarcasına anlamlı ve kavgacı sloganlarla (Hüseyin'e özgürlük) herkesin ilgi ve sempatisini kazandı.

Altona'ya gelen yürüyüşçüler yürüyüş konuşması bitene kadar alanda kaldılar. Almanca konuşmayı GAL milletvekili Regula Schmit Bot yaptı. Ayrıca arkadaşımızın karısı ve yürüyüş tertip komitesi adına Türkçe konuşmalar yapıldı.

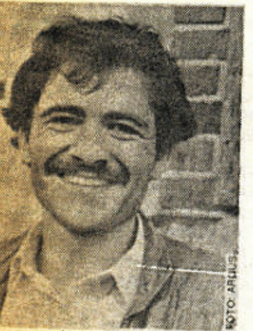
Yürüyüşün *en* anlamlı yanı Alman anti-faşistlerinin Türkiye'lilerden daha yoğun ve en az okadar duyarlı, sorumlu davranmalarıydı. Özetle gerek katılım gerek coşku, disiplin ve propaganda açısından oldukça olumlu, başarılı bir yürüyüş olarak değerlendiriyoruz.

Not: Bir hata veya eksikliğimiz, yürüyüşün politik tutuklularla dayanışma için tek eylem olarak ele alınmasıdır. Oysa, yürüyüş yörenizde başlattığımız kampanya çalışmalarının en doruk noktaya çıkarıldığı bir eylem olmalıydı.

Devrimci selamlar

Hamburg Devrimci İşçi

HÜSEYİN İNCİ ÖZGÜR

24 Mayıs 1983 tarihinde Devrimci Yol sempatizanı Hüseyin İnci arkadaşımız cuntanın isteği üzerine evine sabahın erken saatlerinde yapılan bir baskınla Türkiye'ye gönderilmek üzere Interpol tarafından tutuklandı. Tutuklama nedeni olarak 3.9.1978 tarihinde sivil faşistlerin Sivas-Alibaba halkına yönelik saldırısı sırasında azılı bir faşist olan Muhlis ...nay'ı öldürmeye tam teşebbüse ...dım ettiği ileri sürülmüştür.

Bu iddia asılsız ve bir safsatadan ibarettir. Tutuklama kararının çıkarıldığı dönemde arkadaşımız Sivas Eğitim Enstütüsünde öğrenimini sürdürmekte idi. Kendisi belirli bir süre de öğretmenlik yapmıştır. Almanya'ya yasal yollardan gelmiş, burada da yasal *yollardan kalmaktadır.* Arkadaşımızın üçbuçuk senelik bir aradan sonra tutuklanmasının nedeni bizce açıktır. Bu olay bize göre yurtdışındaki demokratik muhalefetin susturulmak istenmesinin bir göstergesidir.

Arkadaşımız Hüseyin İnci'nin tutuklanmasından hemen sonra yapılacak ilk iş bu olaydan en duyarlı kesimleri bilgilendirmek ve harekete geçirmekti. Bizler

aynı tarihlerde Türkiye'deki politik tutuklularla dayanışma kampanyasını başlatmıştık ve bu *kampanya* için *derneğimizde* bir toplantı düzenlenmişti. Bize göre bu iki olayı birlikte işlemek mümkündü.

Toplantıya BİRKOM, D.Çizgi, Proleter Dayanışma, Alman anti-faşist örgütleri ve diğer Türkiye'li demokratlar katılmıştı. Toplantı ve gelişmeleri açıklamadan evvel birkaç noktayı belirlemekte yarar görüyoruz.

1- Hüseyin İnci'nin faşist cuntaya iadesi devrimci bir arkadaşımızın idam veya hapis cezasına çarptırılması demekti. Arkadaşımızin cuntaya iadesine müsaade etmemeliydik.

2- Bu olay cunta ve Alman egemen sınıflarının yurtdışındaki muhalefeti ezmek için başlattıkları kampanyanın bir parçasıydı ve bu nedenle sol ve demokratik kesimlerin bir karşı atak geliştirerek bu saldırıyı geri teptirmesi zorunluydu.

3- Hüseyin İnci olayı birey görünümlü, özünde ise Alman devleti ile Türkiye'li ve Alman anti-faşistleri arasındaki bir mevzi savaşı anlamında geniş bir muhtevaya ve değere sahipti. Hüseyin'in iadesi, en geniş anlamıyla Alman egemen sınıflarının kazandığı, bizlerin kaybettiği anlamına, tersi ise Alman egemen sınıflarının başaramadığı, bizim kazandığımız *anlamına gelecekti.*

4- Yani Hüseyin'in serbest bırakılması Kürt ve Türk halklarının ve onların davasını savunan binlerce devrimcinin faşizme karşı kavgalarının Avrupa'daki demokratik kamuoyunun nezdinde haklılık kazanması, meşrulaşması demekti.

5- Özellikle Hamburg'da en geniş anti-faşist kesimlerin projektörlerinin Türkiye gerçekliğine ve gericileşen BRD devletine çevrilmesini ve bizlerin aktif desteklenmesini sağlayacak somut bir olaydı.

6- Bu ve bunun gibi nedenlerle **Hüseyin'in kurtarılması tek ve temel amaç değil, temel amaca ulaşmamızı sağlayacak etkili bir araçtı.** Bu denli geniş, çok yönlü ve *zengin bir politik içeriğe* sahip bir olay olması aynı zamanda merkezi platform maddelerinden birisine tam da denk düşmesi (yurtdışındaki devrimcilerin cuntaya iadesine karşı çıkmak) bu eylemi ve Hüseyin İnci olayını birleştirmeyi *gerektiriyordu* ve biz de bunu önerdik.

Teknik komitede süren kısır tartışmalardan sonra nihayet diğer grupları ikna etmeyi başardık.

Aynı gün 100'e yakın Alman arkadaşın *katıldığı* toplantının gündemini politik tutuklularla dayanışma kampanyası, Hüseyin İnci hakkında bilgilendirme, somut pratik işler, görevlerimizin organizesi olarak belirledik.

Başlangıçta olumlu geçen toplantı Hüseyin İnci'nin yakalanması ile ilgili bilgilendirme safhasında bir kaos ortamına dönüştü. Serxwebun'dan arkadaşlar toplantının idam ve işkencelere karşı olduğunu, Devrimci Yol'cu arkadaşların ise toplantıyı Hüseyin İnci'yi kurtarma *toplantısına* dönüştürdüklerini ve bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu(!) anlatmaya başladılar. Her toplantıda ilkel, sekter ve sol çocuksu politikaların yanısıra Devrimci Yol'a karşı mücadele etmek gibi özel bir görevi de yüklenen Hamburg'daki Partizan-Atif sempatizanı arkadaşlar **BİRKOM'da birlikte yer** aldığımız Serxwebun'un itirazını fırsat bilerek Alman örgütlerini ve temel görevini *unutmuşçasına* Devrimci Yol'cuların grupçu tavırlarını teşhire(!) başladı. Örnek, **"biz Devrimci Yol'culan 1980' den beri tanırız, ikinci bir kazık yemeye niyetimiz yok. Biz buraya idamlar için geldik, Hüseyin ikincildir"** vs. dediler.

Bu konudaki görüşlerimizi yazının başında açıklamıştık. İkinci bir olumsuzluk da Alman anti-faşistleriyle ilişkilerimiz ve birlikte nasıl çalışacağımız konularında çıktı.

Partizan-Atif Almanların yürüyüş komitesine alınmasına ve hatta bir önceki toplantıda kabul ettiği Almanlarla birlikte alt çalışma gruplarının oluşturulmasına işlerin de bu komiteler üzerinden organizesini inkar edip karşı çıktılar. Savundukları felsefe ise **"Her kararı biz alırız, Almanlar da bu işlerin hamallığını yapar, beğenmezlerse enternasyonalizmi yadsıyarak(!) çeker giderler".**

D.Çizgi, Proleter Dayanışma vs. grupları da Atif'in baskılanması altında kaldı ve susarak Atif mantığına alet oldular.

Biz bu felsefe ve anlayışları, bu sözleri politik körlük olarak görüyoruz. (Devrimci İşçi-Hamburg)

Bütün bunlar Alman sol ve ilerici grupları arasında bir öfkeye ve haklı bir tepkiye yol açtı. Politik anlamda yanlış da olsa sonuçta toplantıda kalamayacaklarını bildirip teker teker toplantıdan ayrıldılar.

Türkiye'li sol gruplar ama özellikle Hamburg'lu Partizan-Atif taraftarları bu sekter tavırları ile dayanışma hareketinin kapsamını daraltıcı, devrimcilerin ortak mücadelesini bozan ve parçalayan bir konuma düşmüşlerdir. Hamburg'da düzenlediğimiz yürüyüşün organizesi ve sorumluluğu Almanlarsız komitelerde halledilmek zorunda *kalınmıştır.*

Şimdilik bu gruplara garip saplantılar, saçma sapan **"örgütsel ilkeler"** yüzünden ortak iş yapmayı ve enternasyonalist mücadeleyi baltamamaları gerektiğini bir kez daha hatırlatmak istiyoruz.

BİRKOM güçleri de ne olduğumuzu, nerede ve ne için mücadele ettiğimizi, hangi araç ve yöntemleri kullanacağımızı kendilerine bir kez daha sormalıdırlar.

Türkiye'li sol gruplarla Hüseyin İnci olayına politik yaklaşım açılarının yanlışlıkları, birlikte çalışma yapmanın olanaksızlığı *nedeniyle Hüseyin İnci çalışmalarını* Hamburg Devrimci İşçi ve Alman demokratik güçleri ile birlikte yürüttük.

HÜSEYİN İNCİ'YE ÖZGÜRLÜK KAMPANYASI

Hamburg Devrimci İşçi *taraftarları ve Alman anti-faşistlerinden* oluşan bir çalışma grubu ile çalışmalara başladık. Böylesi olaylarda alışılagelmiş eylemlilikler yaptığımız ilk işler oldu. Söyle ki: Basın açıklaması, Türkçe ve Almanca 10 bin'e yakın bildiri dağıtımı, Hamburg Eyalet Savcılığı'na, Hamburg Eyalet Yüksek Mahkemesi'ne ve Bonn'a binlerce protesto telgrafı ve mektubun yollanması, bir imza kampanyasının başlatılması, sürekli toplantılar, bilgilendirme ve günlük pratik faaliyetlerin örgütlendirilmesi çerçevesinde özetleyebiliriz. Bunlara ek Hamburg Alman ve Yabancılar *Eylem Birliği* DAAB devreye sokuldu. DAAB'de çalışan Alman anti-faşist Hella Franke Hüseyin İnci'nin serbest bırakılması için Hamburg belediyesinin karşısında oturma grevi yapma kararı aldı. Hella Franke faşist cuntanın teşhirine, Fatsa'dan Çelteğe, TARİŞ'ten Mamağa kadar sosyalizm için direnen halklarımızın haklı kavgasınınpropagandasına yönelik sergi, bildiri, broşürler ile Hüseyin İnci ve *diğer devrimcilerin* faşist cuntaya iadesini protesto eden pankart ile oturma grevini başlattı. Hella Franke'nin başlattığı grev içerik, ilgi ve destek bağlamlarında *olumlu ilerledi.* TAZ her gün oturma grevindeki gelişmelere sütun ayırdı. GAL milletvekilleri sürekli eylem yerini, eylemciyi ziyaret ettiler. 12 Haziran tarihinde Türkiye'den dönen komisyon üyeleri yaptıkları basın açıklamasında Hüseyin İnci'nin serbest bırakılmasını talep ettiler. Bu eylem için yapılan harcamaları GAL fraksiyonu finanse etti.

Hüseyin İnci'nin Türkiye'de TÖB-DER üyesi, Hamburg'da ekonomi politik bölümünde öğrenci olması, geniş bir öğretmen ve öğrenci kesiminin desteğinin kazanılmasında rol oynadı.

GEW (Öğretmenler Şendikası) ve ai (Uluslararası Af Örgütü) ile ilişki kuruldu ve protesto hareketlerinin çok yönlü geliştirilmesi başarıldı.

Cumhuriyetçi Avukatlar Birliği ortak bir basın açıklaması hazırladı. Arkadaşımızın avukatı Claus Pimming basın açıklaması ve bilgilendirme toplantısı düzenledi.

Hamburg *üniversitesinde* okuyan arkadaşlarımız aracılıgıyla üniversite *gençliği ve çevresi ve* Hüseyin İnci'nin okul arkadaşları ile birlikte onun serbest bırakılması doğrultusunda çalışmalar yapıldı. Oturduğu semtte 300-400 kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe Hüseyin İnci'nin annesi, karışı, çocuğu, kızkardeşi ve ilerici devrimciler katıldı.

Özetle en sol kesimden SPD milletvekillerine, kilise papazlarına ve tek tek demokrat insanlara kadar geniş bir kesimi *kapsamına alan dayanışma kampanyası* örgütledik. Hamburg'un her yerinde eylemlerimizin yankısı dolaştı. İnci'nin serbest bırakılması için aktif mücadelenin sürdürüldüğü bu dönemde Berlin'de C. Kemal Altun'un ilticası kabul edildi.

16 Haziran'da Hüseyin İnci serbest bırakıldı *ve iltica istemi* kabul edildi.

Bu sonuç açıktır ki politik bir zaferdir. Avrupa'daki demokratik *mücadelemizde egemen sınıflardan* dişdişe döğüşe döğüşe kopartarak aldığımız bir mevzidir. Ancak bu devrimciler için zengin ve önemli derslerle dolu bir başlangıçtır.

Sol sekter, birliğiparçalayan örgütlerin yanısıra birliğin somut ifadesi olan BİRKOM da bugün *yeniden* düşünüp bu uğraştan hangi dersler çıkarmaları gerektiğini kendilerine sormalıdırlar.

Hüseyin İnci'nin serbest bırakılmasından bir hafta sonra Hamburg'un kalabalık *semtlerinden* Altona'da bir Fest düzenledik. Hüseyin İnci, avukatı, karısı ve *arkadaşlarının da yer aldığı* Fest'te folklor, müzik gösterileri, basın açıklamaları ve çeşitli konuşmalar yapıldı. Şili'li bir müzik grubu direniş ve yöresel türküleriyle bizlerin yanında olduklarını, daha doğru bir deyişle anti-faşist, anti-emperyalist mücadele görevinin enternasyonalist olduğunu vurguladılar. Sabah 10'dan saat 15'e kadar devam eden Fest, canlı ve kalabalık bir gösteri niteliğinde geçti. Önümüzdeki sürecin daha güçlü *dalgalara* karşı koymaya *hazırlanacağımız,* hazırlanma*mız* gereken bir dönem olduğu bilincindeyiz.

Kampanya ve eylem birliği üzerine

Bilindiği gibi, Şubat ayı sonlarında **"6 Mart Alman Parlamentosu seçimleri"** ve buna bağlı olarak yabancıların gündeme gelmesi ile birlikte, yabancı ve Türkiye'li kuruluş ve örgütlerle **"nelerin yapılıp yapılamayacağı"** tartışmaları başlatıldı. Eylem birliği tartışmaları her nekadar o günlerdeki en güncel sorun olan yabancılar sorunu üzerine yürütülüyorsa da, aynı zamanda Mayıs-Haziran aylarını kapsayan **"idamlara, işkencelere, katliamlara"** karşı bir kampanyanın da başlatılması ve bunun sürekliliğinin sağlanması düşünülmüştü.

6 Mart 1983'de karar alınmasına rağmen kampanya konusunda pratik adımları atabilmek mümkün olmadı. Özellikle tartışma toplantıları -herzamanki gibi- bitmek bilmedi ve anlamsız, soyut tartışmalarla haftalar geçirildi.

Sonuçta, yapılacak eylemler şöyle tesbit edilmişti; Basın toplantısı, basın açıklaması, bildiri, afiş, ortak Standlar, ortak geceler, bölgesel yürüyüşler ve çeşitli komisyonların Türkiye'ye gönderilmesi. Fakat buna rağmen tartışmalar **"bitmek bilmedi"** ve Mayıs başlarına kadar sürdü. Bu noktada yalnız bölgesel yürüyüşler, afiş, bildiri üzerinde karar alınabildi.

Fidef ve Komkar ise daha sonra çeşitli bahanelerle yürüyüşlere katılmayacaklarını açıkladılar. Aynı günlerde (Mayıs sonunda) faşist cuntanın Irak Kürdistanına saldırısı gündeme geldi, PKK Diyarbakır davası 42 idamla, İstanbul HDÖ davası 9 idamla sonuçlandı. TÖB-DER Genel Saymanı Abdullah Gülbudak cezaevinde öldürüldü.

Eylem birliği toplantılarında, verimsiz, üretici olmayan tartışmalar yerine bizler bir miktar bu olayların üzerine gitmeye çalıştık. Bunun sonucu **"Yeşiller"** Parlamento Grubu ile görüşmeler yapıldı. Bir grup milletvekilinin ısrarı sonucu **"Yeşiller"** fraksiyon toplantısında tartışmalar çıktı. Bizim de önerimiz üzerine 4 veya 5 milletvekilinin hemen Türkiye'ye gitmesi ve diplomatik görüşmeler yapmak için girişimlerde bulunması ama bundan sonuç alınamayacağı için daha değişik eylemleri de yapmaları önerisi kabul edildi. Milletvekilleri'nin görüşmeler dışında, Ankara Kızılayda pankart açarak kendilerini zincire vurması önerimiz daha sonra reddedildi ve milletvekillerinin gidip sadece görüşme yapmaları şeklinde bir karar çıktı.

"Yeşillerden" üç milletvekili (Jürgen Reents, Gert Bastian, Otto Schiily) Türkiye'ye gittiler. Ve hiçbir sonuç alamadan döndüler. Aynı günlerde eylem birliği toplantılarına, 3 Haziran'da Bonn'da basın toplantısı, aynı gün öğleden sonra Bonn Türkiye Büyükelçiliği önünde bir gösteri, 6 Haziran ile 10 Haziran tarihleri arasında parlemento önünde **"yasak bölgede"** oturma grevi önerilerini götürdük.

Daha önce yürüyüşlere katılmayacağını açıklayan Komkar bu öneri ve eylemlere dört elle sarıldı ve sonuna kadar destekleyeceğini açıkladı. Ayrıca yürüyüşlere de katılmayı kabul etti. Fidef ise eylemleri, "güçleri oranında" destekleyeceğini açıkladı. Bu arada Partizanda yürüyüşlerden çekileceğini bildirdi!

Basın toplantısı 3 Haziran'da Bonn'da geniş bir katılımla yapıldı. Basın toplantısına Alman basını geniş yer verdi. Öğleden sonra da 350-400 kişinin bir protesto mitingi başarıyla gerçekleştirildi. Basın buna da geniş yer verdi. 6 Haziran günü şimdiye kadar alışılmış eylemlerin dışında başarılı bir eylem gerçekleştirildi: 40 kişi 6 Haziran'da Bonn basın merkezi ve parlemento idare binasının önüne giderek (ki burası hertürlü gösteri, yürüyüş ve toplantıya kapalıdır) ellerinde birer harf yazılı kartonlarla oturmaya başladılar. Harflerin birleşiminde **"STOP DIE TÜRKEI HILFE"** yani **"Türkiye yardımları durdurulsun"** yazıyordu. Kısa zamanda basın etrafı çevirdi. Basın açıklaması dağıtıldı, radyo ile röportaj yapıldı. Bu sırada polis kimlik kontrolü yapmak istedi. O anda Grüne milletvekilleri toplantıdan çıkarak polise müdahale ettiler. Ve harfleri ellerine alarak protestoyu sürdürdüler. Polisin tüm uyarılarına rağmen eylem devam etti ve geniş bir ilgi topladı. Polisin tekrar kimlik kontrolü yapmak istemesi üzerine **"Grüneler"** bir çember oluşturarak, Türkiye'lileri çember içine aldılar ve yasak bölgenin dışına kadar çıkardılar.

Böylece polisin takibine rağmen hiç kimse yakalanmadı. Grüneler geri dönerek pankartları meclis binasına astılar. Meclis başkanının tüm uyarısına rağmen protestoyu sürdürdüler ve yazılar bir gün asılı kaldı.

11 Haziran'da München-Nürnberg-Stuttgart-Frankfurt-Köln-Hannover-Hamburg ve Berlin'de yapılan Mitingler - beklediğimiz gibi - geniş bir katılımla yapılamadı. Buna rağmen yürüyüşlere 10.000 civarında kişi katıldı. Yürüyüşlere Fidef-Komkar-katılmazken, Atif de gereken önemi vermedi. Özellikle Stuttgart-Hannover-Hamburg-Berlin mitingleri olumlu geçti.

Ayrıca, mitinglerin zamanlamasının olumsuz anlamda bir etkisi oldu. Hem belli ölçülerde izin mevsimine rastlaması, hem de Almanya'da politik olarak ölü bir döneme girilmesi yürüyüşlerin gücünü ve etkisini büyük ölçüde azalttı.

Özet olarak; bu kampanya da - bugüne kadar olduğu gibi - toplantıların uzamadığı, pratikte farklı ve yeni Motiflerin gündeme gelemediği, çeşitli grupların anlamsız bahanelerle katılmadığı bir kampanya oldu. Bu kampanya tartışmaları bir kez daha gösterdi ki, artık HK. ve Fidef gibi iki ayrı uçta görünen ama eylem birliği toplantılarında aynı şeyi söyleyen ve yapan yada hiçbir şey söylemeyen ve yapmayan gruplar da neyi-nasıl yapmaları gerektiğine karar vermelidirler. Çünkü bu konumlarıyla hem eylem birliği toplantılarına, hem de işlerin pratikte ortak yapılmasına engeldirler.

Sonuç ve bazı Değerlendirmeler

Bu Kampanyadan çıkartılması gereken belli başlı ve önemli dersler vardır. Eylemler ve kampanya süreci, -dönemin özellikleri de dikkate alınırsa- genel hatları itibarıyle olumlu sayılabilecek bir özellik taşımaktadır. Ne varki bu durum, kampanya ile ilgili bazı önemli olgulara işaret etmemizi engellememelidir.

Bunların başında bugüne kadar kullandığımız motiflerin yerine yenilerinin bulunması gelmektedir. Görülmüştür ki, miting gibi eylemlere, ağırlıkla sadece siyasal içerikli mesajlarımızı alan insanlar katılmaktadır. Belli siyasal motiflerle göre hareket eden insanları çekebilmekteyiz eylem alanlarına. Eylemlere bizim **"dışımızdaki" çevrelerin de** katılımı sağlanmalı; bunun yöntemleri ve motifleri yaratılmalıdır.

Bunun yanısıra, daha geniş kapsamlı bir kalıcı güç ve eylem birliğinin yaratılması zorunluluğu bu kampanya süresinde kendisini önemli bir biçimde hissettirmiştir.

Yurtdışında yerine getirmek zorunda olduğumuz görevlerin muhtevası, hem çeşitli, hem de geniş kapsamlı faaliyetleri ve buna uygun birliktelikleri zorunlu kılmaktadır.

Bu durum, hem devrimci-yurtsever siyasal gruplar, hem de anti-faşist güç ve çevreler düzeyinde bugüne kadar yaratılan birlikteliklerin güçlendirilmesi ve geliştirilmesi anlamına gelmektedir.

12 Eylül'ün yıldönümü hazırlıkları ve Türkiye'de 6 Kasım da yapılacağı söylenen Seçimler Süreci, bu anlayışın pratikte yansımasını bulacağı birer olanak ve fırsat olarak değerlendirilmelidir. Yabancılar sorunu ve Avrupa'daki sınıf mücadelesinin çeşitli biçimlenişler de yine bu çerçevede ele alınmalıdır.

Bu güne kadar attığımız adımlar ve bazı oluşumlar, anlayışın hayata geçirilmesinde önemli birer hareket noktası sunmaktadır bizlere.

Önümüzdeki döneme ilişkin daha geniş kapsamlı (ve çeşitli) birlikteliklerin ve faaliyetlerin şimdiden programlanmasının zorunluluğu ortadadır. Bunun için gerekli platformların yaratılması yönünde adım atılmalıdır.

Artık, her eylem birliği toplantısında aynı platformun, aynı ilkelerin aynı gruplar tarafından günlerce tartışılıp durulmasının son derece anlamsız bir şey olduğu herkes tarafından kavranmalıdır. Çok sayıda grubun bir araya gelmesini sağlayan platformlar geliştirilerek kalıcı eylem ve güç birlikleri yaratılmalıdır.

Tüm anti-faşist grup, güç ve çevrelerin mücadelesini koordine edecek, geliştirip güçlendirecek adımları atmak bugün yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Bu ise, ancak bu konuda ciddi adımlar atılarak yerine getirilebilir.

DEVRİMCİ KAMUOYUNA

Biz, Yunanistan'daki Türkiyeli ve Türkiye Kürdistanlı politik mültecileriz. Uzunca bir süreden beri, politik faaliyetlerimizi ortaklaşa kararlaştırıp, yine ortaklaşa yürütmek üzere bir platform oluşturmuş bulunuyoruz.

Platform, burada bulunan tüm politik parti, hareket ve demokratik kitle örgütlerinin temsilcilerinden oluşmaktadır.

Amacımız, cuntaya karşı olan tüm güçlerle birlikte faşist cuntayı teşhir etmek, kardeş Yunan halkı ile güçlü bir dayanışma kurmak, halklarımız arasındaki kardeşliği pekiştirmektir. Böylece olabildiğince Türkiye ve T. Kürdistanında faşist rejime karşı verilen mücadeleye destek olmaktır.

Bütün bu görevlerin üstesinden gelebilmek, cuntaya karşı olan tüm güçlerin birliğine bağlıdır. Bugüne kadar izlenen sürecin gösterdiği en önemli husu budur. Ancak birlik halinde olduğumuz sürece, güçlü eylemler yapabilmekte, ilerici-demokratik yunan kamuoyunun tam desteği sağlanmakta ve böylece yürütülen faaliyetler etkili olmaktadır.

İkinci olarak bu süreç içinde, geçmişin kimi önemli zaaflarını aşmakta büyük mesafe katedilmiştir. Geçmişte birbiriyle çatışmaya dahi girmiş siyasetler, bugün birarada cuntaya karşı omuz omuza mücadele etmektedirler. Bu mücadele birliği içinde, karşılıklı güven gelişmekte, eski kuşku ve güvensizlikler kaybolmaktadır. Böylece faşizme karşı ortak mücadelenin koşulları hergeçen gün daha fazla olgunlaşmaktadır. Şüphesiz ki bunu, devrimci-demokratik hareket açısından sevindirici ve altı çizilecek bir gelişme olarak kaydetmek gerekir.

Ancak bütün bunlara rağmen platformumuzunda aşması gereken önemli eksiklikleri vardır. Faşist cuntayı teşhir etmek ve Yunan halkı ile siyasi bir dayanışma kurmak hususunda istenen düzeye henüz gelinmemiştir.

Ayrıca platformumuz zaman zaman çeşitli sorunlarla karşılaşmaktadır. Örneğin TKP'nin durumu, başından beri sorun teşkil etmektedir.

İlk olarak 17 kasım 1982 Politeknik mitinginde, TKP, Kurtuluş'la birlikte, platformun hiçbir ortak çözüm önerisini kabul etmeyerek ayrı hareket etmişti. Her iki siyaset de, platform tarafından, kendi grup çıkarlarını öne çıkardıkları, ayrılıkçı davrandıkları ve güvensizliğe yol açtıkları biçiminde eleştirilmişlerdir. Kurtuluş eleştirileri kabul etmemiş ve platform tarafından kınanmışt. TKP ise eleştirileri kabul ederek özeleştiri yapmıştı.

Ancak ondan sonraki süreçte, Kurtuluş, güç ve eylembirliği önünde engel çıkarmazken, TKP güç ve eylembirliğini engeller bir tutum içine girmiştir. Gelişen süreç, TKP'nin yaptığı özeleştirinin özüne uygun davranmadığını, güç ve eylem birliğine samimiyetle yaklaşmadığını, cuntaya karşı güçlerin birliğine ciddiyetle bakmadığını göstermiştir. Zira TKP, bugün de kendi grup çıkarlarını herşeyin üstünde tutarak, gerektiğinde güç ve eylembirliğini hiçe saymaktadır. Bir yandan platformla birlikte görünürken, diğer yandan platformun kararlarına aykırı hareket edebilmektedir. Bu yüzden de sürekli problem kaynağı olmaktadır.

Örneğin, platforma TKP adına katılınamayacağı söylenirken, 1 Mayıs'ta olduğu gibi, hiçkimseye bilgi vermek gereği dahi duyulmadan TKP pankartı açılabilmektedir. TKP'ye yönelik eleştiri olduğundan ise "bizi ilgilendirmez, gidin TKP'yi bulun" denmektedir. Ortak bağış toplama kararı alınırken, İGD dövizleri ile ayrı bağış toplanabilmektedir.

Son olarak bir belediyenin düzenlediği Türkiye Halklarıyla Dayanışma Gecesine, mülteciler adına ortak katılmak için hiçbir ortak çözüm kabul edilmemiştir. Kendilerine ayrı bildiri çıkarmaları önerilmiş, bu defa konuşma metninde engel çıkarılmıştır. Böylece mülteciler adına konuşma yapılamazken, kendileri konuşma yapabilmişlerdir.

Son platform toplantısında, TKP taraftarlarının güç ve eylembirliğini engelleyen tutumları eleştirilmiş, ortak hareket etmek hususunda samimi ve ciddi olmadıkları belirtilmiştir. Ancak eleştirilere cevap vermek yerine platformdan çekilmişlerdir.

TKP'ye platformumuz tarafından bugüne kadar azami esneklik gösterilmiştir. Biz, cunta-faşist cunta ayrımını, güç ve eylembirliği önünde engel olarak görmüyoruz. Bu ayrım, güç ve eylembirliği önünde engel teşkil etmemelidir. Fakat TKP cunta-faşist cunta ayrımını, ayrı hareket etmenin güç birliğinden kaçmanın kılıfı olarak kullanmaktadır.

Bilindiği gib TKP Kenan Evren cuntasını faşist olarak nitelendirmiyor. Bu güne kadarki bildirilerde dipnot düşmek, ortak bir dil kullanmak vb. önerileri de kabul etmediği için, Kurtuluş ve TKP dışında tüm siyasetler cuntayı faşist olarak niteledikleri halde, faşist cunta tabiri kullanılmamıştır. Ancak Fransa'da DİSK in 16. yıldönümü ile ilgili bildiriye TKP taraftarları da, faşist cunta dendiği halde, *imza attıktan sonra,* (bildiride hem cunta hem faşist cunta tabirleri kullanılmaktadır) aynı formül *burada da önerilmiştir.* Fakat Fransa'*da kabul edilen burada* kabul edilme-

Devamı sayfa 18'de

Federal Almanya'da çalışan Türkiyeli işçilerin veya yakınlarının sigorta aylığını hak edebilmesi için gerekli hususlar:

Federal Almanya'daki Türkiyeli sigortalı işçiler (dul kalma, çocuklarına bakma ve yetiştirme, sakatlanma, hastalanma, ihtiyarlama, iş veya başka türlü kaza geçirme) gibi değişik durumlarda aşağıdaki gibi aylığa bağlanırlar.

1- İşçinin çalışma güç ve yeteneğini kaybetmesi durumunda aylığa bağlanması:

Sigortalı bir işçinin hastalık, sakatlık veya zayıflık gibi nedenlerle yeme, içme, giyinme ve barınma gibi temel ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli parayı temin gücü yarısından daha az bir dereceye düşmüşse, iş yapma güç ve yeteneğini kaybetmiş sayılır. Eğer böylesi işçiler doktor raporu ile durumlarını kanıtlar ve 60 takvim ayı (5 yıl) sigorta pirimlerini ödemiş ise **"ÇALIŞMA GÜÇ VE YETENEĞİNDEN YOKSUN AYLIĞI"**'na hak kazanırlar.

2-Sigortalı işçinin yaşamak için yeme, içme, giyinme ve barınma gibi "temel ihtiyaçlarını temin etmede güçsüz" kalması durumunda aylığa bağlanması:

Sigortalı bir işçi hastalık, sakatlık veya zayıflık nedeniyle belinmeyen bir zamana kadar düzenli olarak iş yapamaz duruma gelirse, veya asgari düzeyde gerekli olan parayı bile iş yaparak kazanamayacak durumda olursa ihtiyaçlarını temin etmede güçsüz sayılır. Bu durumda olanlar eğer, 60 takvim ayı (5 yıl) sigorta primlerini ödemiş ve doktor raporu ile güçsüz olduklarını kanıtlamışlarsa **"YAŞAMINI TEMİN ETMEDE GÜÇSÜZ AYLIĞI"**'na hak kazanırlar.

Sigortalı işçinin çalışma güç ve yeteneğini kayıp etmesi veya yaşamını temin etmede güçsüzlüğe düşmesi belirli bir zamandan sonra ortadan kalkacağı olasılığı varsa bu iki nedenle verilen emeklilik aylıkları geçici olarak bağlanabilir. Belirli bir süre sonra sigortalı tedavi olarak, iş yapma gücüne kavuşursa verilen emekli aylığı kesilir. Tekrar aynı işine veya durumuna göre daha hafif bir işe devam eder.

3-İşçinin çocuk yetiştirmesi durumundan ötürü ek aylığa bağlanması:

30.06.1977 tarihinden sonra boşanma, ölüm veya geçersiz sayılma nedeniyle evlilik durumu sona ermişse, sigortalıya bu tarihten sonra en az bir yetim aylığı hakkına sahip olan bir çocuğu yetiştirdiği müddetçe kendi sigortasından aylık bağlanır. *(Ancak sigortalı 60 takvim ayı (5 Yıl) sigorta birimini ödemiş olması gerekir)* Bu durumda verilecek aylık çocukların yaşına, sayısına ve sigortalının kazancına göre belirlenir. Ve **"İŞ YAPAMAMA-İŞ YAPMA YETENEK VE GÜCÜNE KAYIP AYLIĞI"** sayılır.

4-İŞÇİNİN İHTİYARLIK DURUMUNDA AYLIĞA BAĞLANMASI:

Sigortalı işçilerin ihtiyarlık durumlarında aylığa hak kazanmalarının ön koşulları çok değişiktir. Bunları kendi içinde şu şekilde sıralamak mümkündür:

a) 65 yaşını tamamlamış olanlar,
b) 63 yaşını tamamlamış olanlar,
c) 60 yaşını tamamlamış, fakat bundan sonra ağır sakat sayılan ve iş yapmağa veya gelirini temin etmeğe gücü yetmeyenler,
d) 60 yaşını tamamladığı halde, son birbuçuk yıl içinde en az 52 hafta (bir yıl) F. Almanya'da işsiz olanlarla, ağır sakatlık veya iş yapamama durumunda olanlar,
e) 60 yaşını dolduran ve son 20 yıl içinde genellikle zorunlu sigortaya bağlı bir iş veya meslek yapmış olan kadınlar **"İHTİYARLIK AYLIĞI'na"** hak kazanırlar.

5- İşçinin çocuklarından dolayı farklı aylığı hak etmesi:

Sigortalı işçilerin aylıkları, aşağda belirtilen çocuklarının varlığı ile yükselir:
a) Sigortalı işçinin öz çocukları için,
b) Sigortalı işçinin üvey çocukları (Diğer eşinden olan çocuklar eğer kendi yanında iseler) için,
c) Sigortalı işçinin evlat edindiği çocuklar için,
d) Erkek sigortalının eğer babalığı veya nafaka mükellefiyeti tesbit edilmiş ise evlilik haricinde doğan çocuklar için,
e) Kadın sigortalının evlilik haricinde doğmuş çocukları için ayrıca para alınır.

Çocuk zammı, yada çocuk ücreti olarak da bilinen bu para, çocuklar okuyor veya meslek öğreniminde bulunuyorlarsa (bazı kazanç sınırlarının aşılmaması şartı ile) sakat ve kendi ihtiyaçlarını temin edemiyorsa, veya isteğe bağlı bir yıl sosyal işlerde çalışıyorsa 18 yaşını bitirdikten sonra da istek üzerine çocuk zammı alınır. Bu durumda olan çocuklar için ancak 25. yaşın bitimine kadar zam alınır. daha sonra kesilir.

Federal Almanya emeklilik sigortasından çocuk zammı ilkesel olarak ancak bir defaya mahsus *olmak üzere* bağlanır. Aynı çocuk için birkaç şahıs zam istiyorsa, bu durumlarda para, çocuğa en çok bakana ödenir. Aynı çocuk için kanuni kaza sigortasından çocuk parası veya kanuni emeklilik sigortasından yetim aylığı ödenmekte ise, ayrıca çocuk zammı ödenmez.

6- Dul ve yetimlik durumlarında aylık bağlanması:

Kadın veya erkek işçi eşinin ölmesiyle dul kalmış ise belirli bir aylığa bağlanmaktadır. (Ancak bu durumda olan erkekler için özel koşullar aranmaktadır) Sigortalının önceki eşine (eğer bu evlilik 1-7-1977 tarihinden önce boşanılarak, veya geçersiz sayılarak sonuçlanmışsa) ölümünden sonra bazı koşullar altında **"GERİDE KALANLAR AYLIĞI"** bağlanır.

Sigortalının çocuklarına ve sigortalı ile aynı çatı altında yaşamış olan torunlarına ve baktığı çocuklara **"YETİM AYLIĞI"** bağlanır. *Ancak sigortalı işçi 60 takvim ayı primlerini ödemiş olması gerekir.*

7- İş kazası geçirme sonucu meydana gelen arızalı durumlarla ilgili aylık bağlanması:

Eğer sigortalı bir işçi, iş kazasından sonra iş yapamaz veya yaşamını temin etme gücünü kaybederse, ya da ölürse bu olaydan önce F .Almanya emeklilik sigortasına en az bir aylık primi ödedi ise **"EMEKLİLİK AYLIĞI"** bağlanır.

8- İş kazası dışında başka kaza geçirme durumunda aylık bağlanması

Sigortalı işçinin iş kazası dışında başka bir kaza geçirmesi durumunda *sigortalı işe girdiğinden* altı yıl sonra ölmüş veya işini yapma gücünü kayıp etmiş ise ve sigorta olayından önce, 24 takvim ayı içinde en az altı takvim ayı zorunlu sigortaya bağlı bir iş veya meslekte prim ödemiş ise aylık bağlanır.

FRANSA

Yabancı işçilere 10 senelik oturma ve çalışma hakkı

Üç ayı aşan bir süre önce bazı Fransız örgütleri ve Yabancı İşçi Dernekleri tarafından başlatılan **"YABANCI İŞÇİLERE 10 SENELİK TEK TİP OTURMA VE ÇALIŞMA KARTI"** Kampanyası sürüyor.

Fransa'daki yabancı işçilerin en somut taleplerinden biri olan on senelik kart zaten Mitterand yönetiminin 10 Mayıs 1981'de yapılan seçim kampanyası sırasındaki vaadlerindendir. Zaten mevcut hükümetin programında da Fransa'daki yabancı işçilere oy kullanma hakkı ve on senelik tek tip oturma ve çalışma kartı verilmesi yeralmaktadır.

1981'den bu yana uygulamaya koyulmayan on senelik kart sorununun çözüme kavuşturulması doğrultusunda açılan kampanyaya 50'yi aşkın Fransız ve yabancı kuruluş katılıyor. Bu örgütler arasında politik partiler, yabancı işçilerle dayanışma dernekleri, çeşitli bölgelerin çeşitli sendikal temsilcileri, dini-hümanist kuruluşlar var.

Paris'teki derneğimiz, ATT, kampanyanın beş örgütten oluşan insiyatif komitesinde yer almaktadır. Kampanya afişi yarışmasında ise ATT'nin hazırladığı afiş birinci seçilmiş ve bastırılmıştır. Kampanya içi imza kampanyası giderek tüm Fransa'ya yayılarak sürüyor. Kampanya ile ilgili olarak Yabancı İşçiler Bakanı ve Sosyalist Parti yöneticilerinden randevular alındı. Kampanyaya katılan parti ve örgüt sayısı her geçen gün artıyor. Fransa çapında tanınmış politikacı, yazar ve bilim adamlarının destekleyici imzaları alınıyor.

Üç aylık süre içinde önemli bir kamuoyu oluşturan kampanyanın önümüzdeki aylarda daha da büyük boyutlara ulaşması bekleniyor.

INFORMATIONS DE TURQUIE İKİNCİ SAYI ÇIKTI

Devrimci İşçi Paris biriminin 1 Mayıs 1983'de ilk sayısını çıkardığı Informations de Turquie yayın hayatını sürdürüyor.

Birinci sayısı, Almanya'da çıkmakta olan Türkei Information'dan çevirileri içeren derginin ikinci sayısı ağırlıkla Devrimci İşçi'den çeviriler ve birimden arkadaşların yazılarıyla çıktı.

Almanca'dan Fransızca'ya çeviri yapan Fransız devrimcilerinin ve Fransızca bilen Devrimci İşçi taraftarı arkadaşların ortak ürünü olan Informations de Turquie, Fransızca alanında yayın boşluğunu doldurmak amacını güdüyor.

Informations de Turquie, Fransa ve Fransızca konuşulan ülkelerdeki Devrimci İşçi taraftarlarından yazı ve dağıtım-abone konularında destek bekliyor.

Adres: ATT 19, Rue de L'Echiquier
75010 PARİS-FRANCE
Tel.: 523 48 08

İDAM VE İŞKENCELERE KARŞI KAMPANYA ÇALIŞMALARI

Almanya'da merkezi olarak başlatılan Türkiye'deki politik tutuklularla Dayanışma Kampanyası doğrultusunda Fransa'da da çalışmalar yapıldı. Merkezi olarak hazırlanan platform doğrultusunda ve Paris'in özgül koşulları da dikkate alınarak diğer gruplara çağrı yapıldı. Platforma imza atmayan diğer gruplarla toplantılar yapıldı. Kararlaştırılan çalışmalar şunlardı:

İmza kampanyası, basın toplantısı ve basın konferansı ile yürüyüş. Alınan kararlardan sadece imza kampanyası ile Stand açma eylemleri hayata geçirilebildi. Bizim düşüncemize göre, kampanya sadece imza toplamaktan ibaret değildi. Türkiye'li sol hareketlerin birlikte iş yapmaya alışkın olmaması nedeniyle alınan kararlar tam uygulanamamıştı. Bunun üzerine tekrar bir toplantı yapıldı. Toplantıya katılan tüm gruplar bir yürüyüşle kampanyayı bitirmek gerektiği üzerinde anlaştılar. Kültür Sarayı'nın önünde 25 Haziran'da bir gösteri düzenlendi. Mitingde idam ve işkencelerle ilgili politik tutukluların durumlarını anlatan konuşmalar yapıldı. Almanya'da hazırlanan bildiri metni Fransızca olarak burada da okundu. Büyük bir pankart açıldı. Pankartta, **"Türkiye ve Türkiye Kürdistanında idam ve işkenceye son"** yazılı idi. Ayrıca, TC ordusunun son Irak saldırısı da mitingde protesto edildi.

METZ'DE KAMPANYA ÇALIŞMALARI

İdam, işkence ve katliamlara karşı başlatılan kampanyanın bir parçası olarak Fransa'nın Metz kentinde de 19 Haziran'da BİRKOM tarafından düzenlenen ve Partizan'la Halkın Kurtuluşu taraftarlarının da katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe sadece Türkiye'liler katılabildi. Aynı gün Fransız Komünist Partisi'nin Metz'de Barış Yürüyüşü yapması nedeniyle bizim gösteriye Fransızların katılımı sağlanamadı. Yürüyüşte idam ve işkenceleri protesto eden sloganlar atıldı.

Yürüyüşle ilgili tesbit ettiğimiz bazı olumsuz noktalar: Yürüyüşü düzenleyen BİRKOM, organizasyon komitelerine katılmaları için Halkın Kurtuluşu, Partizan ve D. Halkın Birliği gruplarına çağrı yaptı. Bu arkadaşlar olumsuzluklarını burada da sergilediler. Yürüyüş komitesinde görev almadılar. Yürüyüş başladığı sırada BİRKOM *bu gruplara yürüyüşün iş*lerliği ile ilgili komuşmak üzere tekrar çağrı yaptı. Ancak bir anlaşma sağlanamadı. Bunun üzerine diğer gruplar yürüyüş sırasında BİRKOM kortejinin 100 metre arkasından yürümeyi tercih ederek kendilerince bir tavır geliştirdiler. Bu durum hem yürüyüşe katılanlar hem de yürüyüşü seyredenler açısından olumsuzluk olarak değerlendirildi.

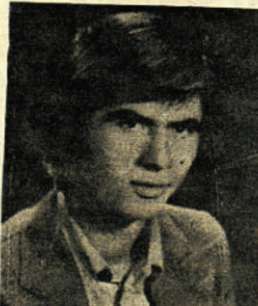
CLARMOND MİTİNGİ BAŞARILI OLDU

Clarmond Fd. şehrinde Devrimci İşçi taraftarları ile PCI, FO, Syndicat Lyceen, UNEF.ID kuruluşları ortaklaşa bir salon mitingi düzenlediler.

10 Haziran 1983 saat 19.30'da **"TÜRKİYE'DEKİ İDAM VE İŞKELERE SON - POLİTİK TUTUKLULARLA DAYANIŞMA"** adlı miting başladı. 100'ün üzerinde Fransız ve 20 Türkiye'linin katıldığı miting tam anlamıyla Cunta'nın insanlıkdışı uygulamalarının sergilendiği bir miting oldu. Paris, Devrimci İşçi adına katılan arkadaşın özellikle Fransızca konuşması ilgi uyandırdı.

Miting süresince Türkiye'deki idam ve işkenceleri protesto eden imza metni istisnasız tüm katılanlarca imzalandı. Merkezi eylem komitesinin yürüyüşler için hazırladığı konuşma metni ve faşist ordunun Irak'a saldırısı üzerine çıkarılan bildiri Fransızcaya çevrilmiş olarak dağıtıldı. Çok sayıda Informations de Turquie satıldı.

Mehmet Yavuz'u Anıyoruz

Fransa'nın Montbeliardt şehrinde 5 haziran 1980 tarihinde faşistler tarafından katledilen arkadaşımız Mehmet Yavuz'u anıyoruz.

Mehmet Yavuz 1974 yılından itibaren Fransa'nın Montbeliard şehrindeki Peugeuot otomobil fabrikalarında işçi olarak çalışıyordu. İlk devrimci faaliyetlerine bu fabrikada başlayan Mehmet Yavuz, kısa süre içinde Türkiye'li işçilerin devrimci bir derneğe kavuşmasını sağladı. 1978 yılından itibaren Devrimci Yol görüşleri doğrultusunda mücadele eden arkadaşımız, bu mücadelesini *Montbeliard'la* sınırlı tutmayıp Paris'te kartsız işçilerin açlık grevine katıldı.

Mehmet Yavuz özellikle işçi derneğindeki faşistlerin etkinliğinin kırılmasından ve Peugeuot fabrikasındaki işçilerimizin devrimci görüşleri benimsemeye başlamasından sonra patronun ve faşistlerin hedefi haline geldi. Ama o yılmadı. Devrimci mücadelesine devam etti.

Mehmet Yavuz'la başedemeyen faşistler 5.6.1980 tarihinde işe giderken onu yol ortasında bıçaklayarak alçakça katlettiler. Ama düşüncelerini yok edemediler, yoldaşlarının mücadelesini engelleyemediler.

Mehmet yoldaş,
örnek mücadelenle Montbeliard'daki işçi arkadaşlarının, Paris'teki işçilerin ve tüm devrimcilerin kalbinde yaşıyorsun.

Rahat uyu, mücadelen devam ediyor, edecek.

AVUSTRALYA

1 Mayıs yürüyüşünde faşist cunta teşhir edildi

SYDNEY:

Geçen yıl olduğu gibi, bu yılda demokratik kitle örgütümüz S.T.İ.B. (Sydney Türkiyeli İşçiler Birliği) iyi organize edilmiş kalabalık bir kitle ile 1 Mayıs yürüyüşüne katıldı. S.T.İ.B 1 Mayıs işçi bayramı için bir kaç ay önceden hazırlıklara başladı. Önce bir komite oluşturuldu. Komitenin birincil amacı; geniş anti-faşist kitlenin katılımını sağlamak ve yürüyüşte faşist cuntayı en iyi şekilde teşhir etmekti.

Verilen seminerlerle Sidneyin hemen hemen tüm tren istasyonlarına ve Türkiyelilerin çalıştıkları fabrika duvarlarına asılan afişlerle olsun, oldukça geniş kitle katılımı sağlandı. Yürüyüş boyunca da bir platform üzerinde cuntanın işkenceleri ve idamları temsil edildi. Televizyonlar verdikleri 1 Mayıs haberlerinde de bu sahnelere yer verdiler.

Haber sunucusu S.T.İ.B'nin kitlesi ekrandan geçerken "..... bazıları da ülkelerindeki diktatörlerin uyguladığı işkencelerin durdurulmasını istiyor" dedi.

Yürüyüş boyunca sık sık haykırılan (İngilizce ve Türkçe olarak) sloganlar ise şunlardı:

— 1 Mayıs'ı faşist cunta engelleyemez
— Kahrolsun Türkiye halklarının düşmanı!
— Faşist Cunta!
— Amerikan üslerine hayır!

S.T.İ.B
Yönetim Kurulu

1 Mayıs işçi bayramının 1 Mayıs'ta kutlanmasının yasak olduğu Avustralya'da bu yıl 1 Mayıs Pazar gününe rastladığı için 1 Mayıs tarihinde kutlandı.

Modern revizyonistlerin ve reformistlerin denetimindeki Melbourne'deki 1 Mayıs komitesinin denetimindeki yürüyüşe katılım geçen yıldan daha azdı.

Trades Hall'de başlayan yürüyüşe 3 bin kişi katıldı. Her zaman olduğu gibi Türkiye'liler en kalabalık grubu oluşturuyordu.

Yürüyüşte Devrimci İşçi taraftarları olarak biz de yer aldık. Yürüyüşün sonunda faşist cuntayı teşhir eden Ankara, Fatsa, Yeni Çeltek, İzmir ve diğer toplu davaları konu alan İngilizce ve Türkçe yayın ve resimlerin olduğu bir sergi açtık.

Ayrıca faşist cuntanın bugüne kadar öldürdüğü devrimcileri, idam ve işkenceleri konu alan bir pankart astık. İdam ve işkencelerin durdurulması için imza kampanyası yürüttük.

Aynı gece Avuytralya Sosyalist İşçi Partisi'nin düzenlediği ve bir çok Latin Amerika halklarının temsilcilerinin katıldığı 1 Mayıs gecesinde, cunta, adı geçen mahkemeler, Devrimci Yol hareketinin mücadelesini konu alan İngilizce bir konuşma bir arkadaşımız tarafından yapıldı, Türkiye hakkında bilgiler verildi.

Avustralya/Victoria
Devrimci İşçi taraftarları

Almanya'dan giden işçilere neler yapılıyor

Heval Metin,

Yazacaklarıma başlarken sana ve tüm arkadaşlara selam eder, uğraşlarınızda üstün başarılar dilerim.

Heval Metin hepinizin bildiği gibi 45 gün hapis yattıktan sonra Frankfurt'tan Türkiye'ye gönderildim. İstanbul'da gümrüğe girdiğimde pasaportumu elimden aldılar ve bana dediler ki git eşyalarını al gel. Valizimi aldım ve tekrar yanlarına gittim. Beni oradan bir arabaya bindirip karakola götürdüler. Karakolda bana şöylesi sorular sordular. "Şimdiye kadar Almanya'da ne yapıyordun?" "Kaçak olarak çalışıyordum" dedim. Almanya'da Türkiye aleyhindeki yürüyüş, miting, konsolosluk basma, bildiri dağıtma, K. propaganda yapma... vs. işlerine karışıp karışmadığımı sordular.

"Hayır" dedim. "Şimdi niçin Türkiye'ye döndün?" "Askerliğimi yapmaya geldim" dedim. Böylesi bir sürü sorular sordular. Bende kendilerinin dillerinden cevap verdim. Ne yapalım bir kelimeyle neler olabileceğini düşünmelisin. Daha sonra aranılıp aranmadığımı araştırmak için bu gece nezarete alacaklarını söylediler. Benim böylesi işlerle ilgim olmadığını söyledim. Benimle polisler arasında geçen konuşmayı arkadaşım S... anlatmam için müsade istedim, müsaade ettiler ve anlattım. Nezarete atılacağımı işiten arkadaşım S... ağlamaya başladı. O ağlayınca polis beylerin iyi tarafları tuttu herhalde, pasaportumu alıp bırakacaklarını söylediler. Daha sonra pasaportumu aldılar ve bizi serbest bıraktılar. Ondan sonra yedi gün İstanbul'da aldık. İki otelde beş günde bir arkadaşın evinde kaldık. Yapılan işkence ve baskıların anlatılıp sonu geleceği yok. Tecavüze uğrayan kadınlar ve genç kızlar, işkencede erkekliğini kaybedenler, vücudundan organları kesilenler ve işkenceden ölenlerin sayısı belirsizdir.

İstanbul'da bir arkadaş ile karşılaştım. Öğretmen okulundan tanıyordum. Başından geçenleri bana anlattı. Öbürleri gibi oda erkekliğini kaybetmiş. Aradan bir yıl geçmesine rağmen ellerinden ve vücudunun değişik yerlerinden hala işkence izleri belli oluyordu.

Hamm'da 1 Mayıs kutlandı

Hamm'da 1 Mayıs Türkiyeli ve Alman gruplarıyla birlikte kutlandı. Almanlarla oluşturduğumuz çalışma ve dayanışma komitesi (Solidaritatskreis) DGB'nin 1 Mayıs çalışmalarına Türkiyeli gruplar adına bir temsilci gönderdi. Temsilci arkadaş grupların istemlerini DGB'ye götürdü ve DGB' nin yaptığı toplantılara katıldı.Bütün istemlerimizi kabul ettirdi. Bununla birlikte Türkiyeli gruplardan (Devrimci İşçi, DİDF) sempatizanları-Hamm Yurtseverler Derneği bu gruplar arasında birlik oluşturuldu. 1Mayıs'ta herşeyin ortaklaşa hazırlanması kararına varıldı.

Birlikte standlar açıldı, sergiler düzenlendi, Türkiyelilerin mutfakları kuruldu Alman ve diğer yabancıların dikkatlerini çeken bu olay oldukça ilgi çekici oldu. Alanın içinde Anadolu'nun ve Türkiye Köylerinin geleneği olan saç üzerinde yufka yapıldı ve anaların bacıların da hamuru orada yapmaları ilgi çekici oldu.

Bu konu hakkında gelip bilgi almak isteyenlere arkadaşlarımız tarafından geniş bilgi verildi.
Sonra konuşmacı sendikacılar konuşmalarında ülkemizdeki askeri cuntaya geniş yer verdiler. Türkiye'de ve Türkiye gibi askeri diktatörlüklerin olduğu ülkelerde 1 Mayıslar kaldırılmış, demokratik kitle örğütleri kapatılmış, sendikalar yasaklanmış yöneticileri cunta tarafından cezaevlerine doldurulmuştur. Bugün sendikacılar idamla yargılanmaktadırlar.
Sonra Türkiyelilerin folklör ekibi çıktı oldukça ilgi gördü.

Alman ve Türkiyeliler 1 Mayıs yürüyüşü boyunca ortak enternasyonal Yaşasın 1 Mayıs ve benzeri sloganlar attılar.

Türkiyelilerin kendi aralarında oluşturduğu 1 Mayıs Eylem Birliği sonuna kadar kararlara bağlı kaldı.

Hamm Devrimci İşçi
Sempatizanları

Salzgitter'de 1 Mayıs kutlandı

İşçi sınıfı ve tüm ezilenlerin geleneksel bayramı 1 Mayıs'a Salzgitter'de her sene olduğu gibi, bu sene de DGB'nin düzenlediği yürüyüşle başlandı.

Küçük bir işçi kenti olarak tanınan Salzgitter'de bu sene yürüyüşe olan ilgi oldukça azdı. Özellikle Alman işçileri bu yıl yürüyüşe gereken önemi vermediler. Biz Devrimci İşçi sempatizanları 200'e yakın bir katılımla tüm dikkatleri üzerimizde topladık. Almanca-Türkçe taşıdığımız ve dönemin sorunlarını ihtiva eden pankartlarımız ilgi ile izlendi. Sloganlarımız da, Alman hükümetinin yabancılar politikasını ve ülkemizdeki faşist cuntanın insanlıkdışı uygulamalarını Alman ve Türkiye'li kamuoyuna duyurma ve protesto etme konusunu içeriyordu.

Rathaus (Belediye) önünde söz alan DGB'den sendikacı bir arkadaş ülkemizdeki kanlı düzeni ve cuntanın son oyunlarını dile getiren bir konuşma yaparak, cuntaya yapılan yardımları kınadı. Ayrıca Blaupunkt firmasından işçi temsilcisi bir bayan arkadaş, yabancı düşmanlığının giderek bizleri tehdit ettiğini vurgulayarak, Alman ve tüm yabancı işçilerin omuz omuza mücadele etmesinin şart olduğunu hatırlattı.

Daha sonra düzenli olarak DGB'nin bahçesinde düzenlenen 1 Mayıs şenliklerine katıldık. Bize ayrılan çadırda folklorumuzu oynadık. Gelen ziyaretçilere Türkiye yiyecek ve içeceklerini tanıttık. Yeni aramıza katılan Türkiye'li işçi arkadaşlarımızla tanıştık. Standımız oldukça fazla ilgi gördü.

Salzgitter Devrimci İşçi
Sempatizanları

Braunschweig'da yabancı düşmanlığı artıyor

Krizin yoğunlaşmasına, fabrika çıkışlarının güncel olay haline gelmesine paralel olarak, yabancı düşmanlığı da şehrimiz Braunschweig'da giderek artmaktadır.

Pek çok Türkiye'linin kahve ve lokalleri sürekli polis baskınları ile karşılaşırken, bir çok yerde vatandaşlarımızın evleri Alman faşistlerinin saldırısına uğramaktadır.

Bilhassa şehrin Batı yakasında (Weststadt'ta) artık bu saldırılar tehdit mektup ve telefonları vs. ile cana kastedecek boyutlara ulaşmıştır. İlerici dernek ve kuruluşlara, Hitler döneminde yabancıların akibetini hatırlatan mektuplar gönderilmektedir.

Birçok Alman kahve, kneipe ve diskoteği yabancılara kapılarını kapatırken, bazı Alman lokallerine "köpekler ve yabancılar giremez" levhaları yerleştirilmiştir. Şehrin bir çok yerine Nazi patentli "yabancılar dışarı", "Türkler fırınlara atılmalı" sloganları yazılmaktadır.

Bu saldırıların sürekli ve sistemli bir biçimde artması, bizlere daha ciddi, daha kalıcı bir çalışma yapmamız gerektiğini göstermektedir. Braunschweig'daki Yabancılar Komitesi içinde pek çok Alman kişi ve kuruluş olarak uzun zamandan beri oldukça verimli bir çalışma yürütmekteyiz. Derneğimiz giderek bir çok yeni Alman'ın da katılımı ile informasyon bürosu durumuna gelmektedir. Şehrin herhangi bir yerinde olup bitenler derneğimize zamanında haber verilmektedir.

Yabancılar Komitesi olarak, bu haber ve verilerin ışığında gerek yabancı düşmanlığına, gerekse yabancılar sorununa daha bilinçli ve duyarlı bir biçimde yaklaşacağız.

Braunschweig
Yabancılar Komitesi

Avusturya Cumhurbaşkanı konuşurken devrimciler pankart açtı

Bundan üç asır önce Viyana'nın Türkler tarafından kuşatılmış olması nedeniyle 1983 yılı Avusturya'da "Türk Yılı" olarak ilan edildi.

Her yıl Viyana'da Mayıs-Haziran aylarında yapılmakta olan Wiener Festwoche'nin tören ve gösterilerinin başkonusunu da "Türk Yılı" oluşturdu.

Bu etkinliklerde TC Hükümeti ile Avusturya Hükümetinin işbirliği sonucu değişik sergi ve folklor gösterileri de düzenlendi. Özellikle TC adına programa katılanlar her yönü ile faşist cuntanın propagandasını yapmak istediler.

Tören Mehter Marşının eşliğinde Avusturya Cumhurbaşkanının konuşmasıyla başladı. Cumhurbaşkanı konuşurken iki Avusturya'lı devrimci sahneye çıkarak "Kahrolsun Faşist Cunta" yazısını taşıyan bir pankart açtılar. Diğer yandan bu töreni ve cuntayı protesto eden bildiriden 200 kadarını dinleyiciler arasına fırlattılar. Arkadaşlar bir süre sahnede kaldıktan sonra polislerin saldırısıyla dışarı çıkarıldılar.

İkinci gün Mehter Takımı Belediye önünde gösteri yapmak için gelirken "Kahrolsun Faşist Cunta" sloganını attık. Türk polisleri ve konsolosluk yetkilileri şaşırdılar. Ancak onların yardımına Avusturya polisi ve kültür kurumlarının başkanı yetişti. Bizi tehdit etmelerine rağmen slogan atmaya devam ettik. Avuyturya'lı devrimci arkadaşlar da Mehter Takımının bulunduğu yere çıkarak "Faşist Cunta ile İşbirliğine Son" pankartını açtık.

Bu olaylardan sonra gösterileri izleyen Avusturyalıların ilgisi faşist cunta tartışmalarına çekildi.

Eylem kamuoyunda etkili oldu. Radyo ve televizyonda yayına konu oldu.

Kendi aramızda yaptığımız değerlendirmede böylesi toplantı ve gösterilerin anti-faşist gösteri biçimine dönüştürülmesinin yararları vurgulandı.

Viyana
Devrimci İşçi Sempatizanları

Bergisch Gladbach'da 1 Mayıs kutlandı

Bizler Devrimci İşçi sempatizanları bölgemizde IG-Metal'in düzenlemiş olduğu 1 Mayıs yürüyüşüne Almanlarla birlikte katıldık. Çoğunluğunu Türkiyelilerin oluşturduğu 1 Mayıs işçi bayramını ülkemizde yasak olmasına ve bizlerin ülkemizden uzak olmamıza rağmen, yine de yüreğimiz Türkiye halkları için çarparak, coşkuyla kutladık. Geçmiş son iki seneye rağmen 1983 yılı 1 Mayıs işçi bayramına daha da büyük kitle katılımıyla birlikte Almanca ve Türkçe konuşma hakkını elde edebildik. Ülkemizde yaşanan olayları dile getirdik ve bu konuşmalarımıza Alman yerel gazetelerinde geniş yer verildi. 700'ün üstünde kitle katılımının sağlandığı yürüyüş boyunca Almanca ve Türkçe sloganlar atıldı. Alman gerici yasalarına karşı ve Türkiye' deki faşist yönetimi teşhir edici sloganlar atıldı.

1 Mayıs alanında Stand açıp, çeşitli yayınlar sattık, bildiriler dağıttık ve ayrıca derneğimiz adına folklor gösterileri yapıldı. 1 Mayıs kutlamamız bölgede büyük ilgi çekti.

Devrimci selamlar

HK SÖZÜNDE NİYE DURMUYOR?

HK taraftarı Emeğin Sesi'nin 2 Temmuz 1983 tarihli ve 55 numaralı nüshasında Devrimci Yol'la ilgili yeni bazı iddialar var. Birinci sayfanın bir bölümü ile orta sayfanın tamamını kaplayan yazıda şunlar söyleniyor:

"Son günlerde daha açıkça ve pervasızca Demirel'e övgüler düzülüyor ve ittifak çağrıları yapılıyor. Bunlar kimdir sorusuna vereceğimiz yanıt ise TKP ve Devrimci Yol'cular olacaktır."

......

"Bu yazımız TKP ile birlikte aynı görüşleri savunarak AP ile ittifak arayan Devrimci Yol'un geldiği yeri ve siyasetlerinin iç yüzünü açığa çıkarmaya çalışacaktır."

......

"Dev-Yol görüşlerini savunan Demokrat Türkiye yazarı, cuntaya karşı Demirel'le birlikte burjuva demokratik diktatörlüğünün kurulabileceğini savunuyor."

Emeğin Sesi yazarı iki sayfalık yazı boyunca döne dolaşa yukardaki kıymetli fikirlerini kanıtlamaya çalışıyor. Kanıt olarak gösterebildiği tek şey yine kendi iddiası.

Emeğin Sesi sayfalarında büyük bir cahillik belgesi olarak yer alan yazı ile ilgili aslında söylenecek fazla bir şey yok. Çünkü, yukardaki alıntıların bol bol tekrarlandığı yazıyı okuyunca, siyasetle az buçuk ilgilenen bir insan bile ne yapacağını şaşırır.

Şimdi bu iddialar karşısında Devrimci Yol taraftarları ne yapsın?

Demirel'in halk düşmanı politikalarına, faşist uygulamalarına karşı mücadelede verdikleri yüzlerce şehidin anısına duydukları saygının gereklerini nasıl yerine getirsinler?

Yani, tıpkı HK yöneticileri gibi devrimci siyasi ahlak kurallarını hiçe sayıp, bu son derece ağır, çirkin ve en önemlisi provakatif iddiaları iftira sahiplerine geri mi iade etsinler? Bir siyasi grubun böyle hakarete kadar varan yalan şeyler yazabilmesi için ar damarının çatlaması gerekmiyor mu?

Devrimciler HK'nın yaptığını yapmamalıdır.

ÖNCE DÜRÜSTLÜK VE OKUMA YAZMA BİLMEK

E. Sesi'ni çıkaranlara bir kere daha hatırlatmıştık. Onlara, Devrimci İşçi dergisinin 19. sayısında, devrimcilerle, karalama, yalan ve tahrifat yollarıyla değil somut siyasi sorunlar üzerinde ve doğru bir zeminde tartışma yapmalarını ve tartışma yöntemlerini değiştirmelerini önermiştik. E. Sesin'de daha sonra, önerilerimizi ciddiye aldıklarını ifade eden bir yazı yer almıştı. Bizlerde bundan sevinmiştik.

Ancak, Emeğin Sesi'nin son sayısında yazılanları okuyunca halk güçleri arasındaki tartışmalarda, polemiklerde herkesin uymak zorunda olduğu ahlak kurallarının HK yöneticileri tarafından bir kere daha çiğnendiğini gördük. Sadece bunu değil, Emeğin Sesi yazarlarının okuduklarından hiç bir şey anlamadıklarını da gördük.

Söz gelimi, Emeğin Sesi yazarı, Devrimci Yol tarafından Ankara Televizyonundan yapılan korsan yayın sırasında söylenen ve bir örneği Devrimci İşçi'de yayınlanan şu sözlerden Devrimci Yol'un Demirel'le ittifak aradığını çıkartabiliyor:

"AP ve CHP'nin devamıyız diye ortaya çıkanlara siyaset yaptırmayacaklar, MSP yöneticilerine bile ağır hapis cezaları verdirten cunta, kendisinden başka kimseye siyaset yapma fırsatı tanımayacak. AP ve CHP'liler niçin hala cuntayla işbirliği yapıyorlar?"

Evet, işte Devrimci Yol'un Demirel'e ittifak çağrısı yaptığını iddia eden HK yöneticisinin bu saçmalığını kanıtlamak için atıfta bulunduğu bölüm aynen böyle. ES bu bölümü aynen dergisine alıp yazsa ve ondan sonra bunu yorumlamaya kalkışsa yinede fazla bir diyeceğimiz olamaz. Çünkü o zaman ES okuyucuları bu korkunç tahrifatı kendi gözleriyle göreceklerdir. ES'nin akıllı yazarı bunu bildiği için olacak aynen şöyle yazmış:

"Devrimci İşçi adlı derginin yazdıklarına göre, Devrimci Yol direnişçilerinin Ankara'da yaptıkları korsan yayında AP'lilere açıktan ittifak çağrıları yapılmaktadır."

Devrimci İşçi'de yazılan bir konu hakkında tamamen ters bir yorum yapmakla, daha doğrusu D.İ'de yazılmayan birşeyi yazılmış gibi göstermekle ES okuyucularını aptal yerinemi koyuyor. ES'nin yazdıklarıyla Devrimci İşçi'de yazılan arasında ne gibi bir bağlantı var diyen hiç çıkmayacak mı?

HK yöneticileri bu gidişle, *"Devrimci Yol cuntayı destekliyor"*, yada *"Devrimci Yol MHP ile işbirliği yapıyor"* derse hiç şaşmamak gerekecek. Biz buna şaşmayız belki ama bu HK taraftarları arasında hiç mi aklı başında insan kalmadı, "ne oluyor bunlar nerede yazıyor" diye soracak.

Emeğin Sesi'ni çıkaranlar, bu saçma sapan iddialarını kanıtlamak için Demokrat Türkiye'nin Haziran sayısındaki bir yazıyı da örnek olarak kullanmaya kalkışmışlar.

Demokrat Türkiye gazetesinin E. Sesi'ndeki iddia ve iftiralara cevap verip veremeyeceğini bilemeyiz.

Ancak o yazıya atıfta bulunarak Devrimci Yol'un AP ile ittifak aradığını ve yine Devrimci Yol'un devleti yıllardan beri sınıflar üstü gördüğünü iddia eden ES yazarları ile ciddi her hangi bir meseleyi tartışabilmek mümkün değildir.

Demokrat Türkiye'de yer alan yazılardan her hangi birisini Devrimci Yol'a mal ederek, onları Devrimci Yol adına söylenmiş kabul ederek eleştiri düzmenin gayri ciddiliği ortadadır. Kuşkusuz adı geçen yazı Demokrat Türkiye'deki diğer tüm yazılar gibi devrimci, ilerici, demokratik güçler tarafından eleştirilebilir, tartışma konusu yapılabilir. Bunun yararı ortadadır. Ancak, son yazılarında da görüldüğü gibi HK yöneticileri yıllardır , en sıradan *"Marksizme Giriş El Kitaplarında"* anlatılan *"devletin egemen sınıfların baskı aracı"* olduğu temel tespitini durmadan tekrarlamaktan başka birşey yapmadıkları, marksizm bilgileri bu düzeyde kaldığı için eleştiri konusu yaptıkları yazıdaki düşünceleri kendileriyle tartışmak olanaksızdır.

Peki HK niçin böyle yapıyor? Niçin bu kadar anlamsız işlerle uğraşıyor? Yazı yazmak alışkanlıklarını geliştirmek istiyorlarsa kendilerine daha yararlı meşgüliyetler bulabilirler.

Yoksa, 11 Haziran yürüyüşlerine katılmayan HK'lılar, Devrimci Yol taraftarlarıyla böyle bir tartışmayı bahane ederek 12 Eylül protestolarına katılmaktan ve eylembirliğinden kaçacaklar mı?

Çünkü yaptıklarının bundan başka hiç bir mantiki izahı yoktur. Ama yine de HK yöneticilerinin HK taraftarlarının devrimcilerle eylembirliği yapmalarını, kaynaşmalarını engellemeye yönelik tutumlarını değiştirmeleri için devrimcilerin kararlı bir mücadele yürütmeleri gerekiyor.

Anti-faşist bir kitlenin, böyle hangi limanda demir atacaği belli olmayan rotasız bir gemiyle yaptıkları yolculuk sırasında karaya vurmamaları için devrimcilere önemli görevler düşmektedir.

HK yöneticileri Devrimci İşçi'de kendilerine cevap verildi diye sevinerek saçma-sapan ve hayali konular üzerinde polemiğe devam edebilirler. Çünkü anlaşıldığı kadarıyla HK'nın siyasal grup olma özelliği ikide bir devrimcilere kara çalmakla korunabilecektir. Bir grubun siyasal varlığını devam ettirebilmesinin koşulu bir başka gruba gelişi güzel sataşmaya bağlı olamaz. Böyle bir grup, yeni hiçbirşey söylemeden, önüne gelene küfretmek, herşeyi karalamak ve kötülemekle uzun vadede hiçbirşey elde edemez.

HK yöneticleri verdikleri sözde durmalı, boş ve anlamsız tartışmalarla ne kendilerinin nede başkalarının zamanını çar-çur etmemelidir. Asıl önemlisi devrimcilik iddiasıyla peşine taktığı yüzlerce militanın mücadele azmini ve enerjisini hovardaca harcamamalıdır.

Buna hakları yoktur.

Yeşiller "Türkiye Yardımı"nın derhal durdurulmasını istediler

Bizim önerimiz üzerine Türkiye'ye giden Yeşiller parlamento heyeti, döndükten sonra yine bizimle beraber Bonn'da bir basın toplantısı yaptılar.

"Alman Hükümeti'nin, insanlığa karşı en büyük suçları işleyen askeri rejime göz yummaktan vazgeçmesini" isteyen Milletvekilleri Otto Schily, Gerd Bastian, Jürgen Reents, Türkiye'ye yapılan yardımların derhal durdurulması konusunda parlamentoda teklifde bulundular.

"Ortak pazara tam üyelik konusunda çaba gösteren Türkiye'nin, ortak pazar ülkelerinde geçerli olan insan haklarına da saygılı olması gerekir ve bu konuda Cunta'ya baskı yapılmalıdır" diyen Yeşiller, Bonn'da Türkiye başkonsolosluğu önünde yapılan ve 300 kişinin katıldığı bir eyleme de dahil oldular. Ayrıca yine Bonn'da Parlamento yakınında yapılan bir eylemde Türkiye'lilerin polis tarafından tutuklanmasını engellemek için, göstericiler etrafında çember oluşturdular.

İşkenceyle katledilen Devrimci Sol'dan bir arkadaş için AAchen'deki Devrimci İşçi taraftarları arkadaşları yazıyor

1957 Sivas'ın Divriği-Kayacık köyü doğumlu olan, Cemal Özdemir bir köylü çocuğudur. Yoksul ve sefalet içinde annesinin ve babasının ağır şartlar altında büyütüğü Cemal, 73-74 yıllarında Sivas'ta Lise hayatında iken devrimci düşünceleri öğrendi. Bunu pratik olarak geçmiş yaşantısıylada özümleyerek devrimci mücadele içinde yerini aldı. 1977-78 yıllarında Eskişehir'de Üniversite hayatında da devrimci mücadelenin en ön saflarında özünde faşizme ve emperyalizme karşı (ayrıca sivil faşistlere) dişe diş mücadele etti.

1980 Eylül faşist darbesinden sonra aranan ve idamla yargılanan binlerce devrimcilerden biride Cemal yoldaşdı. 2 yıl gizlenebilmesine rağmen Ağustos 1982'de İzmir'de Cemal'in geçmişteki mücadelesinden korkuya kapılan halk düşmanı faşist bir polis tarafından otobüsün içinde tanınmasından sonra otobüsü polis karakoluna çektirerek yakalattı. Böylece eğemen sınıfın uşakları Türkiye halkının yiğit evlatlarından bir tanesine daha ihanet etmiş oldu. Yakalandıktan sonra İstanbulda bilinmeyen bir yerde 4,5 ay süreden sonra uğramış olduğu işkence ve her türlü kötü muamele sonucu ağır hastalığa tutularak Ankara Askeri Hastanesine kaldırıldı ve bilinçli olarak ölüme terk edildi. 25 Şubat 83 tarihinde şehit düştü.

Cemal yoldaşın mücadelesi bizlere örnek olacak, bizlerin bilincinde ve kalbinde sonsuza kadar Türkiye halklarının mücadelesinde yaşayacaktır.

DEVRİMCİ KAMUOYUNA

Baştarafı sayfa 15'de

miştir. Bunun üzerine, güç ve eylembirliği içinde, kendilerinin ayrı bildiri çıkarabilecekleri söylenmiştir. Fakat ayrı bildiriye rağmen, son eylemde görüldüğü gibi konuşma metninde engel çıkarılmış ve güçbirliğinden yan çizilmiştir.

TKP ve Kurtuluş dışında bütün siyasetler, mevcut rejimi faşizm olarak nitelemektedir. Üstelik şu dönem faşist cunta tabirini kullanmak, her zamankinden daha büyük önem arz etmektedir. Çünkü faşist cunta son zamanlar "demokrasiye dönüş" numarası ile içerde ve dışarda kamuoyunu yanıltabilmekte, sahte umutlar yaratabilmektedir. Bunun düzmece bir oyun olduğunu, sözkonusu olanın faşist askeri cuntaya sivil elbise giydirmek ve parlamenter bir görünüm vermekten başka birşey olmadığını tam olarak anlatmak için, mevcut rejimi adı ile çağırmak, faşist cunta tabirini kullanmak herzamankinden daha zorunludur.

Bugüne kadar yaşanan sürecin gösterdiği şudur:

TKP güç ve eylembirliğine anti-faşist güçlerle birlikte cuntaya karşı mücadele etmeye samimi ve ciddi yaklaşmamaktadır. Kendi grup çıkarlarını herşeyi üstünde tutarak, ayrı hareket etmek için, sürekli bahane arayışı içine girmektedir. TKP sözcülerinin ağzından düşmeyen yayınlardan eksik olmayan "güç ve eylembirliğine yüksek değer veriyoruz" sözü pratikte görülmüyor. Tam tersi yapılıyor.

Böylece de sadece güç ve eylembirliği engellenmekle kalmıyor, ilerici-demokratik Yunan kamuoyu ile dayanışma da fiilen TKP tarafından engelleniyor. İlerici-demokratik Yunan kamuoyu ile dayanışma ve bağ kurma zorlaştığı ölçüde de güvensizlik ve kopukluk gelişiyor.

Platformumuz cuntaya karşı tüm güçlerin birliğinden yanadır. Hiçbir siyasete karşı itici ve önyargılı değildir. Cuntaya karşı tüm güçlerin birliği için azami esnekliği göstermiştir, bundan sonra da gösterecektir.

Ancak bu esneklik, platformumuzun doğru ve prensipli hareket etmesinden ötürüdür. Yoksa dışına düşen güçlere rağmen yoluna devam edecek herçeşit engellemenin üstesinden gelecektir.

Yunanistan'daki Türkiyeli
ve T. Kürdistanlı Politik
Mülteciler, Haziran 1983

Yabancı düşmanlığını protesto toplantısı

3-5 Haziran tarihleri arasında Almanya'nın çeşitli şehirlerinden gelen Almanların ve -başta Türkiye'liler olmak üzere- çok sayıda yabancının katıldığı Tribunal adıyla anılan toplantı pek çok yanıyla olumlu geçti.

Toplantıya bini aşkın kişi katılırken 100'den fazla grubun yetkilileri de hazır bulundu. Tartışmalarda yabancılar da aktif biçimde yer aldı. Bizler Devrimci İşçi olarak; Hamburg-Frankfurt-Darmstadt-Duisburg-Karlsruhe-Pforzheim-München-Stuttgart-Ulm-Aschaffenburg-Köln-Wuppertal-Berlin-Bühl birimlerinden gelen 40-45 cıvarında arkadaşla çalışmalarda yer aldık. Ayrıca üç gün boyunca Devrimci Yol ve Devrimci İşçi standları açtık.

Toplantı gündeminde yer alan konular açısından, genelde bilinenler-birkez daha- tekrarlanmasına karşın, zaman zaman ilginç ve olumlu tartışmalarda yapıldı. Toplantıda çok sayıda çalışma grubu oluşturuldu. Bizler Devrimci İşçi olarak; yabancı insiyatiflerle koordinasyonlu çalışma, ilticacılar, azınlıklar, yabancı kadınların sorunları, Almanya'da yabancılar, gençlik, uluslararası birlikte çalışma, yabancı düşmanlığı ve ırkçılık yabancıların politik hakları, işsizlik-işten atılmalar ve sendika gruplarının çalışmalarına katıldık, tartışmalarda aktif olarak yer almaya çalıştık.

Ayrıca gençlik ve göçün nedenlerinin tartışıldığı çalışma gruplarını Frankfurt Türkei Komite ve Sazrok'taki arkadaşlarımız yönettiler.

Çalışma gruplarında beklenenin tersine politik tartışmalar pek yapılamadı. Buna karşın güncel olaylar ve bunların tartışılması daha ağırlık taşıdı. Fakat gerek toplantıya katılım itibarıyla gerekse teknik açıdan farklı politikaların aktif biçimde tartışılma olanakları yoktu. Buna ragmen çeşitli grup çalışmalarında zaman zaman politik tartışma çabaları gözlendi ve bu olumlu bir gelişme idi.

Hem çalışma gruplarında hem de genel toplantılarda hemen herkesin katıldığı ve önerdiği görüş: Bu tür çalışmaların süreklilik kazanması ve merkezi bir yapıya kavuşturulması idi. Yani beraber çalışma ihtiyacının herkes tarafından kavranması ve somutta görülmek istenmesiydi.

Fakat bu konuda da herkesin üzerinde birleşebildiği -politik anlamda- bir zemin yakalanamadı. Bizler de merkezileştirme çabalarını (program-örgütlenme ve eylem planında) desteklediğimizi ve böylesi girişimlerin içinde yer alacağımızı bildirdik. Ayrıca genel toplantıda getirdiğimiz merkezi bir eylem önerimiz kabul edildi.

Çalışma gruplarında ve genel toplantılarda somut mücadeleye ve çalışmaya ilişkin oldukça önemli belirlemeler yapıldı, görüşler dile getirildi. Bu, bizlerin gelecekteki programımızın oluşması ve örgütlenmemiz açısından yararlanabileceğimiz bir platform olarakta önemliydi. Bu anlamda , özellikle program tartışmalarını yaptığımız bir dönemde bizlere ışık tutacak tartışmalara katılma ve dinleme olanağı bulduk. Ve bu bizler açısından son derece yararlı oldu.

Yeni bir başka olumlu yanda; çalışma gruplarının yeniden bir araya gelmeyi, yeni toplantılar yapmayı ve çalışmaları sürekli hale getirmeyi karar altına almasıydı.

Toplantıdan çıkarttığımız sonuçları ise şöyle özetleyebiliriz:

Toplantı Almanya çapındaki birçok örgüt ve kişinin biraraya geldiği ilk toplantı olması ve bunun gerçekleşmesi açısından önemli idi ve bu anlamda da başarılı oldu. Ayrıca Almanların ve yabancıların çalışmalara ilk defa bu düzeyde katılması ve soruna sahip çıkması da olumlu bir gelişmeydi.

Fakat böylesi bir olayın ağırlıkla politik örgütlerin dışındaki Almanlarca bir başka deyişle; örgütsüz Alman kesimine hazırlanması -ağırlıkla- yönlendirilmesi Alman ve yabancı politik güçler açısından bir eksikliktı. Bu nedenle Alman ve yabancı politik güçler bu türlü politik faaliyetleri neden hayata geçirmedikleri yada var olan böylesi faaliyetlerde belirleyici veya aktif bir güç olarak yer almadıklarını/alamadıklarını düşünmek ve bundan dersler çıkartmak zorundadırlar. Bu anlamda biz de D.İşçi olarak bu soruyu cevaplamak durumundayız.

Toplantıda birim ve bölgesel mücadele yerine başka mücadele biçimlerinin arayışı çok açık biçimde göze çarptı. Özellikle bizim de önerilerimizle yabancı düşmanlığına karşı tepkisel çıkışlar yerine koordinasyonlu ve proğramlı somut eylemlerin tartışması yapıldı ve bu genel kabul edildi. Almanya çapında koordinasyona karşı çıkanlar buna gerekçe olarak brokratikleşmeyi getirdiler. Fakat özellikle örgütsüz kesimlerin böylesi bir kayguyu dile getirmeleri ve genel koordinasyona karşı çıkmalarının nedeni yalnızca bu değildi. Merkezi bir organizasyonda mevcut konumlarını kaybedecekleri ve insiyatifi örgütlerin ele geçireceği kaygusu ağır basıyordu.

Yine toplantıda yabancı düşmanlığının giderek radikalleşeceği ve zaten mevcut hükümet eliyle yabancı düşmanlığının resmileştiği bizzat devlet eliyle gündeme getirildiği ve sürdürüldüğü dile getirildi.

Ayrıca önümüzdeki dönemde yabancı düşmanlığına karşı yürütülecek mücadelenin politik olarak sürdürülmesi ve alternatif politikaların üretilmesi de dile getirildi ve kadınların ayrıca bir kongre yapmasına karar verildi. Sonuç olarak toplantıya katılanların niteliğinden de kaynaklanan çok farklı yaklaşımlar gündeme gelse bile (yabancı düşmanlığına salt hümanist düşüncelerden dolayı karşı çıkmak gibi..) önemli sorunların dile getirildiği bu toplantı yararlı ve öğretici oldu. Gelecek açısından da ciddi bir başlangıç -geç kalınmış bile olsa- görevini yerine getirdi.

Bizim açımızdan en önemli olumsuzluk ise D. İşçi olarak toplantıya istediğimiz düzeyde katılımı sağlayamamamız ve çalışma gruplarında alternatif , ciddi politikaları önerebilecek bir seviyede olamayışımızdı. Bu da bize gösteriyor ki çalışmalara kitlesel, aktif ve politik tartışmaları yürütecek bir kadro ile katılmak gerekmektedir. Gelecek dönemde buna yönelik bir çabayı mutlak önümüze koymamız gerektiği tartışılmayacak kadar açık bir gerçekliktir. Tribunal bunu bizlere -birkez daha- göstermiştir.

Program ve örgütlenme tartışmaları üzerine

Baştarafı sayfa 11'de

şıklık gibidir. O motifleri bulmak çoğu zaman da zordur.

Böylesi bir tanımlamaya en çok denk düşen birinci kuşaktır. İkinci kuşak ve üçüncü kuşak ise gerek konumları ve yapıları, gerekse de davranışları itibarı ile farklılık gösterirler.

Bugüne kadarki -buradaki- örgütlenmemiz daha çok birinci kuşağa yönelik olmuş ve büyük ölçüde de doyum noktasına ulaşmıştır.

Bugün örgütlenmenin ana halkasını ikinci kuşak oluşturmalıdır. Bunlar ne birinci kuşak gibi Türkiye'ye dönme, dükkan açma v.b hayalleri ile uğraşmaktadır ne de Almanlaşmıştır. Dinamik, her iki ülkeyi de şu yada bu anlamda tanıyan ve belli bie eğitimden geçmiş bir kesimdir bu. Türkiyeliler arasında kendi kültürlerini kaybetmeden bulundukları ülkelerdeki insanlarla barış içinde yaşamak ve kavga vermek şansına en çok sahip olan kuşak budur.

Almanya'da (yurtdışında) mücadele veren Türkiye'li bir örgüt olarak ikili görevlerle karşi karsıyayız. Bunlardan biri Türkiye'de devrimi hedefleyen bir örgütün yurtdışındaki alan örgütlenmesi olarak, o devrime ilişkin görevlerin yerine getirilmesidir. Diğeri ise Almanya'da sınıflar mücadelesine katılmaktır. Bu katılımı, yüzbinlerce insanı bu ülkede çalışan, yaşayan ve kültüründen eğitimine, emekliliğinden askerliğine kadar bir dizi ekonomik ve demokratik talebi olan insanları örgütlemek diye tarif edebiliriz.

Bu katılım -aynı zamanda- Avrupa'da sınıflar mücadelesinde saf tutmak ve tek tek ülkelerdeki demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yer almaktır. Bu noktada biz, parça olarak genele tabi olmak zorundayız. Bu uyuş ve tabi oluş elbette bizim marksist-leninist anlayışımızın süzgecinden geçmeden mümkün olamaz.

Sonuç olarak

Belli bir süredir Devrimci İşçi örgütlülüğü içinde tartışılan ve bugünlerde olumlu noktalara gelen program, örgüt ve demokrasi tartışmasının saflarımızda bir canlılık yarattığı açıktır. Bizler, bir yandan bu tartışmaları en geniş arkadaş grubumuzun katılımı ile sürdürürken, bir yandan da görevlerimize sıkı sıkıya sarılmak zorundayız. Doğru görüşlerimizi pratiğin sınavından geçirmemiz gerekiyor. Yani, tartışmalarımız pratikten kopuk olmamalıdır.

Tartışmalarımızın anlamlı olabilmesinin bir diğer yönü de, tartışma konularını bütün sola maledebilmektir. Çünkü tartıştığımız konular, bir bütün olarak yurtdışındaki Türkiye ve Türkiye Kürdistanı solunu ilgilendirmektedir.

Ne varki bu konuda garip bir durumla karşı karşıyayız. Örgüt, örgüt içi ilişkiler ve demokrasi konularında devrimci bir anlayışa sahip olabilmek için herkesten daha fazla çaba harcaması, kendilerini yenilemesi ve değiştirmesi gereken gruplar, bu konuları tartışmaktan bile kaçınmaktadırlar.

Daha da ötesi, bir takım gruplar, bu konularda doğru bir görüşe sahip olan Devrimci İşçi'nin kendi içindeki tartışmalarından bir şeyler öğrenmek yerine, bu tartışmaları Devrimci İşçi'nin aleyhine bir spekülasyon ve dedikodu malzemesi olarak kullanmaktadırlar. Bunlara gülüp geçmek gerekir.

Ancak bu noktada bizlere önemli bir görev düşmektedir: Bizler, örgüt içi ilişkiler, çalışma tarzı ve demokrasi tartışmasını bütün sola maledebilmeliyiz. Diğer sol grupların bu tartışmaya çekilebilmesinin yurtdışındaki devrimci mücadeleye önemli katkıları olacaktır. Çünkü tartışma esas olarak nasıl bir sosyalizm sorusu etrafında yürüyecektir. Bu soru ise, bugün marksist-leninist ve devrimci olduğunu iddia edenler açısından temel öneme sahip bir sorudur. Soldaki saflaşmaların ayrım çizgisi bu soruya verilen cevaba göre belirlenecektir.

Mahkeme Tutanaklarından... Mahkeme Tutanaklarından...

Sorgulardan özetler

"Eşime, kızkardeşime ve bana aynı anda işkence ettiler"

Baştarafı sayfa 4'de

sefer eşim aynı işleme tabi tutuldu. Ve sonuç olarak bana 'doğru söylüyor olabilirsin, fakat bir yalanını yakalarsak bunun sonu senin için iyi olmaz' dediler ve hücrelerimize geri gönderildik. Aradan 2-3 gün geçtikten sonra beni tekrar hücremden aldılar. Bu sefer beş tane eylemi bana soruyorlardı. Bu eylemler hakkında geniş bilgi vermemi istiyorlardı. Benim bu eylemlerle hiç bir ilgim olmadığını, kendilerine daha evvel sürekli her türlü işkenceye rağmen tekrarladığım ifadelerimi tekrar ettim. Kesinlikle bu eylemleri kabul ettireceklerini, Ankara Emniyetinden teleksle bu doğrultuda bilgi aldıklarını, bana bu doğrultuda aldıkları bilgileri tamamlatacaklarını söylüyorlardı. Kabul etmeyince sürekli işkence yapmaya başladılar. Kısaca söylemek gerekirse en sonunda tek başıma bana yapılan işkencelerle bana bunu kabul ettirmeyeceklerini anlayınca, eşimle birlikte işkenceye tabi tuttular. Yanıbaşımda eşimin çığlıklarını duyuyordum. Bana sonuçta kabul etmezsem eşime tecavüz edeceklerini dahi söylüyorlardı. Bu arada bana bunları kabul edersem Ankara'ya göndereceklerini, Ankara'dan gelen bu bilgilerin doğruluğu ve yanlışlığı konusunda Ankara'da birtakım şeylerin açığa çıkabileceğini söylüyorlardı. Sonuç olarak dayanamadım, olayları kabul edeceğimi, fakat bu konularda hiçbir bilgim olmadığı için açıklayıcı bilgi veremeyeceğimi söyledim. Ankara emniyetinden aldıkları bilgiler doğrultusunda İstanbul'daki emniyet ifadem hazırlanmış oldu ve imzaladım.

Şubat 6'da İstanbul'da yakalandım, Şubat sonlarına doğru Ankara'ya geldim, fakat Ankara'ya hangi tarihte getirildiğimi kesin hatırlamıyorum.

Ankara'ya gelir gelmez gözlerimiz bağlı bir şekilde bir yere alındık. Ve akabinde bana Sadık Özkan ve İsmail Hakkı Aslan olaylarını sordular. Bu olaylarla hiçbir ilgim olmadığını, İstanbul'da bana imzalatılan ifade ile ilişkim olmadığını ısrarla söylüyordum. Hatta bu konuda benimle ilişkisi olduğunu iddia ettikleri kişilerle yüzleştirilmemi istiyordum. Bütün gayretime rağmen polislere gerçek olan kendi durumumu anlatamıyordum. Hiçbir canlının, hiçbir insanın anlatamayacağı veya kabul edemeyeceği Ankara'daki Emniyet atmosferinden bugüne dek dinlenen arkadaşlarım detaylı olarak bahsettiler. Ne şekilde işkencelere tabi tutulduğumuzu, ne tip işkencelere ve tehditlere maruz kaldığımızı söylediler. Aynen bu arkadaşlarımın anlattıkları işkencelere ben de muhatap oldum, tabi tutuldum. Şimdiye kadar benim ve arkadaşlarımın anlattıkları şeyler, orada uygulananların onda birini bile ifade etmiyor. Burada görülen birçok insana ve daha başkalarına Ankara Emniyetinde, özellikle kadınların ne tip işkencelere tabi tutuldukların, günün 24 saati insan çığlıklarını duyarak şahit oldum. Olayların kabul ettiriliş biçimi ise şöyledir. Bu işkence ortamı içinde, önce eşimle birlikte, daha sonra bonolarla ilgili olarak diye öne sürdükleri ve bu sebeple Ankara'dan getirilen kardeşim ve ablamı aynı atmosfer içinde işkenceye tabi tutmalarına tanık oldum. Ancak ablama işkence yapıldığına şahit olmadım, fakat kardeşimle birlikte işkenceye tabi tutuldum.

Otolar yönündeki gerçeği öğleden evvelki oturumda detaylı olarak size izah ettim. Onun için oto yönünden zabıtaya verdiğim iddia olunan beyan benim beyanım değildir, burada verdiğim beyan doğrudur. Başlangıçta Sadık Özkan olayını kabul ettirmeye çalıştıkları sırada eşim, kardeşim ve ben işkenceye beraber tabi tutuluyorduk. Bir süre sonra uğraşmaktan vazgeçtiler, bu defa önüme özellikle Sadık Özkan'ın öldürülmesi olayı ile ilgili bir ifade koydular. Ve okudum, öylesi bir durumda idi ki olaylar, öylesi bir örgüt yaratılmıştı ve ben bu örgütte öylesi bir göreve getirilmiştim ki, kabul etmekten başka hiç bir kurtuluşum olmadığını ve sonuçta kardeşimin ve eşimin de bu durumdan büyük zararlar göreceğini, aynı şekilde onlara da birtakım suçlamalar yükleyeceklerini bütün tehditlerin yanısıra açıkça ifade ediyorlardı.

Bizi bir parça hazin ve dimdik, Bırakıp gitti gözyaşlarımız

1 Haziran 1971
Hüseyin Cevahir
17 Temmuz 1968
Vedat Demircioğlu
23 Ağustos 1970
Necmettin Giritlioğlu

Haziran

Mehmet Yavuz (1980)
Ertuğrul Karakaya (1978)
Veysel Güney (1981)
Özalp Önen (1981)
Hasan Akar (1981)
Süleyman Aydemir (1981)
Muharrem Onur (1981)
Mehmet Gümüş (1981)
Zeki Subaşı (1981)
Alaaddin Mürseza (1981)
Asım Keser (1981)
Hasan Sabitoğlu (1981)
Gürsel Küçükyıldız (1981)
Ahmet Kılıç (1981)
Muharrem Aydın (1981)

Temmuz

Eşref Koca (1979)
Alim Kılıç (1979)
Saime Uzun (1979)
Adil Bilir (1979)
Yakup Göktaş (1981)
Coşkun Altun (1982)
Abdülkadir Kaya (1982)
Şehmuz Babuş (1982)
Mustafa Tunç (1981)
Feridun Ayçiçek (1981)
Fahri Dede (1981)
Hasan Gök (1982)
Tuncer Özçeken (1982)
Metin (1982)
Mahmut Şefik Karaağaç 82
Hüseyin Gözlü (1982)

Ağustos

Ali Uygur (1980)
Mustafa Özenç (1981)
Bayram Kocabaş (1981)
Mehmet Yıldız (1981)
Orhan Gülcan (1981)
Mehmet Güvercin (1981)
Baki Kahraman (1981)
Zeki Yıldız (1981)

Abdullah Gülbudak mücadelemizde yaşatılacak

1946 Fatsa doğumlu olan Abdullah Gülbudak, 1973-1977 yılları arasında Fatsa'da öğretmenlik yapmış, D. Yolun Fatsa örgütlenmesinde ön sıralarda yer almış, o örgütlenmenin en ağır yüklerinden birini taşımış, tavizsiz, yiğit bir arkadaşımızdı.

1976 yılında TÖB-DER Fatsa şube başkanlığı, 1978 yılında'da TÖB-DER Genel Saymanlığına seçilen ABDULLAH GÜLBUDAK, örgütsel işlerin çok yoğun olması nedeniyle öğretmenlikten istifa etmişti.

Kasım 1979'da diğer TÖB-DER yöneticileriyle beraber sıkı yönetim güçlerince takibata uğradı. 29 Aralık 1980 tarihinde gözaltına alındı. Ankara Emniyet Müdürlüğünde yapılan aralıksız işkencelerden sonra Ocak 1981 tarihinde *tutuklandı. Kendi* ifadelerindende *anlaşıldığı üzere bu tarihten* sonrada sık sık işkenceye alındı. TÖB-DER davasında 8 yıl 4 ay ağır hapis cezasına çarptırıldı. Katledildiği son güne kadar baskı ve sömürü düzenine karşı içerde ve dışarıda amansız savaş veren *Abdullah Gülbudak* aynı zamanda Devrimci Yol Merkez davasındada yargılanmaktaydı.

"Kurtuluş, sömürü düzenini *yerle bir edecek devrimci yolumuzdur*" diyen Abdullah Gülbudak hocamızı FAşist Cuntanın cellatları 16 Mayıs'ta Ankara Sivilcezaevinde katlettiler. Düzmece Otopsi raporuna kalp yetmezliği ve damar tıkanıklığı diye yazdılar. Ama onu ve onun gibi binlerce devrimciyi katledenler bilmelidirler ki Abdullah Gülbudak 'ın kalp yetmezliğinden değil işkence sonucu öldürüldüğü her yurtsever tarafından, doğduğu ve onun devrimci düşünceleriyle tanışan her Fatsa'lı tarafından bilinmektedir. Ve bilinmelidir'ki onun ve binlerce devrimcinin katili Faşist Cunta'dan katlettiği devrimcilerin hesabı tek tek sorulacaktır.

Dağlardaki arkadaşlarının Hasan Gök'e mesajı

Şehitlerimizin ışıklı yolu mücadelemizi aydınlatıyor

1 Haziran 1983

Dersimin Ovacık ilçesine bağlı Doludibek köyünde 4 Haziran 1982'de cuntanın insanlık düşmanı katilleriyle girdiği silahlı çatışmada Devrimci Yol'umuzdan militan yoldaşımız **Hasan Gök'ü kaybettik.**

Yoldaşımız 1962'de Hozat'ta doğmuş, genç çağda devrimci mücadeleye katılmıştı. Lisede okuduğu yıllarda devrimci görüşleri benimsedi ve o andan itibaren gençlik içerisinde ve çalıştığı alanlarda sevilen insan haline geldi. O cesareti, atılganlığı ve azmiyle her geçen gün devrimci mücadeleye kendisini hazırlayarak, yenileyerek yoldaşlarına örnek olmasını bilen cesareti, azimliliğiyle, *devrimci tutarlılığıyla ezilen halkı, Kürt halkı* tarafından da sevilen, sayılan mücadeleci bir insan durumuna geldi.

Mücadele içerisinde görevinin bilincinde olan **Hasan Gök** yoldaşımız devrimci tavrıyla, özverisiyle yoldaşlarıyla birlikte tüm zorluklara göğüs germesini bildi. 24 Eylül 1980'de Ankara Emniyet Müdürlüğünde direnirken öldürülen Zeynel Abidin Ceylan yoldaşımızın öldürülmesini *protesto etmek amacıyla yoldaşları ile* girdiği protesto eyleminden sonra yakalandı. O işkencede de devrimci tavrıyla tüm zorluklara göğüs germesini bildi, *düşmana sır vermedi. Elazığ Askeri* Cezaevinde 8 ay tutuklu kalan arkadaşımız içerden çıktıktan hemen sonra ilk işi dağdaki arkadaşlarını aramak oldu. Yoldaşlarına katılarak bu alanda da her türlü sevinci, *acıyı, zorluğu, açlığı paylaşarak* 12 Eylül'ün o korkunç takip koşullarında dağdaki isyan ateşini sürdüren (tutuşturan) yüzlerden biri oldu.

Hasan yoldaşımız bir arkadaşıyla birlikte, 4 Haziran 1982'de bir buluşmaya giderken uğradığı Doludibek köyünde sabaha karşı Amerikancı terörist cuntanın kolluk kuvvetleri tarafından kuşatıldı. Çıkan çatışmada belinden, *kafasından aldığı kurşunlarla ölümlerin* en şereflisini kucakladı. *O da devrimin ölümsüz sıra neferlerinin arasına* şehit düşerek katıldı.

Ölümünün yıl dönümünde yine sana söz veriyoruz: Hasan yoldaş mücadeleni devrimci yolumuzda sonuna kadar sürdüreceğiz.

Mücadeleni, mücadelemizi, dağlarda, zindanlarda, işkencelerde direnen ve şehit düşen sizlerin aydınlattığı ışıklı yolda sonuna kadar sürdüreceğiz. Size söz veriyoruz.

Selam olsun bu kavgada şehit düşen ölümsüz sıra neferlerine...
Selam olsun sana Hasan yoldaş...
Selam olsun bu kavgada şehit düşen *Cevahir'lere ve devrimci* önderlere...

Dağlardaki mücadele arkadaşları.

MUSTAFA ÖZENÇ: 8 Ocak 1981 günü Tarsus'ta yakalandı ve götürüldüğü karakolda kendisine işkence yapılmak istendi. Bunun üzerine karakolda bulunanlardan birinin silahını ele geçirerek çatıştı. Bu çatışmada ikisi asker, biri astsubay, biri orman muhafaza memuru dört kişi öldü. Özenç 12 Mart 1981'de Adana Sıkıyönetim Komutanlığı 1 nolu Askeri Mahkemesince ölüme mahkum edildi. Bu karar 23 Haziran 1981'de yargıtayca onaylandı ve 20 Ağustos günü MGK tarafından imzalanarak 21 Ağustos 1981'de uygulandı.(Üstte) VEYSEL GÜNEY: 1980 Aralığında Gaziantep'te cuntanın kolluk kuvvetleriyle giriştiği çatışmada yaralı yakalandı. Demir Çelik işçisi olan Güney 11 Haziran 1981 sabahı Adana'da idam edildi.(Yanda)